Ponson du Terrail

Ponson du Terrail

Rocambole

Ciclul „Dramele Parisului”
SERIA A III-A
INTRIGILE LUI ROCAMBOLE
Episodul III
Răzbunarea Lui Baccarat

Capitolul I.

La aproape două luni după evenimentele ce le povestirăm, o trăsură de poştă plecată la ora zece seara din Orléans mergea pe la cinci dimineaţa, prin mijlocul regiunii Touraine, pe drumul Imperial care duce de la Tours la micul orăşel G. Era la trei leghe depărtare de acea subprefectură situată în afara razei drumului de fier, unde se găsea moşia seniorială a Orageriei şi unde marchiza de Chamery, mama defunctului Hector de Chamery şi a domnişoarei Andrée Brunot, îşi dăduse ultima suflare cu optsprezece ani în urmă.

Trăsura, care mergea foarte repede, ducea două persoane binecunoscute de noi: vicontele Fabien d’Asmolles şi marchizul Albert-Frédéric-Honoré de Chamery, adică eroul nostru Rocambole.

Desigur, acei, ce-l văzuseră, cu câteva luni mai înainte, pe strălucitul aventurier, iscălind cu mâna sigură şi cu un surâs fericit pe buze, contractul său de căsătorie cu domnişoara Conception de Sallandrera, cu greu l-ar fi recunoscut.

Rocambole nu mai era decât umbra lui însuşi. Galben, cu privirea tristă, fruntea gânditoare, falsul marchiz părea că este prada unei tristeţi ucigătoare.

Cufundat într-un fel de prostraţie dureroasă, privea în jurul lui ca un om căruia, de aici înainte, totul îi este indiferent.

Vicontele ţinea una din mâinile marchizului şi-l privea cu milă.

— Bietul meu Albert, zicea el, ştii tu că mă sperii?

— Eu? zise Rocambole, pe care cuvintele acestea îl făcură să tresară cu nervozitate. Şi încercă să surâdă. Eu? repetă el, te sperii?

— Fără îndoială.

— Cum?

— Tristeţea ta de două luni este de neînţeles.

— Cu toate, acestea este uşor de explicat, murmură Rocambole.

— Nu găsesc.

— Ştii că o iubesc pe Conception.

— Ei bine, o vei lua de soţie peste şase săptămâni.

Rocambole ridică capul.

— Am presimţiri, zise foarte încet dânsul, atât de încet, încât Fabien abia îl auzi.

— Bietul meu Albert, reluă vicontele, ai slăbiciunea nervoasă a copiilor şi nu ai nici o tărie în faţa fatalităţii.

— Fatalitatea, murmură Rocambole cu un accent de spaimă. Oh! nu mai pronunţa acest cuvânt. mă înspăimântă.

— Scumpe frate, continuă vicontele cu emoţie, te credeam mai tare, mai curajos, mai încercat cu peripeţiile vieţii. Peripeţii. ca şi cum s-ar putea numi astfel o împrejurare neprevăzută, dar destul de obişnuită, care a intervenit totdeauna pentru a întârzia fericirea ta şi a o amâna cu şase săptămâni. Desigur, întâmplarea a fost crudă, lovind cu o apoplexie fulgerătoare pe tatăl domnişoarei Conception în chiar dimineaţa căsătoriei tale, permiţând ca biata copilă, logodită în ajun, să trebuiască să schimbe în îmbrăcăminte de doliu, podoaba albă a miresei; s-a arătat aspră şi teribilă atingând două cadavre, acela al ducelui, acela al bietului tău matelot, victimă a furtunii, sub

acelaşi acoperământ unde, chiar în acea seară trebuia să răsune zgomotoasa orchestră a unui bal de nuntă; însă, este aceasta un motiv, amicul meu, ca să-ţi pierzi astfel curajul?

Rocambole suspină şi tăcu.

— Conception nu putea să te ia în căsătorie a doua zi după înmormântarea nefericitului său părinte şi a trebuit să fie amânată căsătoria, pentru a respecta obiceiul spaniol; dar te iubeşte, mai mult ca oricând; de când este cu mama sa la castelul Sallandrera, unde au condus rămăşiţele mortuare ale ducelui, a trecut o singură zi fără să primeşti de la dânsa câte o lungă şi frumoasă scrisoare?

— Nu, zise falsul marchiz, tot trist şi visător.

— Cu toate acestea eşti întunecat, preocupat mereu, tresari la cel mai mic zgomot, ai visuri agitate şi îţi scapă adesea cuvinte neînţelese în timpul somnului. Sunt zile în care Blanche şi cu mine ne temem pentru mintea ta.

— Sufăr. murmură Rocambole.

— Dar eşti nebun, amicul meu. Acum este aproape ora fericirii tale.

— Cine ştie?

Şi în aceste două cuvinte era un poem întreg de nelinişte şi spaimă.

Marchizul Albert-Frédéric-Honoré de Chamery ridică deodată capul.

— Nu eşti superstiţios? întrebă el, încercând să surâdă.

— Eu? Nu.

— Eşti foarte fericit!

— Ce vrei să zici, frate?

— Ascultă, zise Rocambole, părând că face o sforţare asupra lui însuşi, că devine omul de mai înainte, banditul îndrăzneţ şi sceptic totdeauna dispreţuitor faţă de avertismentele destinului; ascultă, eu nu mi-am petrecut tinereţea sub tropice, printre naţiunile superstiţioase, fără să fiu atins. Am sfârşit prin a crede orbeşte în fatalitate.

— Nebunule, zise Fabien, surâzând.

Rocambole însă urmă:

— În toiul nopţii care a precedat moartea domnului de Sallandrera, şi în timpul căreia, nenorocitul meu matelot Walter Bright, mergând desigur pe dibuite, a căzut de la înălţimea platformei castelului, am visat ceva curios.

— Şi ce vis?

— Adormisem. Deodată un zgomot curios mă deşteptă. Un om îmbrăcat în alb, se aşează la picioarele patului meu. L-am recunoscut pe Walter Bright, nu pe acel pe care l-ai cunoscut tu, pe acel nenorocit orb, acea victimă a furiei sălbaticilor, ci pe Walter de altădată, cu figura lui bună şi blândă, privirea sa albastră, surâsul lui sincer. Fantoma se aşezase aproape de mine şi atunci îmi zise: „Acum când sunt mort îţi voi spune viitorul.” Şi mâna sa îmi arătă cerul prin fereastra deschisă şi pe el, printre nori, o stea. Această stea străluci un moment, apoi păru că se dezlipeşte de pe bolta cerească, alunecă şi se stinse.

— Ei bine! zise Fabien, care nu-şi reţinu un surâs, ce probează visul acesta?

— Steaua ce mi-o arăta era a mea.

— Ce nebunie!

— Am presimţirea că nu o voi lua în căsătorie niciodată pe Conception.

— Bietul meu Albert, zise vicontele, dacă nu ai fi fost amorezat, ai fi nebun de legat. Dă-mi voie să atribui cuvintele tale, supărării încercate, văzând căsătoria ta întârziată prin moartea ducelui; apoi, lasă-mă să-ţi spun că am siguranţa că o vei lua pe Conception şi că va fi marchiză de Chamery înainte de două luni. Era atâta convingere în accentul cuvintelor lui Fabien încât ele aduseră oarecare speranţă în inima lui Rocambole.

— Dumnezeu să te asculte! zise el.

Şi adăugă, de astă dată râzând:

— La urma urmei trebuia să am un grăunte de nebunie ca să mă descurajez astfel fără nici un motiv.

— Din fericire vindecarea este aproape şi, în aşteptare, caută să fii mai calm şi mai curajos pe măsură ce te apropii de scop.

— Îţi promit, prietene. Vom sta mult timp la Orangerie?

— Da! răspunse Fabien, îţi mărturisesc că nu avem mare lucru de făcut. Ne înţelegem prea bine pentru a avea cea mai mică dificultate cu privire la această moşie încă neîmpărţită între noi. Tu nu ai mai fost de la înapoierea ta din India şi am pretextat afaceri importante ca să te aduc.

— Ah! exclamă Rocambole.

— Dar am urmat sfatul medicului tău, Samuel Albot.

Rocambole tresări la acest nume.

— Doctorul, care te-a văzut în mai multe rânduri de la întoarcerea noastră la Paris, m-a luat deoparte ieri şi mi-a zis că aş face foarte bine ca să te îndepărtez câteva zile de Paris; că schimbarea aerului îţi va face bine şi deci ţi-am vorbit de o călătorie la Orangerie ca necesară intereselor noastre comune.

— Scumpe Fabien! zise Rocambole luând mâna vicontelui.

Apoi, falsul marchiz păru că revine la natura sa nepăsătoare de altă dată.

— La urma urmei, zise el cu un ton uşor, poate că doctorul are dreptate; nerăbdarea este cea care mă face bolnav şi-mi bagă idei negre în suflet; dar voiesc să fiu mai tare decât timpul şi voi aştepta surâzând ora fericirii mele.

— Îmi promiţi?

— Da, îţi promit.

— Unde suntem noi? zise vicontele, care voia cu orice preţ să-l distreze pe acela pe care-l credea fratele său şi pe care îl iubea cu multă gingăşie.

Scoase capul pe fereastră şi Rocambole îl imită.

Era aproape pe la jumătatea lui aprilie; putea să fie ora cinci şi jumătate, era lumină, şi cerul fără nori. Trăsura de poştă mergea prin mijlocul unei livezi înverzite, la marginea

căreia se zăreau primele licăriri albe pe acoperişurile de tinichea ale micului orăşel S.

Era sâmbătă şi zi de târg. Drumul era plin de ţărani, unii pe jos, alţii cu căruţe, iar alţii călări pe cai, sau măgari. Pe măsură ce trăsura de voiaj se apropia de oraş, mulţimea devenea mai compactă.

În oraş se intra printr-o frumoasă alee plantată cu plopi. Această alee conducea la câmpul bâlciului şi la câteva sute de metri de acest loc, surugiul trebui să lase caii la pas, pentru a nu călca lumea care devenea din ce în ce mai deasă.

Deodată trăsura se opri şi valetul vicontelui sări de pe capră venind la portieră.

— Domnule, zise el, este peste putinţă să mergem mai departe.

— Pentru ce? întrebă Rocambole surprins.

— Pentru că peste 5 minute va avea loc o execuţie şi toate drumurile sunt închise.

Cuvântul execuţie îl făcu pe Rocambole să tresară şi să se cutremure.

— Ah! zise Fabien, înţeleg acum pentru ce este atâta mulţime. Un bâlci singur nu atrage atâta popor.

Atât marchizul cât şi vicontele, care se uitau prin uşa trăsurii, aruncară o privire înaintea lor şi prin geamul din faţă observară, la aproape o sută de metri distanţă, cele două braţe roşii ale ghilotinei, împrejurul căreia, dincolo de cercul format de un cordon de jandarmi călări, se înghesuia, beată de emoţie, acea mulţime care venise din toate părţile spre a vedea căzând un cap.

Fabien dădu ordin să se întoarcă trăsura, însă feciorul său răspunse:

— Este prea târziu, domnule. Este mai multă lume înapoia noastră decât înainte; trebuie să aşteptăm.

— Ah! zise vicontele, ce îngrozitor lucru avem de văzut.

Rocambole, ca un spectru, se feri pentru a nu vedea instrumentul de supliciu, el care altădată, pe când era fiul

adoptiv al mamei Fipart, se arăta atât de nepăsător la vederea unui supliciu atât de sângeros. Dacă nu vedea nimic, auzea în schimb totul, şi o femeie care se cocoţase pe roata trăsurii, ca să nu scape nici un amănunt al teribilei reprezentaţii, zicea unei alte femei care se ridica în vârful picioarelor:

— Nu va mai întârzia mult, este fixat pentru ora şase.

— Dar ce a făcut? întrebă un ţăran urcat pe măgarul său.

— A omorât o femeie ce-i ţinuse loc de mamă.

— Tâlharul! zise o voce din mulţime.

Prima femeie reluă:

— A strâns-o de gât! o biată femeie care nu mai avea decât câteva zile de trăit.

Părul falsului marchiz se zbârli, iar inima sa începu să bată cu violenţă la această asemănare curioasă.

— Ce vârstă are condamnatul? întrebă ţăranul.

— Douăzeci şi opt de ani.

Rocambole începu să tremure.

— Uite-l! Uite-l! începu să strige lumea.

În acelaşi timp, mulţimea, care tremura de nerăbdare şi ale cărei murmure confuze semănau cu zgomotul surd al unei mări agitate, acea mulţime tăcu şi oceanul de capete părea lovit de paralizie.

În timp ce contele Fabien închidea ochii şi se ruga pentru nenorocitul care trebuia să moară, Rocambole, care se forţa să-l imite, se simţi, stăpânit de o putere de neînvins, de o atracţie curioasă care-i pironi privirile asupra eşafodului ţinându-i-le ţintuite acolo, pe când inima încetă să-i bată, sudoarea începu să-i ude faţa şi tot corpul să-i fie apucat de un tremur nervos.

Din fericire pentru el vicontele ţinea ochii închişi.

Rocambole văzu platforma eşafodului, care până atunci era goală, ocupată de către doi oameni uşor de recunoscut. Erau cele două ajutoare ale călăului.

Un al treilea cap apăru, un cap blond şi palid, în care strălucea tinereţea, în ciuda spaimei de care era cuprins, un cap al cărui păr era tăiat, susţinut de un gât alb şi gol. Era condamnatul care urca încet treptele eşafodului susţinut de călău şi de preotul închisorii.

În câteva secunde, ochiul speriat al falsului marchiz, îl văzu pe acest om tânăr tot atât de aproape de sfârşit ca şi pe un bătrân încărcat de ani. Îl văzu în picioare între preot care-i lipea un crucifix de buze şi-i vorbea de cer, şi teribilul funcţionar care aştepta momentul să se supună legii.

Apoi, deodată omul din picioare fu împins înainte, apropiat cu iuţeală de scândura care se răsuci şi-i aduse capul sub cuţit.

În acelaşi timp, ochii marchizului fură arşi de un fulger, de acel fulger care luci din prima rază de soare ce alunecă pe lama lucioasă a instrumentului tăios şi, totodată, fulgerul păru că se dezlipeşte împreună cu cuţitul; un zgomot surd se auzi, pe când mulţimea murmura; capul căzu şi, ca şi cum ar fi fost atins de aceeaşi lovitură, Rocambole se prăbuşi leşinat pe bancheta trăsurii.

Capitolul II.

Să lăsăm pe falsul marchiz în trăsura sa de drum şi, revenind la Paris, să ne întoarcem cu câteva zile mai înapoi.

Într-o seară, pe la orele nouă, contesa Artoff, era în strada Pépinière, la gura unui bun foc şi vorbea cu doctorul Albot.

Doctorul părea foarte îngrijorat, şi contesa, care de câteva minute tăcea, îi zise deodată:

— Ei bine! doctore, ştii că astăzi sunt exact două luni de când am plecat la Franche-Comté cu domnul Roland de Clayet?

— Da, doamnă.

— De atunci ai respectat cu sfinţenie convenţia de a nu-mi pune nici o întrebare.

— Într-adevăr. voinţa dumitale era pentru mine un ordin formal, doamnă.

— Ah! dragă doctore, este vorba de faptul că o femeie ca mine, care a fost amestecată în atâtea intrigi curioase şi teribile, nu poate lucra decât cu condiţia să gândească singură planurile sale de conduită şi să nu le încredinţeze nici chiar persoanelor faţă de care are o deplină încredere, decât atunci când aceste planuri au ajuns la maturitate.

Doctorul se înclină.

— Astăzi, urmă Baccarat, cred că a sosit momentul să-ţi spun ceea ce am făcut şi ceea ce mai socotesc să fac pentru a ne atinge scopul.

— Vă ascult, doamnă.

— Doresc mai întâi să-ţi povestesc drumul meu la Franche-Comté, unde ajutorul nostru, tânărul Roland, se află încă şi unde, ca să nu zic altfel, l-am ţinut arestat.

Contesa se răsturnă în fotoliul său şi-i povesti mulatrului:

— Ştii bine că am părăsit Parisul, domnul de Clayet şi cu mine în trăsură de poştă. Schimbasem, îţi aduci aminte, costumul meu cu acela al unui bărbat. Acel costum îmi dădea aerul unui tânăr de optsprezece ani şi tot drumul am trecut drept secretarul lui Roland.

Castelul în care cavalerul de Clayet murise, instituind ca legatar universal pe nepotul său, se află la trei leghe de drumul principal, la o leghe şi jumătate de un drum secundar care traversa pădurea castelului Haut-Pas. Ajunserăm la Clayet după patruzeci şi opt de ore de la plecarea noastră din Paris. Plecasem fără nici un plan hotărât, înarmată numai cu o singură informaţie care însă era de o teribilă gravitate.

Marchizul de Chamery se înapoiase la castelul Haut-Pas, unde se găseau deja vicontele şi vicontesa d’Asmolles, domnul de Sallandrera, soţia şi fiica sa.

Aveam convingerea că Rocambole şi marchizul de Chamery sunt una şi aceeaşi persoană; însă nu aveam siguranţă şi trebuia cu orice preţ să o am.

Chiar în seara sosirii noastre, îi zisei lui Roland: „Trebuie să te duci la domnul d’Asmolles, amicul meu.” „Dar, îmi zise

Roland, nu suntem în relaţii bune de când am jucat acel rol odios.” „Vei pretexta un interes de afaceri. Unchiul tău şi cu dânsul trebuie să aibă astfel de relaţii.” „Într-adevăr, zise el, unchiul meu i-a cumpărat o moară anul trecut şi nu i-a plătit-o complet.” „Ei bine! du-te să-l vezi.” „În ce scop?” „Îl vei aduce aici împreună cu marchizul. Trebuie să-l văd pe acest om.” „Dar te va recunoaşte!” „Nu, el nu mă va vedea; mă voi ascunde şi-l voi urmări fără să fiu văzută.”

De când a avut proba greşelilor sale faţă de mine, Roland mi se supune orbeşte şi acest om, atât de uşuratic mai înainte, pare că a îmbătrânit cu zece ani în câteva zile.

„Mă voi supune, zise el. Când trebuie să plec?” „Mâine dimineaţă.”

Într-adevăr, a doua zi, dis-de-dimineaţă, Roland plecă pe jos cu puşca la spate; pe când străbătea o câmpie între Clayet şi Haut-Pas, se întâlni cu un braconier cu care vânase în numărate rânduri.

„Ah! domnule Roland, îi zise acest om, aţi scăpat o frumoasă vânătoare.” „Când?” „Alaltăieri, sâmbătă”.

„Şi unde?” întrebă Roland.

„La Prăpastia Neagră. Domnul d’Asmolles şi cumnatul său, domnul marchiz de Chamery, cu un spaniol, un duce, pe cuvântul meu, au vânat un urs.” „Marchizul! Oh! este un om tare acela.” „Şi cine a împuşcat ursul?”

Şi braconierul povesti minunata luptă a lui Rocambole cu ursul. Apoi adăugă: „De asemenea, s-a decis şi căsătoria.” „Ce căsătorie? întrebă Roland, care simţi un fior trecându-i prin corp.

„Aceea a marchizului cu fiica spaniolului.” „Ah! zise Roland, a cărui scurtă emoţie nu fu observată de braconier. Această căsătorie se va face în curând?” „S-au făcut strigările ieri la slujba de unsprezece şi cred că va fi astăzi.”

Roland mi-a declarat că a simţit o emoţie atât de mare la auzul acelor cuvinte, încât era să-i scape puşca din mâini; totuşi îşi continuă drumul spre Haut-Pas.

Cu toate acestea, în urma celor auzite îşi modifică planul şi modul său de purtare pe care şi-l hotărâse în ajun.

„Un mizerabil ca marchizul de Chamery nu poate lua în căsătorie pe domnişoara de Sallandrera.

Nu mai am timp să mă întorc şi să o consult pe contesa Artoff; prin urmare mă voi duce singur.”

Nu ştia cum va proceda ca să împiedice, sau cel puţin să întârzie acea căsătorie ce trebuia să aibă loc chiar atunci, însă conta pe inspiraţia momentului.

Era aproape ora opt dimineaţa când ajunse.

Ploaia şi furtuna din timpul nopţii, desfundaseră drumurile; cu toate acestea, numeroasele urme şi forma unei potcoave de cal, acopereau drumul ce ducea de la un sat vecin, Aulnay, la castelul Haut-Pas.

Roland nu se putu abţine să nu observe aceasta şi se gândi că locuitorii castelului, ieşiseră devreme de tot şi că erau, fără îndoială, în mare fierbere din cauza nunţii.

Cum însă ajunse la marginea colinei pe care este clădit castelul, văzu un cavaler venind la el. Acesta, era un doctor bătrân al satului Aulnay pe care Roland îl cunoştea foarte bine, ca unul ce s-a născut în acele locuri.

„Cum! dumneata eşti, doctore?” zise Roland mergând spre dânsul.

„Bună ziua, domnule Clayet”, răspunse doctorul care avea un aer foarte grav.

„De unde vii atât de dimineaţă, doctore?” „De la Haut-Pas.” „Ai acolo bolnavi?”

Doctorul clătină capul.

„Prea târziu! Am ajuns prea târziu, zise el. Ducele a murit.” „Mort! zise Roland, ducele?” „Da.” „Ducele de Sallandrera?” „Fără îndoială”.

„Dar. cum? de ce?” „De o apoplexie fulgerătoare. Când am ajuns, mai dădea încă semne de viaţă, însă nu a trecut mult şi a murit.”

Arunci doctorul îi povesti lui Roland tot ceea ce s-a petrecut în timpul nopţii.

„Închipuieşte-ţi, zise el, că domnul de Sallandrera a încercat alaltăieri o mare emoţie provocată de peripeţiile unei vânători de urşi.” „Am întâlnit un pădurar, zise Roland, un vânător, care mi-a vorbit. Şi, această emoţie?” „A determinat o creştere a tensiunii. Aceasta este prima cauză care a decis apoplexia ce l-a lovit”.

„Dar, când aceasta?” „Astă-noapte; probabil pe la ora zece”.

„S-a băgat de seamă numaidecât?” „Nu, din nenorocire. Ducele nu a putut chema în ajutor. Astăzi de dimineaţă, numai, când s-a intrat în camera sa.” „Feciorul lui, desigur!” „Nu, marchizul.” „Ce marchiz?” zise Roland, care uitase deja de Rocambole.

„Ei bine! viitorul ginere, cumnatul domnului d’Asmolles, domnul de Chamery.” „Ah! aşa e”, zise domnul de Clayet.

„După cât se pare, zise doctorul care se întorsese pe jumătate în şa şi vorbea cu oarecare plăcere cu Roland, se pare că domnul de Chamery dormise şi el destul de rău.” „Ah! şi de ce?” „Doamne! zise doctorul, clipind din ochi ca în timpurile juneţii sale, aceasta se înţelege. marchizul se însura a doua zi; o iubea pe domnişoara Conception; este foarte frumoasă mititica. În fine, înţelegi. Prin urmare dormise foarte rău; s-a sculat de dimineaţă şi, natural, cum nu îndrăznea să intre la logodnica sa, a intrat la socrul său.”

Doctorul găsi că este politicos să surâdă şi adăugă: „Nu era chiar acelaşi lucru, dar. în fine!” „Apoi?” întrebă Roland.

„Atunci s-a auzit ducele scoţând un strigăt, chemând. toţi au alergat şi l-au găsit căzut din pat şi nedând nici un semn de viaţă. Domnul de Chamery care a servit în marină are ceva idee de chirurgie şi s-a grăbit să-i dea sânge; un servitor călare a venit în galop să mă caute. Am ajuns. Operaţia făcută de marchiz a fost tardivă şi nu a reuşit decât să prelungească cu câteva ore viaţa ducelui. Ducele a murit în braţele mele.” „Ce catastrofă!” murmură Roland.

„Oh! zise doctorul, nu cunoşti decât jumătate din ea.” „Ce spui, doctore?!” „Zic că nu cunoşti decât jumătate din

catastrofă,” repetă doctorul, care era un soi de nerod şi ţinea mult să o demonstreze.

„Nu înţeleg nimic.” „Sunt doi morţi la castel.” „Cum, doi morţi?” „Da, mai întâi ducele.” „Şi apoi?” „Şi apoi celălalt, englezul.” „Care celălalt?” „Englezul acela orb pe care l-a adus marchizul”.

Roland era departe să se gândească, dragă doctore, la acel matelot desfigurat căruia i-ai dat îngrijirile dumitale.

— Walter Bright?

— Tocmai. Astfel i-a spus doctorul lui Roland.

— Să vedem, zise Samuel Albot.

Baccarat reluă:

— Doctorul îi povesti lui Roland că, pe când la castel se ocupa de domnul de Sallandrera, nişte ţărani care se duceau foarte de dimineaţă la lucru, l-au găsit, la nord, lângă zidul castelului Haut-Pas, în valea care se numeşte Valea Morţilor, ca o grămadă fără formă şi sângerândă, care se sfărâmase de stânci.

L-au ridicat şi l-au transportat la castel. Acolo, din nou emoţii şi spaimă. Se pare că la vederea cadavrului, marchizul a leşinat şi au avut oarecare bătaie de cap până ce şi-a venit în simţiri.

„Dar, în fine, întrebă Roland, cum s-a întâmplat această nouă catastrofă?” „Englezul era orb.” „Ştiu.” „Odaia sa dădea pe platforma castelului.” „Bine, şi?” „O fi fost incomodat de furtuna de astă-noapte care a fost foarte violentă pe aici. Desigur că a mers pe dibuite, a întâlnit parapetul şi şi-a pierdut echilibrul.” „Parapetul este, aşadar, foarte jos?” „În adevăr, este jos de tot.” „Toate acestea, doctore, sunt extraordinare.” „Ah! scumpul meu domn Roland, zise doctorul, spun purul adevăr.” „Te cred, doctore.”

Bătrânul doctor se aşează bine în şa şi întinse mâna lui Roland.

„Mă duc, zise el, am lăsat un bolnav în agonie.” „Trei morţi!” zise Roland surâzând.

Doctorul nu se supără de această glumă, strânse mâna lui Roland şi dădu o lovitură de pinteni calului care plecă în trap mic.

Rămas singur în mijlocul drumului, Roland ezită un moment: să urce până la castel, sau să se întoarcă?

Un minut de gândire i-a fost îndeajuns ca să ia o decizie.

Ce ar fi avut de făcut la Haut-Pas? Să-i invite pe domnul d'Asmolles şi pe cumnatul său. Să vină la Clayet a doua zi pentru a vorbi de afaceri?

Momentul, se înţelege de la sine, era rău ales.

Or, evenimentul dublu, care cufundase în tristeţe pe locuitorii castelului, amâna forţat căsătoria domnişoarei de Sallandrera cu domnul de Chamery şi ne dădea timp de gândire.

Roland puse, dar, puşca la umăr şi se înapoie, luând drumul spre Clayet unde ajunse după o oră.

Aşteptam cu oarecare nerăbdare, însă am fost foarte mirată văzându-l atât de curând întorcându-se, iar surprinderea mea a fost cu totul alta, înţelegi bine, după ce-mi povesti tot ceea ce a văzut şi auzit.

Înţelegi, dragă doctore, că istoria lui Roland dădea mult de gândit. Domnul de Sallandrera murise, prin urmare căsătoria nu putea să se facă imediat, şi admiţând că domnişoara Conception, îl iubea pe marchiz până la entuziasm, nu putea să calce în picioare convenienţele. Trebuia să aştepte cel puţin trei luni.

„Ei bine, îmi zise Roland, ce voieşti să faci?" „Nimic", răspunsei.

„Cum! nimic?" „Chiar nimic!"

Roland deschise ochii mari. Îi luai mâna şi-i zisei surâzând: „Dragă prietene, mâine plecăm." „Unde mergem?" „La Paris." „Fără să-l vedem pe marchiz?" „Fără a ne sili să-l vedem." „Nu înţeleg," zise Roland.

„Să vedem, zisei eu; nu cumva omul care a avut de-a face cu Zampa este chiar marchizul de Chamery?" „Doamne!" zise Roland.

„Nu se poate să nu aibă nimic comun cumnatul domnului d’Asmolles şi acel bandit de Rocambole, a cărui istorie ţi-am povestit-o.” „Este sigur.” „Ei bine! prietene, pentru că admiţi aceasta, mai lasă-mă să presupun că marchizul de Chamery există şi că acela pe care-l cunoşti este un escroc.” „Oh! sunt convins, doamnă.” „Prin urmare, ca să-l descoperi pe cel fals, trebuie mai întâi să-l cauţi pe cel adevărat.” „Ai dreptate.” „Pentru aceasta, ne trebuie timp, chiar toarte mult timp.” „Dar, avem timpul acesta?” „Fără îndoială, deoarece căsătoria este amânată cu trei luni.” „În acest caz, zise Roland, explică-mi şi mie, doamnă, pentru ce voieşti să-l vezi pe domnul de Chamery?” „Ca să mă lămuresc dacă este sau nu Rocambole.” „Aşa-i! Atunci, cum să facem?” „Nu ştiu încă, însă vom găsi.”

Roland avea la castel un fel de infirm care-i fusese lăsat de unchiul său. Acest infirm era un biet ţăran şchiop, schilod, care umbla pe la toate serbările din sate unde cânta cu vioara, pescuia broaşte în timpul săptămânii şi, pe lângă acestea, mai avea o a treia îndeletnicire: aceea de culegător de ciuperci.

Jean era născut la castel, tot acolo fusese crescut, iar defunctul cavaler, unchiul lui Roland, îl lua cu sine la vânătoare. Jean, în timpul sezonului de ciuperci, umbla prin păduri, umplea sacul său şi se ducea să vândă produsul zilei în orăşelele din vecinătate şi la castelele vecine.

Ştiam că se duce adesea la Haut-Pas, mai cu seamă de când vicontele era acolo.

Jean era inteligent; ceva mai mult, ţinea mult la Roland şi acesta din urmă mă asigurase că era de o discreţie pusă la încercare.

Aşteptarăm seara, Jean, care-şi petrecuse ziua în păduri se întoarse la castel, şi Roland, căruia îi încredinţasem planul meu, îl chemă în camera sa, unde ne închiserăm toţi trei.

„Jean, îi zise domnul de Clayet, e mult timp de când nu ai fost la Haut-Pas?” „Trei zile, domnule.” „Deci nu ştii ce s-a

întâmplat acolo?” „Oh! cum să nu! zise şchiopul. Domnul cel mare, care cumpărase uzinele, a murit astăzi de dimineaţă.” „De unde ştii asta?” „Mi-a spus Nicon, pădurarul domnului d’Asmolles” „Ei bine! reluă Roland, trebuie să te duci la Haut-Pas.” „Când?” „Mâine, cu ciuperci.”

Şchiopul era inteligent şi, cum veşmintele cele bărbăteşti mă schimbară complet, crezu că poate vorbi liber în faţa mea.

„Poate că domnul voieşte să-mi dea un bilet pentru doamna şi domnişoara?” zise el făcând cu ochiul.

„Nu, însă îl vei conduce pe domnul.”

Şi Roland mă arătă pe mine. Aceasta păru că-l miră mult.

„Jean, reluă Roland, tu eşti copilul casei, să-mi juri că nu vei mai pune piciorul la Clayet dacă mă trădezi.” „Ah! domnule Roland’”, zise şchiopul pe un ton de imputare.

„Bine”, zise Roland, care înţelese, după accentul lui Jean că-i va fi devotat până la moarte; apoi continuă după un moment de tăcere: „Te vei duce mâine de dimineaţă împreună cu acest domn.” „Am înţeles”, zise Jean.

„Veţi străbate pădurea şi veţi merge să vindeţi ciuperci la Haut-Pas. Vei face astfel ca servitorii castelului să vă ofere dejunul şi vei sta acolo până ce domnul A. va putea întâlni persoanele pe care voieşte să le vadă.”

Jean părea că nu înţelesese prea bine. Roland adăugă: „Domnul va fi îmbrăcat ca un ţăran. Va avea grijă să-şi înnegrească faţa şi mâinile, ceea ce-l va face să treacă drept un mic lucrător din Jura. Acum du-te şi te culcă, iar mâine la ora trei de dimineaţă să fii gata.”

Jean salută şi se retrase.

Capitolul III.

După o pauză, contesa reluă:

— Într-adevăr, a doua zi, cu mult înainte de a se lumina eram în picioare.

În ajun făcusem o mică repetiţie în costumul meu, înainte de a mă sui în pat şi când Roland intră în camera

mea, mă găsi îmbrăcată.

Schimbarea mea era atât de reuşită încât nu se putu abţine şi scăpă un strigăt de admiraţie.

Într-adevăr, dragă doctore, devenisem atât de asemănătoare cu un mic ţăran din Jura, încât a trebuit să mă confesez lui Roland ca să mă poată recunoaşte.

Îmi înnegrisem părul meu blond şi-l despletisem, având grijă să-l încurc; aveam figura şi mâinile negre, iar costumul meu se compunea din pantaloni de lână, uzaţi şi cârpiţi în mai multe locuri, o pereche de saboţi şi un cordon de pânză albastră. Între altele, aveam şi un baston, o traistă în spinare şi o pălărie mare de paie, care-mi ascundea jumătate din figură.

Erau orele trei şi jumătate când Jean şi cu mine ieşirăm din Clayet.

Roland, cu puşca pe umăr, a vrut să mă conducă până la jumătatea drumului.

Două ore mai târziu, Jean umpluse cu ciuperci atât desaga lui cât şi pe a mea; Rolland se întoarse vânând, iar noi urcarăm panta care ducea la castelul d’Asmolles.

Prima persoană întâlnită în cale a fost un bătrân servitor născut la d’Asmolles; un fel de intendent la castel; era chiar acela dintre servitori care cumpăra de obicei, de la şchiop, vânatul şi ciupercile. Se numea tata Antoine.

„Ah! bietul meu băiat, vii într-un moment nepotrivit. Nimeni nu se mai gândeşte la mâncare în castel.”

Jean îşi luă o mutră prostească şi zise: „De ce nu mai mănâncă nimeni, domnule Antoine?” „Pentru că avem o înmormântare astăzi”.

„Cine a murit? întrebă el.” „Sunt doi, însă nu îngropăm decât pe unul.”

Cum Jean părea din ce în ce mai mirat, tatăl Antoine, căruia îi plăcea vorba, povesti tot ceea ce Jean ştia deja foarte bine, şi anume: că domnul de Sallandrera murise de dimineaţa şi că un biet bătrân orb se aruncase de pe platforma castelului.

„Şi pe care din cei doi îi îngropaţi astăzi?” întrebă Jean „Pe orb.” „Şi celălalt?” „Oh! pe celălalt trebuie să-l transport în ţara sa, în Spania. Doctorul d’Aulnay a venit ieri seara, l-a îmbălsămat şi mâine, ducesa şi fiica sa pleacă cu poşta luând şi rămăşiţele ducelui. Domnul viconte le va însoţi.”

Jean mă privi cu coada ochiului, însă rămăsei nepăsătoare.

„Atunci zise şchiopul, nu voieşti să iei ciupercile mele, domnule Antoine?” „Ba da, micuţule Jean, răspunse bătrânul. Du-te la bucătărie şi dă-i-le lui Marion.” „Este vreun păhăruţ de băut, cu toată înmormântarea?” întrebă şchiopul.

„Şi o farfurie de mâncare, adăugă tata Antoine, care nu-mi dăduse nici o atenţie până atunci; duceţi-vă copiii mei.”

Jean, care cunoştea la perfecţie pe toţi din castel, mă făcu să străbat curtea în care lăsarăm pe tata Antoine fumându-şi pipa şi mă conduse drept la bucătărie, unde, cu toată ora matinală, se găsea deja o mulţime de persoane.

Servitorii castelului, văcarii, rândaşii, strânşi împrejurul sobei, luau masa de dimineaţă, care se compunea dintr-o supă de făină neagră, şi discutau pe marginea evenimentului din ajun.

Toţi îi făcură lui Jean o bună primire.

Mă prezentă drept un văr al său de la munte şi avui şi eu o parte din oribila supă, pe care mă prefăceam că o mănânc cu mare poftă.

De altfel, luasem aerul prost şi timid al unui băiat tânăr care nu a ieşit niciodată în lume şi nu îndrăzneşte să deschidă gura.

Cu toate acestea ascultam şi observam atât de bine încât, după o oră, ştiam perfect tot ce se întâmplase şi se întâmpla în castel.

Ducesa de Sallandrera şi fiica sa erau disperate; rămaseră închise toată ziua în apartamentul lor şi au fost auzite plângând.

Vicontesa d’Asmolles era cu ele.

Cât despre marchiz, aflai, fără să pun nici cea mai mică întrebare, că este într-o stare de speriat. Această dublă moarte părea că l-a atins pe el însuşi. Se plimba prin castel ca un nebun, cu ochii rătăciţi, fruntea palidă, tăcut şi întunecat.

În fine, ultima informaţie ce-o culesei era, desigur, cea mai preţioasă pentru mine. Îl îngropau pe orb la ora opt de dimineaţă şi, după obiceiul din Franche-Comté, îl transportau la cimitirul satului într-un coşciug deschis şi cu faţa descoperită.

De altfel, era îmbrăcat şi expus în camera sa, unde toată lumea putea să-l vadă şi să-l stropească cu apă sfinţită.

Jean, cu care avusesem ocazia să schimb o privire complice, întrebă atunci pe unul din servitori: „Îl putem vedea pe mort?” „Da, răspunse Marion bucătăreasa, dar nu te sfătuiesc!

„Şi de ce nu, Marion?” „Pentru că o să-ţi fie frică.” „N-am frică de morţi.” „De alţii se poate, nu însă şi de acesta.” „Este atât de urât?” „Oh! Da.” „Pe lângă asta, adăugă un servitor, este făcut bucăţi.” „Într-adevăr, bietul om a făcut o săritură grozavă.” „Numai figura a rămas aceeaşi. A căzut pe spate”, zise un al treilea servitor.

„Era atât de îngrozitor, încă de pe când trăia, încât s-ar fi putut zice că are figura arsă.”

Cuvintele acestea din urmă mă făcură să tresar.

„Asta nu face nimic, reluă Jean, vreau să-l văd: vii, vere?”

Mă sculai fără să zic un cuvânt.

„Poftă bună, ne strigă Marion, cu un ton ironic; eu nu vă voi conduce niciodată acolo.” „Oh! zise Jean, ştiu unde este camera cea galbenă, la al doilea etaj, pe platformă. Cunosc bine castelul.”

Părăsirăm bucătăria şi Jean mă conduse la camera pe care orbul o ocupa din vremea când trăia şi în care-l transportaseră mort, după ce a fost găsit în fundul râpei.

Un băiat din seminar, fiul unui ţăran din împrejurimi, petrecuse noaptea lângă cadavru.

Mă oprii în prag puţin emoţionată.

Cadavrul însângerat era acoperit cu legături ca o momâie, apoi îmbrăcat, fusese pus în pat cu mâinile pe piept.

Două lumânări de ceară ardeau alături, pe o masă.

Lângă mort era un vas cu apă sfinţită.

Seminaristul citea îngenuncheat, rugăciunea morţilor.

Jean se apropie cel dintâi, în vârful picioarelor, cu pălăria în mâna, aruncă apă sfinţită peste cadavru, îl privi şi se retrase cu groază, atât era de urât obrazul lui la vedere.

Eram în spatele lui Jean, ochii mi se fixară pe mort şi deodată, obrazul rănit, îngrozitor la vedere, îmi apăru ca o amintire.

Îl recunoscui pe sir Williams.

Seminaristul nu ridicase ochii încă. În ceea ce-l priveşte pe Jean, nu observase tresărirea mea, căci mă aflam în spatele său.

Îl luai de braţ şi-l târâi afară din camera mortului. Schimbarăm repede câteva vorbe pe coridorul alăturat.

„Înmormântarea se va face la ora opt?” întrebai eu.

„Da, aşa ne-a spus tata Antoine.” „Vreau să fiu şi eu de faţă.” „Cum doriţi”, zise Jean, deşi nu înţelegea deloc pentru ce venisem la castel.

Eu însă îmi făcusem socoteala că marchizul de Chamery nu putea să lipsească de la înmormântarea acestui om, căruia, fără îndoială, îi datora mult.

Într-adevăr, calculul meu nu a fost greşit. La ora opt fix, sosi preotul îmbrăcat în odăjdii şi însoţit de dascăl. Corpul fu pus în coşciug, după care, patru servitori ai castelului îl ridicară, iar un al cincilea luă capacul care nu trebuia bătut deasupra decât la cimitir.

Pe când cortegiul era gata să iasă din curte, apărură doi oameni: vicontele d’Asmolles şi marchizul de Chamery.

Ambii luară loc în urma cortegiului trecând prin faţa mea.

Mă ascunsesem într-un grup de ţărani, deşi eram atât de bine deghizată, încât cu greu ar fi recunoscut cineva pe contesa Artoff. În acel mic ţăran cu pantofi de lemn, cu mâinile negre care aruncă o privire atât de arzătoare asupra marchizului.

După cum în mort l-am recunoscut pe sir Williams, în acel tânăr palid, al cărui obraz cu totul schimbat fu pentru mine o nouă descoperire, îl recunoscui pe Rocambole, sufletul blestemat al celui mort şi în acelaşi timp am ghicit în ce mod a murit sir Williams. El a fost desigur asasinat de către elevul său în ultimul moment. La ora izbânzii a crezut prudent să se scape de el.

Cortegiul plecă spre biserica din sat, şi pe la jumătatea drumului îi făcui semn lui Jean, ne ascunserăm după o stâncă, apoi o luarăm pe drumul prin pădure.

Ştiam acum tot ceea ce voiam şi de aceea mă întorceam la Clayet.

„Ei, ce spuneţi?” întrebă Roland alergând înaintea mea.

„El este”, răspunsei.

„Rocambole?” „Da.” „Eşti sigură de asta?” „Nu mă îndoiesc nici un moment.” „Ce vom face acum?” zise el.

„Dumneata, nimic.” „Ce vrei să zici?” „Prietene, să-mi dai cuvântul dumitale că vei rămâne aici şi că nu te vei întoarce la Paris, decât atunci când îţi voi da eu voie.” „Dar.” „Lasă-mă pe mine să fac totul. Voiesc mai întâi să aflu ce a devenit adevăratul marchiz de Chamery.” „Dumneata vei pleca, deci, doamnă?” „Chiar în astă seară”, îi răspunsei.

Chiar în seara aceea, mă suii în trăsura de poştă şi plecai la Paris.

Capitolul IV.

Amănuntele în care intra Baccarat în timpul povestirii sale îl interesau şi îl emoţionau pe doctor, încât nu se putu abţine să nu strige:

— Mulţumită lui Dumnezeu şi prevederii dumitale, doamnă, vom fi scăpaţi de acest om, de acest îndrăzneţ hoţ care de mult abuzează de buna credinţă a celor ce-l înconjoară.

— Răbdare doctore, reluă Baccarat; aşteaptă sfârşitul povestirii mele, pentru că, înţelegi bine, nu era destul ca eu singură să-l recunosc pe Rocambole pentru a-l putea demasca. Un om de felul acestui bandit nu se substituie unei alte persoane, nu intră într-o familie, nu se face primit de lumea din Paris, fără să-şi ia toate precauţiile şi fără a face să dispară orice urmă a trecutului său adevărat. Desigur, pentru ca Rocambole să devină marchiz de Chamery, a trebuit să-şi procure hârtii, paşapoarte, într-un cuvânt, un dosar întreg şi pentru aceasta sau a asasinat, sau, cel puţin, l-a furat pe acel al cărui nume l-a adoptat.

Cum am ajuns la Paris, am dat fuga la domnul de Kergaz.

Contele, căruia îi spusei tot ceea ce ştiam şi tot ce văzusem, el, care era încredinţat că sir Williams murise în Oceania, a fost surprins peste măsură, auzind de tragicul sfârşit ce l-a avut sir Williams într-o vale din Franche-Comté.

Cerându-i domnului de Kergaz un sfat, îmi zise: „Dragă contesă, Providenţa a avut grijă ca ducele de Sallandrera să moară chiar în ziua când fiica sa trebuia să devină soţia unui mizerabil, pe care trebuia să-l strângem de gât când era în mâinile noastre şi pe care am avut neprevederea de a-l lăsa să trăiască. Dacă Dumnezeu a permis această nenorocire, a fost ea să împiedice o alta şi mai mare.” „Sunt şi eu de aceeaşi părere, domnule conte.” „Or, reluă domnul de Kergaz, nu trebuie să ne ascundem un lucru, doamnă: admiţând că-l putem demasca pe Rocambole, ar fi să aruncăm un înspăimântător scandal în mijlocul lumii mari, să probăm unei tinere fete oneste că a iubit un asasin, unei femei virtuoase, ca doamna d’Asmolles, că a dat titlul de frate unui om ce merita ocna şi să facem să roşească un mare număr de oameni care au primit în casa lor un

mizerabil şi i-au strâns mâna.” „În fine, domnule conte, strigai eu, nu-l putem lăsa nepedepsit pe acest mizerabil care poartă numele de Chamery!” „Fără îndoială, însă, înainte de a lua o decizie hotărâtoare, trebuie să aflăm ce a devenit acel căruia Rocambole i-a furat numele.”

Domnul de Kergaz avea dreptate şi cercetările noastre începură numaidecât, cu mare prudenţă şi învăluite de un mister de nepătruns.

Ca să dăm de urmele marchizului de Chamery, trebuia mai întâi să aflăm cum a venit Rocambole la Paris.

După patruzeci şi opt de ore de la începerea cercetărilor noastre, aflarăm că pretinsul marchiz de Chamery ajunsese în ziua morţii mamei sale; se bătuse în duel a doua zi cu baronul de Chameroy şi că, în fine, zicea că este singurul călător rămas în viaţă de pe vasul „la Mouette”, care a naufragiat în apropierea coastelor Olandei, acum optsprezece luni.

Când am căpătat aceste informaţii, domnul de Kergaz îmi zise: „Este aproape sigur că Rocambole şi marchizul de Chamery se aflau amândoi pe bordul vasului la Mouette. De altfel este uşor să verificăm, ştiut fiind că marchizul venea din Indii, că a trecut prin Londra, că hârtiile pe care le are Rocambole sunt vizate în Anglia şi că, în fine, trebuie să fie la Londra ofiţeri din compania de Indii care să-l fi cunoscut fie la Bombay, fie la Calcutta.” „Aceasta este cu atât mai probabil, mă grăbii să răspund, cu cât în fiecare zi sosesc la Londra nave de la companii de Indii.” „Or, dacă adevăratul marchiz de Chamery, zise domnul de Kergaz, a fost văzut la Londra, din două una: sau a fost pe bordul vasului la Mouette, sau a fost asasinat cu câteva ore înaintea plecării sale. În primul caz, a pierit şi Rocambole a putut să-i ia uşor hârtiile, în al doilea caz, ar fi posibil să i se găsească urma la Londra.” „Vă înţeleg, domnul conte, zisei eu atunci, mă voi duce la Londra.” „Adică, răspunse contele, vă voi însoţi şi eu.” „Dumneavoastră?” „Plecăm chiar mâine.”

Într-adevăr, a doua zi, luarăm drumul de fier de Nord şi după douăsprezece ore eram la Londra. Prima noastră vizită fu la Amiralitate.

Un vechi funcţionar de birou îşi amintea perfect că acum vreo optsprezece luni ar fi văzut nişte hârtii ale marchizului de Chamery, ofiţer demisionat din marina anglo-indiană.

Un alt ofiţer mai tânăr, care a fost forţat să intre în birou din cauză că-şi pierduse un braţ, ţinea minte bine că strânsese mâna marchizului, cu care servise, pe care-l cunoştea foarte bine şi pe care-l văzuse comandând la bordul unui vas, unde el însuşi era locotenent.

„Astfel că, domnule, îl întrebă contele, sunteţi sigur că ofiţerul ce s-a prezentat în birourile amiralităţii, era marchizul de Chamery?” „Foarte sigur, răspunse ofiţerul.”

Deschise apoi un mare registru şi ne zise: „Era în tovărăşia locotenentului Jackson, unul din amicii săi intimi.” „Şi locotenentul?” „În momentul acesta trebuie să fie la Londra. A sosit din Terra Nova, acum opt zile şi dacă ţineţi să-l vedeţi, îl găsiţi desigur la hotel de Genes în Belgrave Square.”

Ne luarăm rămas bun de la acei domni şi plecarăm la adresa indicată. Locotenentul era acolo.

La început se cam miră de chestiunile noastre, însă, cum domnul de Kergaz îi spuse numele său şi insistă să afle dacă l-a văzut pe domnul de Chamery acum optsprezece luni, sfârşi prin a ne spune: „Chamery a servit cu mine, eram amicul său, l-am condus singur la bordul vasului care ridica pânzele pentru Franţa.” „Cunoaşteţi numele navei?” „Da, La Mouette.” „Şi l-aţi văzut urcându-se la bord?” „L-am văzut plecând. Am stat pe mal până în momentul în care nava a ridicat ancora.”

Aceasta era tot ceea ce voiam să ştim; astfel, era adevăratul marchiz de Chamery cel care a fost văzut la Londra şi nu puteam pune la îndoială declaraţia unui onest ofiţer care-l văzuse suindu-se la bordul vasului La Mouette.

Când îl părăsirăm pe locotenentul Jackson, domnul de Kergaz îmi zise: „Acum este sigur că, sau de la bordul vasului La Mouette, sau după naufragiu hârtiile au fost furate. În primul caz, trebuie neapărat să admitem că şi Rocambole se afla pe vas, pe când în al doilea caz se poate presupune că el se afla pe coastele Franţei şi a găsit cadavrul marchizului înecat şi aruncat la mal.” „Aceasta este mai greu de crezut.” „Pentru ce?” „Pentru că Rocambole nu este omul care să fi plecat în Franţa fără să fi avut deja un scop determinat.” „Ai dreptate” îmi zise contele.

Mai ne rămânea de făcut o ultimă cursă. Ne duserăm la poliţie şi după căutări stăruitoare, am aflat că un gentlemen a scos un paşaport pe numele de sir Arthur, chiar în ajunul plecării vasului La Mouette. Un vechi poliţist ţinuse minte un semnalment al acelui gentlemen, semnalment care ni-l aminteşte foarte bine pe Rocambole.

Ne întoarserăm la Le Hâvre. Acolo, domnul de Kergaz luă informaţii amănunţite despre naufragiul vasului La Mouette.

„Nici un călător nu a putut să scape, altfel se spunea acolo. Totuşi, adăugă un pilot de coastă, oamenii de la Etrelat pretind că, a doua zi după naufragiu, un tânăr, care avea aerul unui marinar, a ajuns la mal înot.”

De la Le Hâvre ne-am dus la Etrelat.

Aceste furtuni sunt foarte dese pe coasta normandă, însă naufragiul vasului La Mouette nu se uitase şi cei pe care-i întrebarăm îşi aminteau foarte bine de acest vas. Aproape toţi morţii fuseseră aruncaţi la mal.

Pe lângă alte informaţii mai culeserăm totodată una care pentru noi a fost de o mare importanţă. Era la Etrelat o familie de pescari cunoscută bine pentru curajul şi îndrăzneala ei. Se numeau Vatinel. Tatăl Vatinel, căruia i se adresă, domnul de Kergaz, ne spuse: „Oh! eu ştiu multe relativ la naufragiul vasului La Mouette, am pescuit peste douăzeci de cadavre.” „Şi nimeni nu a scăpat?” „Nimeni, în

afară de un tânăr; însă acela nu prea avea mâncărime la limbă. Nu ne-a spus nici numele său şi s-a mulţumit să cumpere o bluză şi o pereche de pantofi.” „Şi unde s-a dus?” „La Le Hâvre, cu trăsura lui Blanquet. Mi se pare că a petrecut noaptea pe o insulă, la trei leghe de mal, înspre Saint-Juin. Ah! pe urmă mai era încă unul, un om tânăr, însă acela nu a atins pământul.” „Ce vrei să zici?” întrebai puţin mirată.

„Ah! iacă, este o mică istorioară aceasta.” „Să vedem.” „Trei zile după scufundarea vasului La Mouette, ne întorceam de la Le Hâvre, fiul meu Tony şi eu, în barca noastră cea mare. Pluteam aproape de largul mării, când am întâlnit un vas sub pavilion suedez, care părea să fie să fie încărcat cu lemne de la nord. Făcuserăm o treabă bună la pescuit şi, cum marea era destul de liniştită, puturăm să ajungem vasul. Tony se sui la bord ca să vândă căpitanului peştele ce-l pescuisem. Nu ştiu dacă căpitanul era sau nu suedez, însă vorbea franţuzeşte ca dumneata şi ca mine. Avea aerul însă mai mult al unui vechi negustor, de lemne de abanos, încărcat cu lemne de la nord.

«A fost un naufragiu astăzi în apropiere de coaste?» îl întrebă el pe Tony.

«Da, căpitane, un vas, La Mouette s-a pierdut.» «Când?» «Sunt exact trei zile.» «În ce loc?» «Acolo, spre stâncile acelea.» «S-au pierdut şi oamenii şi nava?» «Mi-e frică să nu fie chiar aşa.» «Nimeni nu a scăpat?» «Un tânăr numai, care a ajuns înot.» «Ei bine! zise căpitanul lui Tony, mi se pare că sunt doi în loc de unul.» «Cum aşa?»

El coborî cu Tony într-o cabină şi-i arătă pe un tânăr de vreo douăzeci şi şapte până la douăzeci şi opt de ani, care avea ochii închişi şi părea că doarme. Lângă dânsul se afla chirurgul de la bord.

«Cum merge? îl întrebă căpitanul.» «Cred că-l vom scăpa, răspunse doctorul, dar va trebui mult timp şi mi-e frică să nu se fi idiotizat.» „Căpitanul ne povesti atunci, mie şi lui Tony, căci mă urcasem şi eu la bord, că tânărul pe

care-l priveam şi care nu avea drept îmbrăcăminte decât un pantalon de pânză şi o cămaşă cu dungi albastre şi albe, cum poartă americanii, a fost găsit două ore mai devreme, într-o scobitură pe o insulă, de către trei oameni din echipaj veniţi să culeagă melci şi capace de scoici colorate.” «Iacă, zise Tony, desigur pe insula unde celălalt a petrecut noaptea.»

Ei bine, adăugă căpitanul, acela zăcea de trei zile şi probabil că a căzut în gaura aceea în timpul nopţii. Când l-au găsit era aproape mort. Dacă-l voi scăpa am să-l fac matelot, mai cu seamă că nu am destui pe bord.” „Nava suedeză, îl întrerupse domnul de Kergaz pe tatăl Vatinel, şi-a urmat drumul?” „Da, domnule.” „A luat cu sine şi pe tânărul acela?” „Fără îndoială.” „Îţi aminteşti numele navei?” „Se numea «Invincibilul».” „Plutea sub pavilion suedez?” „Da.”

Contele se lovi peste frunte.

„Acest nume, scumpă contesă, îmi aminteşte că am citit, acum şase luni, într-un jurnal spaniol, despre faptul că un vas sub pavilion suedez a fost prins în apropierea coastelor Guineei de o fregată spaniolă. Această navă se deda la furturi, iar echipajul ei alcătuit din marinari de toate naţiile a fost trimis înaintea unui consiliu de război. Căpitanul şi unsprezece oameni din echipajul său au fost condamnaţi la câte şase ani de ocnă.”

Spunându-mi aceasta, contele dădu două piese de câte douăzeci de franci lui Vatinel tatăl, apoi, părăsind coasta mării, adăugă: „Acum, doamnă, cred că suntem pe urmele adevăratului marchiz de Chamery”.

Istoria povestită de contesa Artoff doctorului Samuel Albot a trebuit să o expunem aici pentru a putea înţelege cele ce vor urma. Noi însă nu vom merge mai departe, ci ne vom mulţumi să spunem că, a doua zi doctorul şi contesa părăseau Parisul pentru a întreprinde o călătorie misterioasă, al cărei scop şi obiect o să-l cunoaştem numaidecât.

Pentru moment vom lasă acţiunea noastră să-şi ia cursul obişnuit, mărginindu-ne a ne reîntoarce cu câteva zile în urmă în Spania, unde îi găsim pe cei mai mulţi dintre eroii acestei lungi istorii.

Capitolul V.

Ziua începuse să se arate, prima lumină a aurorei reflecta o urmă roşiatică pe coama munţilor îndepărtaţi. Marea calmă şi tăcută avea încă culoarea cenuşie, ca aceea a cerului de dimineaţă, unde se stinseseră ultimele stele.

Între munţii care păreau că închid orizontul în depărtare şi marea cate legăna ici şi colo câteva pânze ale bărcilor de pescari, un oraş alb, cu învelitoarele de olane în formă maură, dormea încă.

Era Cádiz. Cádiz portul Andaluzei, ţara portocalilor şi a lămâilor, oraşul care încă păstrează suvenirul acelui rege maur care s-a depărtat de hotare vărsând lacrimi amare şi privind în ceaţă acest pământ al Spaniei pe care-l părăsea pentru totdeauna.

Câţiva oameni din popor, rari trecători, populau singuri uliţele la această oră atât de matinală.

Ici şi colo se ridica, din când în când, câte o perdea, lăsând să apară în cadrul ferestrei capul vreunei tinere fete, apoi perdeaua cădea din nou.

Mica poartă a hotelului Andaluzei se deschise şi lăsă să treacă un bărbat şi o femeie; o femeie tânără şi frumoasă, cu figura puţin palidă, privirea serioasă, aproape melancolică: un bărbat de aproape treizeci şi doi de ani, înalt, brun, cu un aer distins şi îmbrăcat într-un elegant costum de drum, care denota croiala pariziană.

Tânăra femeie se înveli într-un mare şal gri şi, luând braţul însoţitorului său, se sprijini de el cu o mare încredere.

— Scumpă Hermine, zise tânărul, cred că ai să vezi unul din cele mai frumoase lucruri care sunt în lume, răsăritul soarelui pe mare.

— L-am mai văzut, prietene, în timpul drumului de la Le Hâvre la Plymouth, drum pe care l-am făcut anul trecut.

Fernand Rocher, pentru că el era, începu să surâdă.

— Biata mea Hermine, zise el. Oceanul seamănă cu Mediterana ca un stras cu un diamant, iar cerul de la Nord cu cel de la Sud, ca un bec de electricitate slab, cu soarele însuşi.

Tânăra pereche coborî spre port discutând.

Fernand Rocher, revenise pentru totdeauna la soţia lui, şi aceasta, în urma catastrofei care făcuse ca, patru ani mai înainte, Jenny, cea blondă să-şi piardă mintea; Fernand, deci, făcea cu Hermine o călătorie în Spania şi ajunsese de la Granada la Cádiz, seara.

— Ştii, scumpa mea soţie, zicea el mergând spre port, comandantul maritim al oraşului este căpitanul Pedro C., văr primar cu generalul C. la care dansezi adesea iarna la Paris.

— Ştiu asta, Fernand.

— Or, ieri seară, pe când îţi aranjai îmbrăcămintea de drum, i-am trimis scrisoarea de recomandare pe care mi-a dat-o generalul pentru el, în ajunul plecării noastre.

— Şi ţi-a răspuns?

— Un bilet pe care am vrut să ţi-l citesc ieri seară, căci doream să-ţi fac o surpriză.

Hermine aruncă o privire dulce bărbatului ei.

— Eşti bun ca întotdeauna! zise ea.

— Te-am sculat foarte de dimineaţă astăzi, continuă Fernand cu un ton de dulce intimitate, zicându-ţi că vom vedea răsăritul soarelui.

— Ei bine, şi nu este adevărat?

— Ba da, dar ai uitat să mă întrebi, ce mijloc de transport vom întrebuinţa.

— Fără îndoială că o barcă de pescari.

— Nicidecum.

— Atunci, ce anume?

— Vasul căpitanului portului, dacă-ţi place aceasta.

— Ah! exclamă Hermine, căpitanul Pedro C. pare a fi de o galanterie cu totul castiliană.

— Un vas construit de ocnaşi, urmă Fernand şi comandat de însuşi căpitanul.

Vorba aceasta de ocnaş, o făcu pe doamna Rocher să simtă o uşoară înfiorare.

— Linişteşte-te, copilă ce eşti, îi zise Fernand surâzând. Ocnaşii pe care căpitanul îi face marinari sunt supuşi şi îmblânziţi şi dacă vei lăsa să-ţi cadă câteva piese albe în bonetele lor de lână, te vor numi excelenţă şi vor bea în sănătatea ta.

Cum Fernand tocmai termină de spus acestea, mica stradă ce coborâse până atunci în linie dreaptă, făcea o cotitură şi imediat se aflară în port.

— Iată! zise Hermine, arătând spre stânga cu mânerul umbrelei, acolo este vasul?

În adevăr la aproape o sută metri de dânşii, cei doi soţi văzură o barcă mare cu pânzele înfăşurate. Steagul spaniol fâlfâia la cârmă.

Doisprezece ocnaşi şi patru soldaţi de marină formau echipajul.

Un ofiţer deja bătrân, înfăşurat într-o manta şi al cărui grad de căpitan de fregată nu se putea distinge decât după galonul de aur ce-l avea la şapcă, stătea în picioare, rezemat de o mică scară de la tribord. Era căpitanul Pedro C.

El salută cel dintâi frumoasa pereche şi strânse mâna lui Fernand, care o luase pe soţia lui în braţe şi o urca la bord cu uşurinţa unui om tânăr plin de vigoare.

După câteva minute şi după ce se schimbară primele politeţi între căpitan şi cei doi turişti parizieni, „Nativite”, astfel se numea barca, ridică ancora şi ieşi din port.

Atunci comandantul se întoarse către unul din ocnaşi şi-i zise:

— Comandă manevra, marchize.

Ocnaşul căruia i se adresă căpitanul şi care răspunse printr-un salut tăcut, era un tânăr înalt şi frumos, cu ochii albaştri, părul blond, obrazul palid şi o fizionomie resemnată plină de o profundă tristeţe.

Figura lui distinsă contrasta colosal cu cele ale companionilor săi, care erau sălbatice şi lacome.

— Are noroc marchizul, zise un ocnaş cu glasul pe jumătate, pe când acel ce, desigur, în bătaie de joc, era numit marchiz, luă comanda şi ordonă manevra cu o voce limpede şi scurtă, parcă obişnuită să poruncească.

— Într-adevăr că are şansă, murmură un altul; să vedeţi că în câteva zile o să aibă galonul şi tresa de ofiţer!

— Taci din gură! Arogantule! zise un alt ocnaş împingând cu cotul pe cel ce vorbise, ţi-e necaz pe marchiz, pentru că eşti gelos, şi cu toate acestea este un băiat foarte bun.

Ocnaşul cel dintâi mai mormăi câteva cuvinte de neînţeles, ridică din umeri şi tăcu.

Această conversaţie avu loc în limba spaniolă, însă Fernand, care cunoştea foarte bine această limbă, nu scăpă nici un cuvânt, pe când soţia lui vorbea, alături, cu comandantul.

Titlul de marchiz ce i se dădea acelui ocnaş îl intrigă foarte mult, şi el se apropie de căpitan şi de Hermine.

Printr-o coincidenţă curioasă, şi cu toate că Hermine nu ştia limba spaniolă şi prin urmare nu înţelesese discuţia dintre cei doi ocnaşi, doamna Rocher întrebă tocmai pe căpitan despre acel tânăr atât de frumos şi trist şi care părea atât de puţin făcut să poarte un lanţ de fier la glezne şi o uniformă infamantă.

— Cum se face, domnule, zise ea, că acest tânăr este printre ocnaşi? Are aerul atât de blând, atât de trist şi atât de distins; ce crimă a comis el, Doamne?

— Tocmai aceasta mă întrebam şi eu, zise Fernand care interveni în conversaţie.

— Ah! iată ceea ce m-am întrebat şi eu la început ca şi dumneavoastră, doamna mea.

— Într-adevăr?

— Când am luat comanda portului, acum o lună, acest băiat era condamnat la cinci ani de lanţuri.

— Pentru ce?

— Pentru că a fost prins făcând hoţii pe o corabie de comerţ care purta pavilion suedez. El era ajutorul comandantului. Când nava a fost prinsă, erau două sute de negri închişi într-însa. Echipajul a fost judecat şi condamnat de către un consiliu de război.

— Cum?! făcu tânăra femeie cu o mişcare de dezgust, acest om este vânător de negri?

— Da, doamnă.

— Din ce ţară este?

— El zice că este francez, însă am convingerile mele pentru a crede că este englez.

— Ah! zise Fernand.

— Cu aerul său foarte blând, figura tristă, maniere distinse, urmă căpitanul, acest ştrengar este un şiret de prima clasă.

Fernand şi soţia lui priviră cu multă curiozitate pe căpitan.

— Caraghiosul, urmă acesta din urmă, voia să mă convingă de nişte lucruri foarte curioase.

— Într-adevăr, căpitane?

— Aşa cum vă spun! şi căpitanul chemând pe Fernand şi soţia lui la pupa, unde pânzele erau umflate de vânt, urmă: închipuiţi-vă, doamnă, că ocnaşii, tovarăşii săi de lanţuri, nu-l numesc decât marchizul!

— Şi este marchiz cu adevărat?

— A vrut să mă facă să-l cred. Dar, adăugă, istoria este foarte hazlie, şi vreau să v-o povestesc.

Capitolul VI

— A doua zi după intrarea lui în ocnă, marchizul, să-i lăsăm acest nume, îmi ceru favoarea unei audienţe. I-am acordat-o şi am fost foarte surprins, ca şi dumneavoastră, de aerul său distins şi buna cuviinţă.

„Căpitane, îmi zise el, mă numesc Albert-Honoré de Chamery şi sunt ofiţer demisionat din marina anglo-indiană”. Şi cum îmi scăpă un strigăt de mirare, el adăugă: „Sunt născut la Paris. Am părăsit familia de la zece ani şi de atunci nu am mai revăzut-o. Acum un an, am debarcat la Londra. Veneam să-mi dau demisia, şi să mă întorc în Franţa, fiind chemat printr-o scrisoare de către mama mea. M-am îmbarcat pe o navă de comerţ care pleca spre Le Hâvre.

O dată în mare, am fost surprinşi de o furtună, nava s-a sfărâmat de un bloc de stânci, iar eu am scăpat înot. După ce am luptat contra morţii, în tovărăşia unui tânăr englez, am izbutit să mă agăţ de un stei pe ţărmul unei insule, scăpând şi pe tânărul englez, pe care-l scosei la mal leşinat.

Noaptea era întunecoasă. Muream de sete.

Voiam să caut câteva picături de apă, ce s-ar fi putut strânge din ploaie prin crăpăturile vreunei stânci să cercetez insula. Deodată picioarele îmi alunecară şi căzui în fundul unei cavităţi de unde mi-a fost imposibil să mai ies. În timpul zilei am reînnoit încercările mele, însă tot fără succes. Atunci începui să strig ajutor. Am chemat multă vreme, cu speranţa că însoţitorul meu poate s-a deşteptat din leşin şi mă caută.

Nu mă înşelam. După două ceasuri îl văzui apărând la deschiderea acelei cavităţi unde eram îngropat de viu. I-am povestit întâmplarea mea şi i-am spus locul unde am lăsat pistoalele, centura şi sacul de fier alb în care erau închise hârtiile mele. S-a dus să caute centura, care putea să-mi servească, să ies din acea groapă, însă nu-l mai văzui. Foamea şi setea mă chinuiau îngrozitor. Sfârşii prin a leşina. Din acest moment nu ştiu ce s-a mai întâmplat. Când mi-am revenit în simţiri, eram culcat, pe o navă, şi înconjurat de figuri necunoscute.

La întrebările mele mi se răspunse că am fost găsit într-o gaură de stâncă, pe jumătate mort, că am avut nişte friguri teribile şi un delir de mai multe zile; că mă găsesc în plină

mare pe drumul spre Senegal şi, deoarece lipsesc marinari pe bord, voi fi angajat ca matelot. Am aflat, că acea navă era un vas care făcea comerţ cu negri. Am fost silit să servesc sub ameninţarea cu moartea. Apoi, cum eram marinar şi-mi cunoşteam perfect meseria, căpitanul mă avansă ca ajutor şi-a trebuit să mă supun. Iată dar cum marchizul de Chamery, se găseşte înaintea dumneavoastră sub uniforma de ocnaş.”

Povestea acestui om, urmă căpitanul Pedro C. avea un accent atât de sincer şi credibil, încât mă lăsai înşelat.

„Am încercat să spun toate acestea la consiliul de război, a continuat ocnaşul, dar n-au voit să mă asculte; însă dumneata căpitane mă asculţi, nu-i aşa? Vei scrie la Londra şi la Paris?

„Voi scrie, i-am răspuns eu”.

— Şi ai scris cu adevărat? întrebă Fernand Rocher.

— Desigur.

— Şi povestea acestui om era adevărată?

— Dimpotrivă, neadevărată.

— Adevăratul marchiz de Chamery, există, este la Paris. Trebuia să se căsătorească acum două luni cu fiica compatriotului nostru, domnul de Sallandrera.

— Toate acestea îmi par foarte curioase! murmură Fernand.

— Oh! urmă căpitanul râzând, ştrengarii aceştia sunt foarte şireţi. O fi crezut că poate să se scape uşor de trecutul său.

Pe când căpitanul vorbea, Hermine îl privea pe tânărul ocnaş cu mare atenţie.

„Este curios, gândea ea, are aerul unui adevărat marchiz”.

Aplecându-se la urechea bărbatului său, îi zise foarte încet:

— Fernand vrei cu adevărat să-mi faci o mare plăcere?

— Vorbeşte, copila mea.

— Cere voie căpitanului să vorbim cu acest om după ce vom debarca.

— Ar fi o nebunie.

— Cine ştie? murmură Hermine. Mi se pare ca figura aceasta este prea nobilă, prea distinsă ca să fie aceea a unui hoţ.

— Fie, răspunse Fernand, voi face ceea ce doreşti.

În acest moment soarele se arăta la orizont şi aluneca de pe coama munţilor spre mare. Măreţia acestei privelişti îi făcu pe cei doi soţi să-l uite deocamdată pe ocnaş.

Într-o dimineaţă, contele Armand de Kergaz era acasă şi deschidea corespondenţa destul de voluminoasă.

O scrisoare purtând marca spaniolă îi atrase atenţia.

O deschise, se uită mai întâi la semnătură şi citi numele lui Fernand Rocher.

„Ce vrea oare să-mi spună?” îşi zise el observând cele patru pagini ale scrisorii acoperite cu o scriere măruntă şi deasă.

El citi: „Scumpul meu conte, Dacă nu am fi trecut împreună prin atâtea situaţii dramatice, dacă nu am fi fost împreună, dumneavoastră fi cu mine, eroii atâtor întâmplări extraordinare, împrumutate parcă din viaţa de romane, nu v-aş fi scris. Ceea ce am să vă spun, scumpul meu conte, o să vi se pară destul de straniu şi aproape de necrezut.

Ascultaţi:

Văzut-aţi la Paris trecând la Bois, în echipajul său, şi, în lume, dând braţul unei femei, pe un tânăr care era la modă iarna trecută?

„Da, fără îndoială” o să-mi răspundeţi.

Acest tânăr a fost eroul unor aventuri extraordinare. A fost marinar în serviciul companiilor din India; l-a rănit grav în duel, chiar a doua zi după sosirea la Paris, pe baronul Chameroy, este cumnatul unui gentilom perfect, vicontele d’Asmolles.

Acest tânăr bărbat poartă numele de Albert-Frédéric-Honoré de Chamery.

Mi l-a arătat cineva acum şase luni la cursele de la Chantilly, în ajunul plecării mele în Spania.

Doamna Rocher l-a zărit ca şi mine.

Ei bine, scumpul meu conte, închipuiţi-vă că am găsit la Cádiz un om care, de asemenea, se numeşte, sau cel puţin pretinde că se numeşte, marchizul Albert-Frédéric-Honoré de Chamery. Acest nou marchiz a fost, de asemenea în India, pretinde că este fiul defunctului colonel de Chamery, fratele domnişoarei Blanche de Chamery, care a luat în căsătorie pe vicontele d'Asmolles acum un an. În toate afirmaţiile sale adăugă atâtea amănunte şi un accent atât de credibil, încât face să pătrundă convingerea în spiritele cele mai puţin credule.

Or, primul marchiz, acela pe care-l cunoaşteţi, acela pe care l-am văzut, este la Paris, locuieşte în apartamentul său şi trebuia să ia în căsătorie pe domnişoara de Sallandrera. Al doilea, din contra, este aici la Cádiz, şi în ce condiţii? Este ocnaş, are un inel de fier aplicat la piciorul drept, poartă o vestă roşie şi o bonetă verde.

Nu începeţi să exclamaţi de mirare, scumpe conte, ascultaţi încă!"

Aici, scrisoarea domului Fernand Rocher intra în cele mai mici amănunte ale scenei ce am povestit-o deja şi sfârşea prin istorisirea căpitanului Pedro C.

Apoi continuă: „Mărturisesc, scumpe conte că soţia mea crede totul mai cu seamă după cele ce ne spune căpitanul.

De aceea i-am promis că voi obţine de la căpitan îngăduinţa de a vorbi cu ocnaşul. Ceea ce am făcut imediat ce ne-am înapoiat la ţărm.

Căpitanul a început să râdă, dar îi spuse Herminei: «Dorinţa dumneavoastră, doamnă, este un ordin şi pentru că ţineţi atât de mult, puteţi să vorbiţi cu marchizul oricând vă face plăcere.»

Căpitanul era însurat. Furăm rugaţi să prânzim, Hermine şi cu mine, chiar în acea seară, adică ieri, la palatul guvernământului, pe care-l locuieşte comandantul

portului şi nu furăm puţin surprinşi când, părăsind sala de mâncare, găsirăm un ocnaş în salon.

«Bietul meu marchiz, zise căpitanul, am povestit doamnei, astăzi de dimineaţă istoria ta, care i s-a părut atât de extraordinară încât doreşte să asculte din propria ta gură.»

Ocnaşul stătea în picioare, cu boneta de lână în mână, capul puţin înclinat şi într-o atitudine atât de tristă şi de demnă în acelaşi timp, încât am fost cu toţii foarte mişcaţi.

Ne salută cu o politeţe şi o eleganţă care denota de departe rasa, apoi zise căpitanului cu un surâs trist, dar fără amărăciune: «N-aţi voit să mă credeţi, comandante, însă vă asigur că doamna şi domnul, care sunt francezi, au să mă creadă.»

Căpitanul Pedro ridică uşor din umeri ca un om care are o convingere ce nu mai poate fi clintită de nimic şi de nimeni, apoi ne ceru voie să se retragă spre a da nişte ordine şi ne lăsă singuri pe Hermine, pe mine, pe ocnaş şi pe doamna Pedro C.

Ocnaşul ne povesti atunci tot ceea ce v-am scris deja, scumpul meu conte, iar vocea şi gestul său aveau un accent atât de veridic încât furăm foarte mişcaţi.

Cu toate acestea, mă încumetai să-i zic: «Ştii dumneata, domnule, că la Paris este un marchiz de Chamery pe care tot oraşul l-a văzut şi îl cunoaşte?» «Oh! strigă el, aceasta nu este cu putinţă, afară numai dacă.»

Păru că se codeşte.

«Continuă, îi zisei eu.» «Afară numai dacă nu ar fi.» «Cine?» «Acela pe care l-am scăpat. Vai! zise el, acum înţeleg tot; mi-a furat hârtiile, mi-a luat numele meu.» «Dar, îl întrerupsei eu, s-a bătut cu mult curaj a doua zi după moartea mamei sale.»

Aceste cuvinte fură pentru el ca o lovitură de trăsnet.

«Mama sa! Mama! strigă el, a mea, voiţi să ziceţi.»

Aflând de la mine că marchiza de Chamery murise, îl văzurăm legănându-se şi căzând în genunchi. Îşi acoperi

faţa cu mâinile şi lacrimi amare curseră printre degetele sale. Atunci, înţelegi, scumpul meu conte, că în faţa unei dureri mute şi atât de mari, atât Hermine cât şi eu nu ne mai îndoirăm.

Când căpitanul intră, ne văzu, pe soţia sa, pe Hermine şi chiar pe mine însumi, ţinând în mâinile noastre pe acele ale ocnaşului.

În momentul în care vă scriu, căpitanul încă se mai îndoieşte; totuşi m-a autorizat să vă scriu şi este gata să facă toate demersurile pentru punerea în libertate a ocnaşului.

Deocamdată, marchizul de Chamery a rămas în serviciul comandantului şi nu se va mai culca în temniţă. Iată acum pentru ce vă scriu.

Adevărat sau fals, marchizul de Chamery pe care-l avem aici, pretinde că familia sa avea în Touraine o moşie care se numeşte Orangerie.

Or, el îşi aduce aminte că în salonul castelului se află un portret al lui de copil, la etatea de opt sau nouă ani. În acest portret este reprezentat în costum de scoţian. Pe cap are o pălărioară comică cu o pană de păun, o eşarfă vărgată cu alb şi albastru, înfăşurata pe după umeri, şi pulpele goale de la genunchi în jos.

Să nu credeţi nefolositoare aceste amănunte. Veţi vedea că au o importanţă destul de mare. Marchizul ne-a arătat pulpa stângă: este însemnată cu o mare pată roşie, asemănătoare cu o pată de vin şi el pretinde că pata aceasta a fost exact reprodusă de pictor.

Înţelegeţi, dar, scumpe conte, că dacă acest fapt este adevărat, nu mai putem avea nici o îndoială; adevăratul marchiz de Chamery este cel pe care-l ştim, aici, iar celălalt, pe care cu toţii l-am văzut la Paris, nu este decât un escroc.

Vă scriu dar, scumpul meu conte, să vă însărcinaţi cu dificila misiune de a constata existenţa acestui portret; dar înainte de a lua vreo decizie, vreau să vă consult în legătură cu ceea ce trebuie să facem pentru protejatul Herminei.

O prietenească strângere de mână, Fernand Rocher”

În momentul când termina de citit această scrisoare, feciorul deschise uşa şi anunţă:

— Doamna contesă Artoff.

Armand se sculă şi dădu fuga înaintea ei.

— Am găsit! scumpă contesă, zise el, am găsit!

— Ce ai găsit conte?

— Pe când scriam în Spania ca să cer desluşiri asupra navei pe bordul căreia pierdusem urmele marchizului de Chamery.

— Ei bine?

— Ei bine! Mie mi se scria din Spania.

— Cine-ţi scria?

— Fernand.

Baccarat tresări.

— Şi. Fernand?

— Fernand l-a găsit pe marchiz.

— Pe marchizul de Chamery, adevăratul?

— Adevăratul marchiz, contesă, şi domnul de Kergaz întinse contesei scrisoarea.

Aceasta o citi cu mare atenţie, manifestând, în mai multe rânduri o mare surpriză.

— Ei bine! contesă? zise Armand pe un ton întrebător.

— Domnule conte, răspunse Baccarat, domnişoara de Sallandrera este în Spania încă, adevăratul marchiz de Chamery este de asemenea în Spania, trebuie dar să mă duc acolo.

— Dumneata?

— Plec mâine, domnule conte, răspunse Baccarat, care avu o inspiraţie de moment.

— Singură?

— Nu. Îl iau cu mine pe Samuel Albot, doctorul mulatru şi pe Zampa, servitorul defunctului don José.

— Ce trebuie să-i scriu lui Fernand?

— Nimic.

— Cum! nimic?

— Voi sosi la Cádiz în acelaşi timp cu scrisoarea dumitale.

— Dar portretul despre care vorbeşte?

— II voi avea.

— Scumpă contesă, zise Armand, m-am obişnuit să te văd ieşind cu bine din situaţiile cele mai încurcate.

— Nu vă cer decât un singur lucru, reluă contesa.

— Ce anume?

— O scrisoare către consulul francez de la Cádiz.

— O vei avea chiar astă-seară.

Baccarat luă scrisoarea lui Fernand.

— Daţi-mi voie să o păstrez, zise ea; am nevoie de toate desluşirile ce le conţine.

Se sculă şi întinse mâna contelui.

— La revedere, zise ea. Vă voi scrie de la Cádiz.

Contesa, înarmată cu scrisoarea consulului francez, îl anunţă pe Samuel Albot că voieşte să-l întâlnească şi-l rugă să vină numaidecât până la dânsa.

Cunoaştem, începutul convorbirii lor.

Când îi spuse că-l ia în Spania şi că a doua zi pleacă, contesa adăugă:

— Crezi că Zampa este pe deplin restabilit?

— Desigur, doamnă.

— Poate să ne însoţească?

— Fără nici o îndoială.

— Ei bine! doctore, obţine de la judele instructor permisiunea să-l iei cu dumneata, căci el este deja în grija dumitale. Trimite-l la mine astă-seară.

— Dar ce să facem în Spania, întrebă mulatrul, căci Baccarat nu-i spusese nimic de scrisoarea trimisă de Fernand Rocher.

— Ne ducem să-l găsim pe marchizul de Chamery.

— Este, aşadar, acolo?

— Este la ocna din Cádiz.

Doctorul nu-şi putu stăpâni un fior.

Baccarat urmă:

— Du-te doctore şi fă-ţi preparativele de plecare; şi nu uita să mi-l trimiţi pe Zampa.

— Dar contele Artoff?

— Îl luăm cu noi.

— Oh? nu, ar fi imprudent.

— Pentru ce?

— Este pe cale de a se vindeca. O călătorie, l-ar aduce în starea de mai înainte. Iar doctorul X. pe care l-am luat ca ajutor, şi care-l îngrijeşte după indicaţiile mele, poate foarte bine să mă înlocuiască câteva zile. Călătoria noastră va dura mult timp?

— Aproape cincisprezece zile.

— Atunci pot să plec.

Samuel Albot o părăsi pe contesă şi o jumătate de ceas mai târziu, Baccarat îl văzu pe Zampa intrând. Zampa nu mai era nebun.

Figura portughezului îşi reluase calmul său plin de fineţe şi, dacă nu ar fi fost părul lui creţ ca al unui negru, ce albise de spaimă într-o singură noapte, cei ce-l cunoşteau mai de mult nu ar fi putut zice că a trecut prin evenimente înspăimântătoare.

O salută pe Baccarat cu aceeaşi linişte obişnuită şi stând în picioare, aşteptă ordinele sale.

— Zampa, îi zise contesa, te-ai gândit vreodată la situaţia ta?

Portughezul tresări.

— Ai fost condamnat la moarte în Spania. Eşti prizonier la Paris, sub răspunderea doctorului, şi când acesta va declara că eşti vinovat, vei cădea în mâinile justiţiei franceze.

— O! doamnă, iertare, murmură Zampa, căruia cuvântul justiţie făcea să-i îngheţe sângele în vine.

— Justiţia franceză, urmă Baccarat, din cercetare în cercetare şi din anchetă în ancheta, va sfârşi prin a stabili identitatea ta.

— Voiţi să mă denunţaţi! strigă portughezul tremurând.

— Nu, dacă mi te vei supune.

— Ştiţi că sunt gata să devin sclavul vostru.

— Pentru moment nu cer altceva decât să fii lacheul meu în călătorie.

— Doamna contesă pleacă?

— În Spania.

— Spania! exclamă el cu groază. Spania!

— Da.

— Dar. acolo m-a condamnat. acolo judecătorul.

— Ai trăit patru ani în serviciul lui Don José după ce ai fost condamnat.

— Este adevărat, dar.

— În serviciul meu vei fi tot atât de sigur că nu te va descoperi nimeni.

Zampa plecă capul.

— Mă voi supune, zise el.

— Dar ştii cu ce scop te silesc să mă urmezi?

— Nu.

— Domnişoara de Sallandrera este în Spania.

— Ah! zise Zampa, care nu ştia încă de moartea ducelui.

— Te iau cu mine ca să-i poţi spune cum a murit don José, şi cum a fost otrăvit ducele de Château-Mailly.

— Şi voi obţine iertarea?

— Da, în ziua în care omul pe care l-ai servit cu credinţă şi care a plătit serviciile tale cu o lovitură de cuţit, va intra la ocnă sau va urca treptele eşafodului, răspunse încet Baccarat.

Capitolul VII.

Contesa Artoff şi doctorul mulatru părăsiră Parisul la ora opt seara. Zampa îi însoţea. El îmbrăcase livreaua de fecior şi se suise în spatele trăsurii de poştă a contesei.

Dânsa, ca şi în ziua când plecase cu Roland de Clayet la Franche-Comté, îmbrăcase un costum bărbătesc, în locul hainelor obişnuite.

După ce mai făcuse o călătorie ca secretar al lui Roland, acum se dădea drept un tânăr de familie, care face ocolul

Europei însoţit de un servitor şi de perceptorul său.

Pentru acest rol, care desigur că avea să ţină mai mult, Baccarat nu ezită nici un moment să-şi sacrifice frumosul său păr pe care îl tăie destul de scurt, ca să semene cât mai mult cu a unui bărbat.

Cât despre contele Artoff, el rămăsese la Paris sub îngrijirile unui doctor tânăr, în care Samuel Albot avea toată încrederea şi care, pus la curent cu tot tratamentul ce trebuia urmat, îşi consacră timpul nobilului bolnav, în starea căruia, de altfel, o ameliorare simţitoare începuse să se declare.

Douăzeci şi patru de ore după plecarea sa Baccarat şi însoţitorii săi călătoreau prin mijlocul regiunii Touraine şi înainte de apusul soarelui, străbăteau deja micul orăşel G.

— Scumpul meu doctor, zise în momentul acesta contesa, mi se pare că încă nu ţi-am spus unde mergem?

— Iertaţi-mă doamnă, mi se pare că mergem în Spania?!

— Este adevărat.

— Trebuie dar să ne oprim în drum?

— Da, astă seară.

— În ce loc?

— La două leghe de aici.

— Ah! în adevăr!

— La castelul Orangerie.

— Moşia marchizului de Chamery?

— Întocmai.

— Dar.

Un gest al contesei îl întrerupse pe doctor.

— Marchizul, sau mai bine, reluă ea surâzând, mizerabilul care face să i se zică astfel, este clientul dumitale, şi după părerea mea, l-ai sfătuit pe domnul d’Asmolles să-l ducă să petreacă câteva zile la Orangerie.

— Într-adevăr.

— Marchizul pleacă astăzi din Paris aproape la ora la care noi am plecat ieri.

— Este probabil.

— Mâine va ajunge la Orangerie, urmă contesa.

— O să-l aşteptăm aici?

— Nu; dar noi ne vom culca aici astă seară.

— Pentru ce?

— Acesta este iarăşi un mic secret a cărui explicaţie o vei avea în timpul şi la locul cuvenit, răspunse contesa. Este destul să ştii că trăsura noastră este condusă de un surugiu care ne va răsturna exact în şanţul de pe marginea drumului, care şanţ serveşte să înconjoare şi parcul Orangerie.

Doctorul era obişnuit să o vadă pe Baccarat păstrând câte un secret până la cel din urmă moment şi de aceea nu stărui mai mult ca să afle ce gust i-a venit contesei ca să se lase a fi răsturnată în şanţul de împrejmuire al parcului.

O oră mai târziu, şi cum era aproape noapte, călătorii văzură în dreapta drumului o mică pădurice de stejari înalţi, iar în mijloc, castelul Orangerie, zidit din cărămidă roşie.

Trăsura de poştă era dusă în trap mare şi era aproape de crângul separat de drum printr-un şanţ plin cu apă şi pe ale cărui margini crescuseră ierburi mari şi mărăcini, când surugiul trosni din bici, se întoarse jumătate în şa, şi contesa, pentru care aceasta nu era decât un semnal, zise doctorului:

— Bagă de seamă! prinde-te cu putere, în agăţătoarea prin care ai braţul trecut, căci în modul acesta zguduitura va fi mai uşor de suportat.

Într-adevăr, după câteva secunde, trăsura se răsturnă uşor în şanţ. Contesa şi însoţitorul ei nu suferiră nici un neajuns.

Zampa însă, care fu aruncat de pe scaunul de la spatele trăsurii, căzu în apă şi începu să strige o dată cu surugiul, care chema ajutor, ţipând din toată puterea plămânilor săi.

Nişte oameni care lucrau în parc la o sută de paşi distanţă, alergară numaidecât şi sărind şanţul, rămaseră foarte surprinşi văzând că doctorul şi contesa pe care o

luară drept un tânăr băiat, ies sănătoşi şi neatinşi din şanţ, iar Zampa se scula plin de noroi.

Împreună cu ţăranii mai era un bătrân îmbrăcat cu o vestă de vânătoare, iar pe cap cu o şapcă garnisită cu un galon îngust de argint. Baccarat ghici numaidecât că acesta este persoana despre care i-a vorbit, fără îndoială, tatăl Antoine, care era un fel de intendent al castelului. Acest bătrân se grăbi să se apropie de cei doi călători, pe când ţăranii dădeau ajutor să ridice trăsura şi să descurce caii din hamurile lor.

Se observă că oiştea este ruptă.

Contesa zise atunci uitându-se la doctor:

— Să mulţumim lui Dumnezeu! că ne-am ales numai cu spaima.

— Domnii nu au păţit nimic? întrebă bătrânul cu politeţe descoperindu-se.

— Niciunul.

— Trăsura dumneavoastră însă este stricată.

— Ei? zise surugiul, mai avem trei leghe de făcut până să ajungem la popas.

— Unde suntem acum? întrebă contesa.

— La Orangerie, răspunse bătrânul, un castel al cărui intendent sunt eu.

— Şi care aparţine.

— Domnului marchiz de Chamery, care se află la Paris.

— Iacă! zise cu un ton naiv contesa, care juca de minune rolul de bărbat, îl cunosc foarte bine, este cumnatul domnului d’Asmolles, nu este aşa?

Intendentul salută până la pământ.

— În cazul acesta, zise el, pentru că domnul îi cunoaşte pe stăpânii mei, să-mi permită să-i ofer ospitalitate la castel până ce trăsura va fi complet reparată.

— Fie! zise Baccarat.

După aceea se informă de timpul necesar pentru reparaţii.

— Avem un fierar la castel, răspunse intendentul, nu este prea dibaci, dar o să-şi dea silinţa să lucreze cât mai bine posibil.

Contesa luă braţul doctorului şi-l urmă pe intendent.

Poarta parcului era la o mică distanţă. Bătrânul Antoine o deschise înaintea lor şi-i conduse pe o alee largă la sfârşitul căreia se zărea castelul.

Puţin după aceasta, contesa şi doctorul erau instalaţi într-o sală mare, puţin cam demodată şi care servea de salon de onoare al castelului.

Bătrânul Antoine, în picioare şi cu şapca în mâna, zise respectuos, adresându-se celor doi oaspeţi:

— Trăsura dumneavoastră, domnilor, nu are numai oiştea ruptă, dar şi un şurub s-a stricat, astfel că fierarul zice că-i va trebui cel puţin cinci ore spre a fi reparată.

— Ce plictiseală! zise Baccarat.

— Domnii sunt grăbiţi, nu-i aşa?

— Foarte grăbiţi.

— Sunt deja opt ore; trăsura nu poate fi gata decât la miezul nopţii şi cred că domnii n-ar avea ceva mai bun de făcut decât să se culce aici.

— Cred că aşa o să trebuiască să facem, murmură doctorul, care surprinse un gest al contesei.

Intendentul dădu diferite ordine şi curtea păsărilor fu supusă rechiziţiei.

Se oferi masă călătorilor, în timpul căreia contesa puse mai multe întrebări intendentului.

— Domnul marchiz de Chamery vine des pe aici?

— Niciodată, doamnă; cel puţin nu a mai venit de la sosirea sa din India.

— Ei bine, zise contesa surâzând, am să-ţi dau o noutate bună. Stăpânul dumitale soseşte aici mâine.

Intendentul avu un gest de mirare.

— L-am văzut alaltăieri la clubul unde mă duc regulat, urmă Baccarat, şi mi-a zis: „Plec poimâine la moşiile mele din Touraine”. Cred că va veni aici.

— Într-adevăr, domnul marchiz nu are altă moşie în Touraine decât pe aceasta.

— Atunci este chiar aşa. A trebuit să plece din Paris astă seară, prin urmare îl vei vedea mâine.

— Oh! bunul Dumnezeu fie lăudat, strigă emoţionat bătrânul Antoine; am să-l văd în fine pe micul meu Albert. mă iertaţi, domnule, voiam să zic pe domnul marchiz. L-am văzut însă de mic, cum este acolo. şi intendentul întinse mâna spre perete şi arătă un portret.

Contesa luă o lumânare, se apropie de portret şi-l examină cu mare băgare de seamă.

Portretul acela era chiar portretul despre care îi scrisese Fernand Rocher şi Baccarat observă numaidecât pata de vin despre care vorbise bietul ocnaş de la Cádiz.

— Acesta este marchizul? întrebă dânsa.

— Da, domnule, la vârsta de opt ani.

— Pe cuvântul meu! s-a schimbat mult în cazul acesta, amicul meu.

— Credeţi?

— O! nu l-aş fi recunoscut niciodată.

— Vai! murmură intendentul, sunt douăzeci de ani de atunci şi foarte rar se întâmplă că oamenii mari să semene copiilor.

Baccarat se aşează din nou la masă, iar intendentul, beat de bucurie, auzind că va sosi stăpânul său, ieşi afară.

În momentul în care bătrânul intendent părăsea sala, Zampa intra.

Portughezul schimbase costumul şi venea să primească ordinele noii sale stăpâne.

— Zampa, zise contesa, ai fost hoţ?

Banditul se înclină.

— Hoţ foarte îndemânatic, adăugă Baccarat.

— Doamna este prea bună.

— Ei bine, trebuie să-ţi menţii la aceeaşi înălţime reputaţia ce o aveai.

Mirarea lui Zampa ajunse în culmea ei la aceste cuvinte.

— Vezi portretul acesta?

— Da, doamnă.

— Trebuie să-l furi.

„Ce caraghioasă idee” murmură în sine portughezul.

Contesa urmă:

— Doctorul şi cu mine ne vom culca aici. La ora patru plecăm.

— Trăsura va fi gata.

— Pregăteşte-te astfel încât să desfaci pânza din cadrul ei şi s-o ascunzi printre bagajele noastre.

— Totul va fi făcut după cum doriţi, zise Zampa cu tonul omului sigur de abilitatea lui.

O dată Zampa dispărut, intendentul intră.

— Domnule intendent, ţi-am spus că sunt un amic al stăpânului dumitale, însă am uitat să-ţi spun numele meu. sânt gentilom brazilian şi călătoresc de plăcere în Europa în tovărăşia domnului, care este preceptorul meu. Am locuit la Paris un an şi am avut ocazia să-l cunosc foarte bine pe marchiz.

— Aştept să-mi spuneţi numele dumneavoastră; zise intendentul înclinându-se din nou.

— Uite cartea mea de vizită.

Baccarat dădu intendentului o carte pe care el îşi aruncă ochii.

Pe această carte era o coroană de marchiz.

— Acum, zise dânsa, fac apel la dumneata, domnule intendent şi te rog să ai grijă ca trăsura să fie gata cel mai târziu la ora patru dimineaţa.

— Domnul poate conta pe mine.

— Apoi, adăugă Baccarat întorcându-se spre doctor, dacă vrei să mă asculţi pe mine, să mergem la culcare.

Intendentul sună.

Un servitor, aproape tot atât de bătrân ca şi el, apăru şi primi ordin să-i conducă pe oaspeţi în camerele ce le erau pregătite.

La ora patru dimineaţă, Zampa bătu uşor în uşa de la camera contesei. Baccarat era deja sculată şi tocmai îşi termina toaleta.

Se duse şi deschise portughezului.

— Trăsura este gata, zise el.

— Dar portretul?

— Este în trăsură.

— Crezi oare că intendentul va băga de seamă dispariţia lui înaintea plecării noastre?

— Nu cred. Portretul, după cum ştiţi, este aşezat lângă uşă. Uşa a rămas deschisă în partea dinăuntru a salonului şi ascunde cu totul cadrul. De altfel intendentul încă nu s-a sculat, şi dacă mai întârzie puţin avem timpul să plecăm.

Zampa îşi făcu foarte bine socoteala.

Contesa coborî, găsi în curte trăsura cu surugiul în ea şi pe doctorul Samuel gata.

În momentul acela îl văzură pe intendent alergând, pe jumătate îmbrăcat. Bunul om se culcase seara după ce dăduse toate ordinele şi cum avea un somn foarte greu, a fost necesar ca un rândaş de la grajd să-l deştepte.

— Domnule intendent, zise contesa sărind uşor în trăsură, te rog să transmiţi complimentele mele domnului marchiz.

— Nu voi uita, zise intendentul înclinându-se.

Contesa îi puse în mână zece piese de câte douăzeci de franci şi-i făcu semn lui Zampa.

Zampa sări pe scaunul trăsurii şi strigă surugiului:

— Porneşte.

Trăsura de poştă plecă ca un fulger, coborî aleea şi apucă pe drumul mare.

În acest timp, intendentul intră în castel, gândindu-se mult mai puţin la cei zece napoleoni ce-i avea în mână, decât la sosirea tânărului său stăpân. Intră în salon, pentru a închide uşile şi ferestrele şi, foarte natural se duse să se uite la portretul marchizului pe când era el copil: dădu un ţipăt însă, când văzu cadrul despuiat de pânza lui.

În acest moment intră un servitor şi-i zise, făcând cu ochiul:

— Ştii dumneata, domnule Antoine, un lucru caraghios?

— Ce? zise bunul om, pe jumătate trăsnit.

— Acel domn mic.

— Ei bine!

— Aş lăsa să mi se taie capul dacă nu era o femeie.

— Ah! strigă intendentul zăpăcit; bărbat sau femeie ştiu că a furat portretul.

— Iacă! este adevărat, zise servitorul mirat.

Intendentul ieşi din salon ca să alerge după trăsura de poştă a pretinsului marchiz, dar trăsura era deja departe şi nu se mai auzeau nici cel puţin clopoţeii celor trei cai bretoni care o duceau.

— Desigur că era o femeie şi încă o femeie care îl iubeşte pe domnul marchiz, deoarece i-a furat portretul.

Bătrânul intendent era zdrobit.

Capitolul VIII.

Să ne întoarcem acum la falsul marchiz de Chamery, pe care l-am lăsat leşinat în trăsura de poştă, în momentul în care cădea capul condamnatului.

Domnul d’Asmolles, ne aducem aminte, prea puţin bucuros de asemenea spectacol, întorsese capul şi sta cu ochii închişi. Zgomotul surd al cuţitului şi murmurul mulţimii îl făcu să priceapă că totul s-a sfârşit.

Deschise ochii, îl privi pe Rocambole şi observă că este lipsit de cunoştinţă.

Marchizul era de o paliditate mortală; avea dinţii încleştaţi, membrele înţepenite, ceea ce denota simptomele unei letargii.

— La hotel! iute la hotel! strigă el feciorului, marchizul a leşinat.

Domnul d’Asmolles avea cu dânsul o sticluţă cu săruri, îl făcu pe Rocambole să aspire mirosul tare, dar în zadar. Falsul marchiz nu-şi veni, în fire.

Lumea începuse să se risipească şi să se depărteze în tăcere în diferite direcţii, ceea ce permise trăsurii ca să-şi poată continua drumul, mai întâi la pas şi apoi în trap mic, apucând pe drumul mare, şi de aici în piaţa principală a orăşelului S. unde se afla situat cel mai bun hotel al oraşului: „Hotelul Ludovic XI”.

Domnul d’Asmolles sări în grabă din trăsură, ceru să i se aducă imediat un doctor, iar Rocambole, tot leşinat, fu transportat într-o cameră a hotelului şi întins pe un pat. Doctorul sosi, îl examină cu atenţie pe bolnav şi după ce i se spuse tot ceea ce i se întâmplase, declară că leşinatul nu prezintă absolut nici o gravitate.

— Este un acces de spaimă, unit cu o prea mare iritaţie nervoasă, zise el. Aceasta este cauza sincopei. Va dispărea de la sine. Cu toate acestea este posibil să fie urmată de un mic delir trecător, zise doctorul după o pauză.

El prescrise o băutură calmantă şi se retrase, după ce mai întâi avu grijă să recomande ca marchizul să fie lăsat singur.

Presimţirea doctorului nu întârzie să se realizeze.

După un ceas, Rocambole deschise ochii şi se uită împrejurul său cu privirea rătăcită.

Se găsea într-o cameră necunoscută şi întâi nu-l observă pe Fabien care se retrăsese într-un colţ întunecos, la piciorul patului. Frigurile, după cum spusese doctorul, începură să-şi facă efectul asupra bolnavului.

„Unde sunt? se întrebă el, unde sunt dar?”.

Privirea sa era tulburată, vocea răguşită. Încercă să se scoale, însă îi fu peste putinţă. Fabien, nemişcat pe locul său, nu îndrăznea să intervină.

Rocambole se lovi peste frunte: „Oh! zise el, îmi amintesc. îmi amintesc, am văzut călăul. mă privea râzând şi-mi arăta cuţitul. Ha! Ha! Ha!” şi Rocambole fu cuprins de un râs ciudat, plin de groază.

Domnul d’Asmolles se apropie şi voi să-i ia mâna.

— Înapoi! strigă Rocambole, respingându-l cu forţa, înapoi. vii să mă iei şi pe mine pentru că am omorât-o pe mama mea adoptivă, pentru că am strâns-o de gât. dar voi scăpa, am să fug. Oh! am pilit bara de fier, am scăpat din fundul Marnei. mă numesc, mă numesc.

Banditul se opri; avu o licărire de inteligenţă în mijlocul delirului său, care îl făcu să fie prudent. Vreţi să ştiţi numele meu? nu. nu-l veţi afla. şi continuă să râdă, să plângă şi să arate în mod alternativ, când un aer de superioritate, care se sfârşea prin vorbe fără şir, când un sentiment de groază nespusă care îl făcea să se înghesuie în aşternut şi să strige cu voce răguşită:

— Înapoi! călăul! înapoi.

Criza aceasta ţinu vreo două ore, apoi bolnavul adormi până seara.

Când se deşteptă, delirul dispăruse, falsul marchiz devenise liniştit, arătând numai puţină mirare că se găsea acolo.

Fabien sta tot lângă dânsul şi îi ţinea o mână.

— Bietul meu Albert, zise el, cum te simţi acum?

— Ah! tu eşti Fabien? zise Rocambole, privindu-l cu o oarecare mirare.

— Eu sunt, amicul meu.

— Unde suntem noi?

— La G. la trei leghe depărtare de Orangerie.

— Dar, zise falsul marchiz, pentru ce ne-am oprit la G.?

— Pentru că erai bolnav.

— Bolnav.

— Da, ai avut friguri şi ai leşinat.

— Dar. de ce?

Fabien ezită să răspundă, însă deodată Rocambole păru că îşi aminteşte.

— Ah! zise el, mi-aduc aminte. Ghilotina! o execuţie!

— Chiar aşa.

Rocambole mai avu o ultimă tremurătură, însă mintea îi revenise, şi o dată cu mintea şi prudenţa.

— Am leşinat? întrebă el.

— Da, nu ai putut suporta vederea acelui oribil spectacol.

— Ce suflet slab am!

— Te-am adus aici fără cunoştinţă.

— Zici că am avut friguri?

— Delir, amicul meu.

Rocambole simţi că o sudoare rece îi inunda fruntea.

— Atunci, murmură el, a trebuit să spun o mulţime de lucruri caraghioase.

— Lucruri stranii.

— Adevărat? bâlbâi el.

— Închipuieşte-ţi, urmă domnul d'Asmolles, că istoria pe care ai auzit-o povestindu-se despre condamnat te-a impresionat atât de mult, încât ziceai în delirul tău, că ţi s-a întâmplat chiar ţie şi că erai condamnat.

— Ce nebunie!

— Timp de o oră îţi închipuiai că vine călăul să te caute, că o strangulaseşi pe mama ta adoptivă.

Cuvintele acestea din urmă îi produseră ameţeli lui Rocambole, care-şi închipuia că se trădase în timpul delirului său. Îl privi, pe domnul d'Asmolles într-un mod straniu şi se întreba dacă nu cumva vicontele nu cunoştea deja în momentul acela, înspăimântătoarele sale secrete. Domnul d'Asmolles însă urmă surâzând:

— În fine te credeai în aşa măsură că eşti condamnabil, încât vorbeai cum desigur a vorbit şi acel nenorocit înainte de execuţie, tu, amicul meu, tu, fratele meu, tu, Chamery.

Aceste din urmă cuvinte sfârşiră prin a-l linişti complet pe Rocambole; începu să surâdă şi zise:

— Iacă, zise el, o curioasă halucinaţie.

— Oh! răspunse vicontele, este mai puţin curioasă decât crezi şi sunt foarte dese exemplele de felul acesta.

— Dar, adăugă Rocambole, care făcu o sforţare şi sări jos din pat, este tocmai istoria acelui nenorocit conte Artoff,

care, ajuns pe teren şi gata să se bată cu Roland de Clayet, a început să creadă că este adversarul său.

— Din fericire, zise vicontele, deznodământul nu este acelaşi, căci tu nu ai rămas nebun.

Pe urmă vicontele adăugă:

— Cum te simţi?

— Dar. nu mă simt rău.

— Nu ţi-e capul greu?

— Nu.

— Nervii excitaţi?

— Nicidecum.

— Te simţi în stare să mergi astă seară la Orangerie, ca să dormim acolo?

— Fără îndoială.

— Ei bine! vom pleca după masă. Îmbracă-te, schimbă lenjeria; eu mă duc să dau ordin ca la ora şapte precis să înhame caii şi vicontele ieşi.

Rămas singur, Rocambole se simţi din nou cuprins de un sentiment de frică.

„Dobitoc ce sunt! murmură el, plimbându-se prin cameră cu paşi mari, am leşinat pentru că tăiau capul unui imbecil; am avut friguri, delir şi mai vorbesc şi de mama Fipart! Încă o întâmplare de felul acesta şi sunt un om pierdut.”

El străbătea camera în lung şi în lat şi tremura căutând să înţeleagă ce i s-a întâmplat.

„Ah! murmură el, dacă Fabien, în loc să fie un cinstit gentilom, ar fi fost vreun curios, adică un judecător de instrucţie, cum l-ar mai fi descusut pe Rocambole! Cum ar mai fi văzut în el pe şcolarul lui sir Williams!”

La numele acesta de Williams, ce îi scăpă fără voie din gură, banditul fu cuprins de un tremur îngrozitor.

„Ah! zise el foarte încet, am greşit când l-am omorât pe sir Williams. el era inspiraţia mea, steaua mea. şi acum că nu mai este, mi-e frică, mi se pare că mă aşteaptă eşafodul, mi se pare că aud zgomotul ciocanelor şi văd pe lucrători

cum îl clădesc. Oh! fulgerul care mi-a trecut prin ochi astăzi de dimineaţă, a fost o prevestire.”

Pasul lui Fabien, care se auzea în antecameră, îl smulse pe Rocambole din gândurile sale.

„Sunt un nebun! gândi el, nebun şi laş! într-adevăr, sir Williams este mort; dar am eu nevoie de el? Nu sunt eu marchizul de Chamery? nu o voi lua în căsătorie pe Conception? Haide! Haide! curaj şi îndrăzneală; cu aceste două calităţi, zicea sir Williams, ajungi la orice.”

Rocambole ridică capul şi dădu figurii sale o expresie de linişte perfectă.

Fabien intră.

— La masă, zise el, este ora şase, şi trebuie să-ţi fie o foame grozavă.

— Într-adevăr, răspunse Rocambole, cred că voi mânca zdravăn.

Îşi făcu repede toaleta şi îl urmă pe Fabien, cu care coborî în camerele de jos ale hotelului.

Vicontele, care voia cu orice preţ să-l distreze pe pretinsul său cumnat, nu a voit să-l servească separat, ci al oprit două tacâmuri la masa comună.

Aceasta fu pe placul lui Rocambole: o conversaţie generală îi permise să se restabilească complet şi-l împiedică pe Fabien să observe paliditatea lui.

La masă erau persoanele obişnuite ce se găsesc la un hotel de provincie în zi de târg: moşieri bogaţi, câţiva gentilomi cu un venit de o mie de scuzi, manufacturieri, comercianţi şi un comis-voiajor foarte deştept, care zicea că săptămâna trecută a mâncat la un ministru împreună cu trei ambasadori.

Toată lumea aceasta vorbea despre execuţia de dimineaţă, ceea ce însemna un nou supliciu pentru Rocambole.

Deodată unul din meseni luă cuvântul.

— Domnilor, zise el, eu, acesta care mă vedeţi, am fost de faţă când l-au arestat pe Cogniard.

— Cogniard! Cine e acesta? întrebară mai multe voci.

— Era un ocnaş evadat, care la începutul Restauraţiei trecea drept contele de Saint-Helene, pe care îl asasinase.

Rocambole deveni livid, şi îi fu atât de frică să nu se trădeze leşinând din nou, încât se sculă brusc.

— Să mergem, îi zise el lui Fabien, apoi adăugă încet de tot, cu o voce nesigură:

— Oamenii aceştia sunt plicticoşi ca o ploaie de toamnă.

Vicontele d'Asmolles, care nu-şi putea închipui că ar exista ceva comun între ocnaşul Cogniard şi acela pe care îl credea cumnatul său, nu dădu nici o atenţie la conversaţia de la masă, după cum nici nu observase noua emoţie a falsului marchiz de Chamery; el îl luase de braţ şi ieşiră în curtea hotelului.

Trăsura de poştă era pregătită.

— La drum acum, zise domnul d'Asmolles, şi trăsura plecă în trap mare ieşind din orăşelul G.

Două ore mai târziu, călătorii ajunseră la Orangerie. Acest castel, în care adevăratul marchiz de Chamery petrecuse copilăria sa, nu era necunoscut lui Rocambole. Cu câteva zile înainte de moartea marchizei de Chamery, de momentul în care pretinsul său fiu intra la ea şi-l gonea pe Rossignol, un cerşetor se arătase în împrejurimile castelului.

Străbătu parcul şi când se înnoptă ceru ospitalitate unui băiat de fermă, care îl primi să împartă patul cu el. Acel cerşetor era Rocambole.

Cum luna strălucea frumos şi lumina totul împrejur, Rocambole întinse mâna, în momentul când trăsura intra în parc şi zise cu încântare prefăcută:

— Ah! recunosc totul acum şi îmi revin în minte imaginile copilăriei. Uite Orangerie! Numai de nu ar fi tăiat bătrânul meu castan, sub care veneam adesea să citesc pe Berquin şi Florian.

Rocambole era superb când vorbea de Berquin şi Florian. Iar în momentul în care trăsura intra pe alee, falsul

marchiz adăugă:

— Dar bătrânul meu Antoine, cum o să-l mai îmbrăţişez!

— Dragă Albert, murmură vicontele.

Când apărură felinarele de la trăsură, tot castelul se puse în mişcare.

Când echipajul ajunse la peron, fu înconjurat de toţi bătrânii servitori, cărora nu le erau de ajuns cei doi ochi ca să-l vadă pe tânărul lor stăpân dându-se jos din trăsură.

— Bun găsit Marion. bună Josef. Ah! uite şi biata Catherine! zise Rocambole lăsând să i se sărute mâinile.

— Doamne, Dumnezeule! Ne recunoaşte. Cât este de mare stăpânul nostru! exclamă cu naivitate Catherine, o biată bucătăreasă de şaptezeci de ani.

— Desigur că vă recunosc, amicii mei; dar unde este Antoine? bătrânul meu Antoine?

— Domnul Antoine este la G.

— La G?

— Da, domnule marchiz.

— Dar noi venim de la G. şi nu l-am întâlnit.

— A plecat astăzi de dimineaţă.

— Şi ce s-a dus să facă la G? întrebă domnul d’Asmolles.

— S-a dus să facă o plângere la comisarul de poliţie.

— O plângere!

— Astă-noapte am fost furaţi.

— Furaţi? Şi de cine?

Servitorul Josef, cel care pretinsese dimineaţa că domnul care dormise la castel era o femeie, se însărcină să răspundă.

— Este o istorie foarte curioasă, zise el. Ieri seară o trăsură de poştă s-a răsturnat în şanţul din marginea parcului şi oiştea s-a rupt. În trăsură erau trei călători: un tânăr, un om foarte brun, care semăna cu un negru şi un servitor. Domnul cel tânăr zicea că-l cunoaşte foarte bine pe domnul marchiz.

— Numele său?

— Domnul Antoine îl ştie.

— Domnul acela tânăr a furat?

— Da, domnule.

— Ce anume a furat?

— Portretul domnului marchiz, cel care era în salon. Şi care reprezintă pe domnul când era copil.

Fabien şi Rocambole nu-şi putură reţine un strigăt de mirare.

Capitolul IX.

Josef reluă:

— Ca probă că acel domn îl cunoştea pe domnul marchiz, este că ne anunţase de aseară sosirea dumneavoastră.

— Sosirea mea!

— Da, domnule. A spus lui Antoine că domnul va veni după douăzeci şi patru de ore.

— Ah! scumpul meu, zise Fabien, nu îţi poţi aduce aminte? cui ai spus că pleci?

— Nu ştiu, nu-mi aduc aminte.

— Domnul acela pretindea că v-a văzut la club în ajunul plecării.

— Ah! zise Rocambole, asta e chiar curios! Sunt trei luni de când nu am mai călcat pe la club.

Fabien începu să surâdă.

— Frumoase cunoştinţe ai, îi zise el lui Rocambole. Amici care vin la tine să te fure, şi încă ce furt!

— Într-adevăr, este un furt foarte original, zise Rocambole gânditor.

Intrară în salon şi Josef le arătă tabloul din care lipsea pânza.

Rocambole se apropie, examină rama cu atenţie şi nu-şi putu reţine o tresărire nervoasă.

„Pânza a fost tăiată, iar nu scoasă, îşi zise el; iar instrumentul de care s-a servit era foarte bine ascuţit. Cel care a săvârşit operaţia asta este foarte dibaci.”

Se întoarse brusc către servitor:

— Dar, în fine, cum era acel tânăr domn?

— Avea o talie de mijloc, era blond şi subţire.

— Zici că ştie Antoine numele său?

— Da, domnule, cel puţin ştiu că domnul cel tânăr i-a dat cartea sa.

Domnul d’Asmolles şi falsul marchiz se priveau din ce în ce mai miraţi.

Josef continuă:

— Tatăl Antoine este un om foarte cumsecade, însă are obiceiul să facă totul după capul său.

— Ce a făcut?

— S-a dus să depună o plângere fără să aştepte sosirea domnului marchiz. Hoţii care vin în trăsură de poştă ca să fure un portret, nu sunt hoţi ordinari.

— Desigur, acest Antoine este un prost.

Josef luă un aer misterios şi îi zise lui Rocambole:

— Dacă domnul marchiz îmi permite o confidenţă.

— Vorbeşte, zise Rocambole, din ce în ce mai surprins.

— Cred că hoţul pune mare preţ pe portret.

— Ah! Crezi?

— Ar fi fost capabil de orice, numai să-l aibă.

— Drace!

— Domnul marchiz, continuă Josef, din ce în ce mai încet şi depărtându-se de Fabien ca acesta să nu-l poată auzi; domnul marchiz trebuie să fi inspirat vreo pasiune nenorocită.

Rocambole tresări. Un moment se gândi la Conception şi îşi închipui că dânsa a fost complice la furtul portretului.

— Se putea foarte bine, urmă Josef, ca acel domn mic, blond, tânăr să fi fost o femeie.

Fabien, care se apropiase în acel moment şi auzise ultimele cuvinte ale lui Josef, lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Ah! zise el, nu mă aşteptam la această concluzie.

La cuvântul de femeie însă, şi după semnalmentele date de Josef, adică: un om mic, blond, fără barbă, în loc de a râde, Rocambole simţi o îngrijorare mortală.

„Baccarat!” se gândi el.

— Cum! zise Fabien, eşti iubit în aşa hal? şi aplecându-se la urechea lui: dar nenorocitule! trebuie să o iei de soţie pe Conception. şi.

Fabien nu termină.

Se auzi un tropot de cal în stradă şi Josef zise numaidecât:

— Uite pe domnul Antoine care se întoarce.

Într-adevăr, bătrânul intendent se întorcea din oraşul vecin, calare pe o iapă mare, normandă.

— Vom avea îndată dezlegarea acestei ghicitori, zise Fabien.

Apoi adăugă:

— Bunul bătrân este capabil să moară de bucurie când te va vedea; Josef, condu-l pe domnul marchiz în camera sa; eu voi ieşi înaintea lui Antoine şi voi şti totul numaidecât.

Rocambole, care era agitat de presimţiri negre, îl urmă pe Josef care îl conduse într-o cameră mare, tapetată albastru, despre care, adevăratul marchiz de Chamery vorbise pe larg în memoriile sale; Rocambole, care le cunoştea pe dinafară, nu uită să-i zică intrând:

— Iacă! Aceasta este camera în care se culca mama.

— Da, domnule, zise Josef, şi dumneavoastră vă culcaţi în acest cabinet de alături.

— Acum îmi aduc bine aminte.

Rocambole se apropie de fereastră şi-l văzu pe bătrânul intendent care tocmai descăleca şi îi zicea lui Fabien:

— Este aici, nu-i aşa? Este aici tinerelul meu stăpân? Oh! ştiu, domnule Fabien, ştiu. Uite, la G., la biroul poştei mi s-a dat o scrisoare pentru dânsul, o scrisoare care ajunsese la Paris după ce aţi plecat şi pe care a adresat-o de acolo la Orangerie.

— De unde vine acea scrisoare?

— Vine din Spania.

Rocambole auzi, scoase un strigăt de bucurie şi îi zise lui Josef:

— Aleargă şi adu-mi acea scrisoare.

O scrisoare din Spania! Conception îi scria, desigur, Conception care îl iubea mereu. şi Rocambole uită pentru un moment teama, remuşcările, furtul portretului, pe Baccarat, în fine, uită totul pe când rupea plicul acelei scrisori pe care Josef se grăbise să i-o aducă şi pe când domnul d'Asmolles îl întreba pe intendent despre portretul furat.

Scrisoarea domnişoarei Conception „Dragă prietene, Au trecut opt zile de când nu ţi-am scris. Desigur că mă vei fi acuzat că te-am uitat şi cu toate acestea trebuie să-ţi spun că în tot acest timp, ca şi înainte şi pe urmă, nu a trecut un moment din viaţa mea care să nu fi fost şi al dumitale.

Ultima mea scrisoare era din Sallandrera. Am stat acolo şase săptămâni, mama şi cu mine. Plângând şi rugându-ne pentru acel tată pe care l-ai cunoscut.

Desigur că Dumnezeu l-a primit în sânul lui chiar în ora morţii sale.

Acum, dragă prietene, îşi scriu de la Granadiera, o altă moşie a familiei noastre, unde am petrecut copilăria, care moşie este situată între Cádiz şi Granada, în mijlocul acelui paradis numit Andaluzia. Aici sunt îngrămădite toate amintirile, frumoase sau triste ale tinereţii mele. Aproape de Granadiera, don Pedro a fost otrăvit de fraţii frumoasei Fatima, care-l iubea pe infamul don José şi acel don José pe care avea să-l omoare, şase ani mai târziu.

Te asigur însă, prietene, nu am venit la Granadiera pentru a-mi aminti de don Pedro. Inima mea nu este decât a dumitale, numai a dumitale, a dumitale pentru totdeauna. Am venit aici cu mama cu un singur scop. ghiceşte dragul meu. cu singurul scop de a grăbi unirea noastră.

Ştii că obiceiul în Spania, cu privire la doliu, este foarte aspru.

În ziua când moartea a intrat în casa noastră şi m-a lăsat orfană, trebuia să devin soţia dumitale în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor.

Ah! dacă tatăl meu ar fi fost stăpân pe destinul său şi ar fi putut să-şi prelungească viaţa cu câteva ore numai, desigur că ar fi făcut aceasta, numai să-mi asigure mie un protector pentru viitor.

Dar Dumnezeu n-a voit astfel.

Când ajunserăm la Sallandrera cu rămăşiţele pământeşti ale tatălui meu, am fost primiţi acolo de un unchi al meu de-al doilea, adică, nepot al mamei mari. El, după cum ştii, este arhiereu al Granadei, adică unul din cei mai mari funcţionari ai bisericii spaniole.

El a oficiat serviciul religios când s-a coborât corpul în cavoul familiei. A stat cu noi opt zile, amestecându-şi lacrimile cu ale noastre. În ajunul plecării sale a avut cu mama o convorbire al cărei scop nu l-am cunoscut decât zilele acestea.

— Dragă verişoară, i-a zis el, moartea neaşteptată a ducelui ţi-a creat o poziţie grea şi excepţională faţă de fata dumitale. Conception trebuia să se mărite cu marchizul de Chamery chiar în ziua în care moartea l-a răpit pe soţul dumitale. Ea îl iubea pe logodnicul ei, nu este aşa?

La acestea mama îi răspunse:

— Îl iubea la disperare, atât de mult încât mintea sa îmi inspiră grijă de când căsătoria a fost brutal amânată cu câteva luni.

— Dragă verişoară, răspunse arhiereul, în Spania, legea religioasă prescrie să respecte în cazuri de felul acesta, un termen de cel puţin două luni şi jumătate.

— Ştiu, zise mama mea.

— Deasupra acestei legi însă, urmă arhiereul, mai este o lege tot atât de aspră; este uzanţa sau mai bine zis, sunt convenienţele sociale.

— Ştiu şi aceasta, zise mama.

— Or, reluă monseniorul de Granada, dacă Conception se întoarce la Paris, dacă îl va lua de soţ pe marchizul de Chamery înainte de sfârşitul doliului, atunci va călca în

picioare toate prejudecăţile şi nobleţea spaniolă va vocifera auzind aceasta.

Mama suspină profund. Arhiereul reluă:

— Ca şi dumneata, am băgat de seamă că sănătatea fiicei dumitale este sensibilizată întrucâtva. La aceasta contribuie, durerea simţită la pierderea tatălui ei cât şi amânarea silită a căsătoriei la o dată nehotărâtă. Ca şi dumneata deci, sunt şi eu îngrijorat. Du-te, însă, dacă poţi, zise unchiul meu, cu bunătatea proprie unor bătrâni, du-te şi spune lumii că îl iubeşte pe logodnicul ei şi că este în stare să moară dacă nu se mărită imediat.

Mama îl privea pe arhiereu şi nu pricepea unde voieşte să ajungă.

El continuă:

— Ei bine! verişoară, poate că am găsit mijlocul de a împăca toate acestea.

— Adevărat? zise cu bucurie mama mea.

— Cerinţele lumii, legea religioasă şi fericirea copilului nostru.

— Cum? Ce crezi că vei face? întrebă mama, întrerupându-l.

— Ascultă-mă bine. vei vedea; dar mai întâi să-mi dai desluşiri asupra unor amănunte pe care nu le cunosc destul de bine.

— Vorbeşte.

— Defunctul duce a instituit pe fiica sa legatară universală?

— Da, desigur!

— Prin contractul de căsătorie a lăsat viitorului său ginere mărirea, titlul de duce şi dreptul să adauge la numele său pe acela de Sallandrera, nu este aşa?

— Da, şi chiar în ajunul morţii scrisese reginei noastre ca să întărească toate acestea printr-un decret.

— Iată ceea ce voiam să ştiu, zise arhiereul.

— Ah!

— Ştiind acestea, probabil, nu zic cu siguranţă, sper că voi aranja totul.

— Explică-te, monseniore.

— Majestatea sa, urmă arhiereul, a binevoit de mai multe ori să ia în consideraţie, atât vârsta cât şi zelul cu care mi-am îndeplinit misiunea mea evanghelică.

— Oh! ştiu bine, zise mama.

— Mă voi duce dar la Madrid, spre a vedea pe Majestatea sa, am să-i expun situaţia noastră şi o să rog să-şi amintească de serviciile aduse de defunctul duce.

— Şi? Şi.

— Sper că regina va acorda tot ceea ce a scris ducele; apoi îi voi cere să-l numească pe marchizul de Chamery într-un post diplomatic mai îndepărtat. Tocmai am aflat că este un post de plenipotenţiar în Brazilia. Se cere un nume mare şi o avere la fel. Până acum nu s-a hotărât însă, după cât îmi aduc aminte, acum două luni era vorba să-l trimită pe ducele de Sallandrera. Moartea sa însă, care a venit ca un trăsnet, a surprins atât de mult curtea şi a întristat pe Majestatea sa, încât sunt sigur că încă nu s-a gândit să hotărască un succesor ducelui.

— Nu înţeleg încă destul de bine, murmură mama mea.

— Ultima oară când am obţinut favoarea de a fi primit de Majestatea sa, sunt de atunci aproape cincisprezece zile, regina binevoi a-mi vorbi de duce. I-am atras atenţia că, moartea de curând a lui don José, l-a costat atât de mult, încât probabil că va refuza onoarea unei ambasade. La acestea regina îmi răspunse:

— Dacă îl voi ruga în loc să ordon, sunt sigură că ducele nu mă refuză; şi regina tocmai era să scrie ducelui, când vestea morţii sale ne ajunse ca o lovitură de trăsnet.

— Vere, îl întrerupse mama, întrucât toate acestea pot grăbi căsătoria fiicei mele?

— Vei vedea. Voi pleca la Madrid. Dacă, în amintirea defunctului duce, voi obţine de la Majestatea sa, ca bărbatul fiicei lui să aibă dreptul de a moşteni titlul şi mărirea sa, voi

putea obţine şi promisiunea ca să-i dea misia ce îi era destinată ducelui.

— Bine.

— Or, această misiune este urgentă. Trebuie ca noul ambasador să plece înainte de două luni; prin urmare, marchizul de Chamery, trebuie numaidecât să părăsească Parisul, să vină în Spania şi să se naturalizeze spaniol. Decretul însă, precum şi numirea ca ambasador, nu pot avea loc decât după celebrarea căsătoriei.

— Desigur, zise mama mea.

— Atunci, termină arhiereul, fiind găsită această împrejurare, căsătoria nu va mai surprinde pe nimeni şi toată lumea va înţelege că domnişoara de Sallandrera nu s-a grăbit să se mărite decât din cauză că logodnicul său nu poate deveni ambasador până ce nu va fi bărbatul ei.

— Ah! strigă mama, eşti un om sfânt şi cel mai bun dintre rude, vărul meu.

Arhiereul adăugă:

— Să nu spui nimic din toate acestea fiicei dumitale. Se poate să nu reuşesc şi atunci această speranţă pierdută, poate să-i facă un mare rău. Aşteaptă scrisoarea mea din Madrid.

Mama îi promise şi arhiereul plecă a doua zi.

O lună mai târziu, amicul meu, urmă Conception în scrisoarea sa, mama mă anunţă că plecăm la Granadiera.

Îţi scrisesem în ajun, sunt de atunci opt zile. Am voit să-ţi scriu din nou pentru a-ţi anunţa plecarea noastră, însă mama îmi zise:

— Ai să-i scrii după opt zile; nu înainte.

— Pentru ce? întrebai eu.

— Pentru că s-ar putea să ai o veste bună să-i trimiţi, îmi răspunse ea şi cum mama avea un aer misterios, am aşteptat; aceste opt zile de tăcere însă, m-au costat foarte scump, amicul meu. Aveam atâta nevoie să stau de vorbă cu dumneata şi să-ţi spun că inima şi gândul meu nu au uitat un moment Parisul.

În ajunul plecării noastre din Sallandrera, mama a primit de la arhiereu următorul bilet laconic: « Scumpă verişoară, Totul este pe calea cea bună şi sper că ating scopul pe care l-am propus. Părăseşte Sallandrera, duceţi-vă la Granadiera şi nu spune încă nimic scumpei noastre Conception.»

Când am ajuns aici, mama a găsit a doua scrisoare a arhiereului şi atunci mi-a spus tot.”

Capitolul X.

Conception continua: „Iată a doua scrisoare a unchiului meu: « Scumpă verişoară, Regina vine la Cádiz.

Granadiera este în drumul ce duce spre acest oraş. Am promisiunea Majestăţii sale că se va opri un moment la Granadiera, ca din întâmplare. Are să vă facă condoleanţele sale şi, ca să probeze stima ce o avea pentru defunctul duce, o va face pe Conception damă de onoare. Or, ca să fie damă de onoare, trebuie să aibă un bărbat; prin urmare, acesta este un motiv destul de puternic pentru a face ca lumea să nu mai vorbească. Vei găsi scrisoarea mea la Granadiera.

Cum vei ajunge, trimite-mi un mesager la Granada, unde mă întorc chiar acum, şi mă voi grăbi să vin lângă dumneata.

Al dumitale. etc.»

Mama mi-a spus atunci tot, dragul meu.

Iată acum ce s-a mai întâmplat: Am ajuns din ajun şi tocmai îţi scrisesem la Paris, când Pepa, fata mea din casă, intrând la mine la ora opt dimineaţa, îmi zice:

— Domnişoară, tot castelul este în mişcare.

— Pentru ce? întrebai eu.

— Pentru că un cortegiu numeros urmează drumul care conduce aici.

Ştii că Granadiera era situată pe o înălţime.

— Mai bine uită-te şi dumneata, domnişoară, zise Pepa deschizând fereastra.

Am alergat la balconul meu şi iată ce am văzut: O trăsură trasă de opt cămile cu hamuri aurite, cu pene albe,

urma la pas drumul spre castel. În cele două părţi ale trăsurii se aflau doi oameni călări. Un gonaci cu galonul de aur, mergea înainte.

— Aceasta este regina strigai eu.

Mama intră în grabă în camera mea.

— Regina! zise şi ea la rândul ei, regina!

Mă îmbrăcai într-o clipă şi împreună cu mama alergarăm înaintea reginei, pe care o întâlnirăm în momentul când trăsura ajungea la poarta de intrare a castelului.

Regina întinse mâna mamei, ca să i-o sărute şi îi zise:

— Ducesă, nu am vrut să trec atât de aproape de locuinţa dumitale, fără să mă opresc un moment şi să-ţi arăt cât de mult m-a costat pierderea unui atât de cinstit şi credincios cetăţean ca defunctul duce, soţul dumitale.

Mama sărută mâna reginei şi izbucni în lacrimi.

Regina a binevoit să se odihnească la Granadiera. În timpul acestor două ore, a vorbit cu mama şi cu mine, de tatăl meu şi de dumneata.

Părăsindu-ne mi-a zis:

— Doamnă de Chamery-Sallandrera, vă fac doamna mea de onoare.

Ah! dragul meu, numele acesta ce mi-l dădu m-a mişcat foarte mult şi crezui că o să mor de bucurie.

Regina plecă, adăugând:

— Am să întârzii o lună la Cádiz şi te aştept, ducesă.

Mama se înclină.

Unchiul meu sosi câteva zile după plecarea Majestăţii sale. Dânsul are o casă la Cádiz în care vom locui pe timpul şederii Majestăţii sale.

Peste trei zile am să-ţi scriu de acolo.

Orice s-ar întâmpla, dragul meu, pregăteşte-te să vii curând în Spania. Ora fericirii noastre nu este departe.

A dumitale pentru totdeauna.

Conception.

P. S. Mama îţi strânge mâinile cu căldură iar eu o îmbrăţişez din inimă pe scumpa mea soră Blanche.”

Rocambole citi cu o profundă emoţie această scrisoare care-i sosise întocmai ca un puternic reactiv în mijlocul supărărilor şi fricii sale. Conception îl iubea, regina Spaniei se interesase de dânsul, inamicii săi erau morţii De ce avea el să se mai teamă?

„Sunt un nebun! îşi zise el. Pentru că l-am omorât pe sir Williams, acea bătrână canalie, care pretindea că este steaua mea cea bună, trebuie să cred că totul e pierdut. Haida-de! Voi muri în pielea unui ambasador!”

Şi Rocambole începu să râdă, apoi plecă să-l caute pe Fabien şi pe bătrânul Antoine.

Acesta din urmă tocmai îi povestise vicontelui în cele mai mici amănunte sosirea celor doi călători şi furtul portretului.

— Dar, în fine, îi zise Fabien, cum se numeşte acel tânăr despre care, Josef pretinde că ar fi o femeie?

— Am cartea sa în buzunar; iat-o, răspunse intendentul.

Fabien luă cartea şi părăsind peronul, pe treptele căruia vorbise până atunci, străbătu gangul şi intră în sala de mâncare. Aici se aflau două candelabre pe soba de porţelan.

Fabien se apropie şi-şi aruncă ochii pe carte.

Antonie îl urmase pe Fabien şi stătea cu spatele la uşă.

Fabien citi:

Marchizul don Inigo de los Montes.

La numele acesta, Rocambole se dădu înapoi şi deveni livid. Acest nume era al lui, sau mai bine zis acela sub care altă dată se încurcase să o seducă pe doamna de Kergaz.

Din fericire pentru el, Fabien şi bătrânul Antoine erau cu spatele spre el; altfel l-ar fi văzut clătinându-se şi dându-se înapoi cuprins de spaimă.

— Uite un nume pe care-l aud pronunţat pentru întâia oară, zise Fabien.

Se întoarse, îl zări pe Rocambole şi îi zise:

— Îl cunoşti pe marchizul don Inigo de los Montes?

Rocambole, în acest moment, îşi recapătă tot sângele rece de altă dată.

— Nu, răspunse el.

Bătrânul intendent, care tot credea că are de-a face cu veritabilul marchiz de Chamery, se îndreptă spre Rocambole:

— Stăpânul meu! Scumpul meu stăpân! murmură el.

— Ah! Iată-te, bătrânul meu! zise falsul marchiz; haide, nu te intimida, poţi să mă îmbrăţişezi!

Şi Rocambole se lăsă luat în braţe de bătrânul intendent care-l atrase spre lumina lumânărilor, zicându-i:

— Oh! vino, domnule Albert, vino. să vedem dacă mai semeni cu micul Albert de altă dată, şi timp de câteva secunde îl privi cu lăcomie ca şi cum ar fi voit să găsească un obraz de copil în acel obraz de bărbat.

— Curios, zise el în sfârşit, nu v-aş mai fi recunoscut, domnule Albert. nu mai semănaţi deloc.

— Oh! dar eu, bătrânul meu amic, răspunse Rocambole, te-aş fi recunoscut foarte uşor. Ştii că aproape nu ai mai îmbătrânit?

Antoine clătină din cap.

— Cu toate acestea, am aproape şaizeci şi opt de ani, zise el, privindu-l mereu pe marchiz. Este straniu! Dar nu semănaţi defel cu domnul Albert de altădată.

Rocambole simţea cum îi bate inima cu tărie.

„Bătrân dobitoc, îşi zise el, nu cumva vei avea îndrăzneala să mă renegi?”

Fabien îl întrerupse pe intendent, adresându-i-se lui Rocambole:

— Aşadar, nu-l cunoşti deloc pe marchizul don Inigo de los Montes?

— Pe cuvântul meu, nu!

— Nici vreo persoană care să corespundă semnalmentelor acestuia?

— Pe nimeni.

— Josef pretinde că era o femeie, zise intendentul.

— În orice caz, i se adresă Rocambole, care dorea cu orice preţ să se arate calm, ai făcut un pas de adevărat începător, bătrânul meu amic, când ai depus plângere la comisariatul de poliţie.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere, zise Fabien.

După aceasta, Fabien întinse cartea lui Rocambole, care, aruncându-şi ochii pe dânsa, îşi dădu seama numaidecât că este cea care-i aparţinuse lui cândva.

Era acelaşi blazon, avea aceeaşi mărime şi era scrisă cu aceleaşi caractere. Smalţul după hârtia deja îngălbenită denota vechimea cărţii de vizită.

Două ore mai târziu, falsul marchiz de Chamery era la el în camera albastră şi se plimba cu paşi mari, pradă unei extreme emoţii.

„Acum îşi zicea el, nu mai încape nici o îndoială. Acel tânăr blond, care a venit aici, care a luat numele ce l-am purtat eu altădată care a venit să fure un portret, acel tânăr este o femeie. Acea femeie. este Baccarat.”

La numele de Baccarat pe care-l pronunţară involuntar, buzele sale, falsul marchiz de Chamery, se cutremură din tot corpul, cum tremurase marchizul don Inigo, iar înainte de el, vicontele de Chambolh, gentilom suedez.

Deodată se opri brusc şi o bănuială teribilă îi străbătu ca un fulger prin minte.

„Pentru ce oare a furat acel portret?” se întrebă el, şi numaidecât se gândi la adevăratul marchiz Albert-Frédéric-Honoré de Chamery, pe care îl părăsise în fundul unei văgăuni, pe o insulă pustie, cu doi ani mai înainte, cu convingerea că acea groapă va fi mormântul său.

„Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! zise el tremurând, dacă nu o fi mort! Dacă s-ar întoarce! Oh! acel portret. pentru ce a furat ea acel portret?”

Se auzi în acel moment bătând la uşă.

— Intră! zise brusc Rocambole care simţi deodată nevoia unei distracţii oarecare.

Uşa se deschise şi Antoine intră.

Era aproape de miezul nopţii.

— Iertaţi-mă, domnule Albert, că mi-am permis să intru la dumneavoastră atât de târziu. dar v-am auzit umblând şi mi-am închipuit că poate aveţi nevoie de ceva?

— Nu am nevoie de nimic, amicul meu, răspunse falsul marchiz, silindu-se să ia un aer calm şi surâzător.

Bătrânul Antoine făcu un pas înapoi, spre a se retrage.

— Stai, îi zise Rocambole; ia un scaun şi să vorbim.

Antoine se aşează şi reîncepu să-l privească cu multă atenţie.

— Este foarte curios, domnule marchiz, zise el, cum v-aţi schimbat!

— Găseşti?

— De obicei, rămâne în trăsăturile unui om, ceva din figura de copil.

— Mie nu mi-a rămas nimic? zise Rocambole care, la rându-i, îl privi cu atenţie pe intendent.

— Nimic, absolut nimic; examinez surâsul dumneavoastră, nu mai este acelaşi, nu este nici privirea dumneavoastră de altădată. Aveaţi ochii albaştri, acum au devenit cenuşii.

Falsul marchiz îngălbeni. Antoine reluă:

— Aproape să cred că v-a schimbat cineva în India, după cum doicile schimbă copiii.

— Bătrân nebun! zise Rocambole, care avu un surâs funebru şi ai cărui dinţi începură să clănţăne. Iacă fă-mi serviciul de a-l înlocui pe cameristul meu şi scoate-mi ghetele care mă fac să sufăr îngrozitor, apoi retrage-te şi lasă-mă să mă culc.

Zicând acestea, Rocambole se aşează într-un mare fotoliu, apoi întinse piciorul drept.

Acest picior trebuia să fie cel care, după amintirea lui Antoine, era însemnat cu o pată de vin roşie, pată neştearsă şi pe care timpul nu putea să o facă să dispară.

Falsul marchiz purta un pantalon foarte larg. Antoine îngenunche în faţa fotoliului, îndoi pantalonul şi voi să tragă

gheata. Falsul marchiz era aşezat aproape de sobă, pe care se aflau două lumânări ce aruncau o vie lumină pe piciorul gol al marchizului. Deodată, Antoine scăpă o exclamaţie de mirare.

— Ce ai? întreabă Rocambole

— Ce am! Ce am! bâlbâi bătrânul. Nu este acesta piciorul dumneavoastră drept?

— Da, desigur.

— Ei bine! pe acest picior, între pulpă şi genunchi, aveaţi.

Rocambole făcu o mişcare bruscă.

În acelaşi timp, bătrânul Antoine, pentru prima oară, aruncă marchizului o privire bănuitoare.

Rocambole fu apucat de un tremur nervos.

— Ce-mi tot cânţi acolo? zise el.

— Adevărul.

— Ce aveam pe piciorul drept?

— O pată ce nu se putea şterge.

— Eşti nebun.

— Oh! nu, zise bătrânul, care-l privea mereu fix pe Rocambole; nu sunt nebun. Acea pată.

— Ei bine! a dispărut cu timpul. Nu ştii tu că la om, dacă forma rămâne aceeaşi, materia se preschimbă neîncetat şi că cicatricele.

Acest din urmă cuvânt fu o descoperire pentru Antoine.

— Nu spui adevărul! zise el, nu este vorba de o cicatrice, ci o pată de vin. o pată pe care nimic nu o poate şterge.

— Neruşinatule! mi se pare că mă faci mincinos! strigă marchizul plin de furie.

— Nu eşti marchizul de Chamery, nu eşti stăpânul meu! strigă bătrânul.

Aceste cuvinte fură ca o lovitură de trăsnet pentru Rocambole; se văzu pierdut şi cu toate acestea se silea să rămână calm.

— Bătrân nebun, dacă nu te-aş iubi atât şi nu m-ai fi crescut, te-aş fi aruncat pe fereastră.

— Ei bine! zise el dacă eşti marchizul de Chamery arată-mi pieptul!

— Pentru ce?

— Arată-mi-l!

— Dar. îmi dai ordine?

— Poate.

— Obraznicule!

— Domnule, zise bătrânul cu o mare energie, mă vei pedepsi dacă am minţit, însă până atunci, arată-mi pieptul gol de tot, sau chem în ajutor şi, în faţa lumii întregii susţin spusele mele.

Această ameninţare avu un efect puternic asupra lui Rocambole. Timp de un moment se simţi stăpânit de bătrân. Cu un gest mecanic descheie vesta şi desfăcu cămaşa. Atunci, Antoine luă o lumânare şi examinând pieptul falsului marchiz, zise încet:

— Dacă în adevăr eşti marchizul de Chamery, trebuie să ai sub sânul stâng o cicatrice pătrată. Această cicatrice a fost făcută de o floretă care s-a rupt pe pieptul dumitale la vârsta de opt ani.

Uitându-se bine Antoine scoase un nou strigăt:

— Văd puţin mai jos, zise el, urma triunghiulară a unui pumnal, dar gaura de floretă nu există.

Şi bătrânul repetă cu putere:

— Nu eşti marchizul de Chamery. l-ai asasinat, fără îndoială!

— Taci! strigă Rocambole, care se repezi la bătrân şi-l apucă de gât, taci!

Capitolul XI.

Falsul marchiz de Chamery era livid. Ochii i se injectaseră de sânge; gâtul uscat scotea un răget surd, vinele i se umflaseră, iar pe buze îi ieşise o spumă albă. Elegantul marchiz de Chamery, sportmanul, omul de lume, dispăruse ca să dea loc banditului. Era cu adevărat elevul lui sir Williams, Rocambole asasinul!

Bătrânul Antoine era încă destul de viguros şi cu toată vârsta lui înaintată încercă să se apere şi să lupte, însă Rocambole îl ţinu bine strâns de gât şi mâinile sale de fier îl împiedicau să strige:

— Taci! Repetă banditul, taci! sau te omor!

În momentul acesta un ceasornic care se afla pe platforma scării castelului sună miezul nopţii.

— Toată lumea este culcată, toată lumea doarme, zise Rocambole; am să te omor, nimeni nu mă va auzi, şi-l împinse către pat, unde-l culcă şi-l ţinu nemişcat.

Rocambole credea că are de-a face cu un laş:

— Dacă nu-mi juri că vei tăcea, să ştii că te sugrum!

Antoine însă îi aruncă o privire plină de dispreţ şi încercă să scape.

— Taci, îi zise Rocambole, şi te voi face bogat. Îţi dau o sută de mii de franci şi casa care este la extremitatea parcului. pentru că stăpânul tău e mort. Adevăratul marchiz pentru lumea toată, sunt eu. şi nimeni nu te va crede, dacă vei vorbi. Haide. răspunde, păstrezi secretul?

Şi Rocambole slăbi puţin gâtul bătrânului.

— Asasine! murmură acesta, înapoi! asasine!

— Ah! Pe cuvântul meu, întâmplă-se ce s-o întâmpla. te omor! şi strânse mai tare gâtul bătrânului, care se zvârcolea sufocat, fără să izbutească să scape, deoarece Rocambole îl ţinea trântit pe pat cu un picior pe piept.

Cu toate acestea, Rocambole nu-l strangula. Antoine era în puterea banditului; la acea oră din noapte toată lumea dormea la castel şi, cum Antoine nu putea nici să strige nici să se mişte, banditul avea destul timp să se gândească.

Criza de furie ce-l apucase pe Rocambole fu înlocuită cu sângele rece al rău-făcătorilor, când devin stăpâni pe o situaţie.

— Bunul meu om, zise Rocambole în bătaie de joc, am douăzeci şi opt de ani, sunt solid ca o stâncă şi nu-mi vei scăpa. Pe lângă aceasta, nu poţi să strigi, căci te ţin de gât. Cunoşti secretul meu şi cu orice preţ, acest secret nu

trebuie să fie cunoscut decât de mine. Înţelegi! Trebuie, prin urmare, să mori şi acum mă gândesc să-ţi decid felul morţii.

Într-adevăr, Rocambole, căruia îi revenise limpezimea de spirit, se gândi că nimic nu este mai uşor decât să asasineze pe bietul servitor în aşa mod, ca toată lumea să creadă că a fost la mijloc o sinucidere.

De altfel, Antoine era un bătrân vesel, care ţinea la viaţă, nu avea nici o supărare serioasă, nici un necaz şi cum nici beţiv nu era, cam cu greu s-ar fi atribuit sinuciderea unei stări de beţie.

„Dacă-l sugrum, se gândi Rocambole, se vor vedea pe gât urmele degetelor mele.”

Alături de pat era o etajeră care servea drept masă de noapte. Pe această etajeră era un coşuleţ cu patru compartimente. Unul din aceste compartimente avea un fel de perniţă de ace în care Rocambole zări un ac mare de aur cu care îşi prindea cravata şi pe care îl pusese acolo când începuse să se dezbrace.

Pe acest ac căzu privirea banditului şi numaidecât avu o inspiraţie, inspiraţie sălbatică, infernală.

— Ai să mori de o apoplexie fulgerătoare, zise el bătrânului Antoine.

Cu o mare iuţeală îl răsuci pe bătrân cu faţa în jos, băgându-i capul în perne ca să nu poată striga chiar dacă l-ar slăbi de gât; apoi ţinându-l nemişcat cu mâna stângă, luă acul cu dreapta şi i-l înfipse în creştetul capului.

Bătrânul se zvârcoli o dată atât de teribil, încât îl aruncă pe Rocambole tocmai în mijlocul camerei; apoi căzu pe pat şi rămase nemişcat. Acul atinsese o venă a creierului şi moartea fusese instantanee.

Rocambole reveni lângă pat şi, după ce se asigură că bătrânul nu mai mişcă, luă o lumânare şi-i scoase acul din cap.

Acul făcuse o gaură de neobservat, din care ieşise numai o mică picătură de sânge. Banditul şterse acel sânge cu

degetul şi putu să se convingă astfel că acea gaură dispărea cu totul între părul des şi alb al bătrânului.

„Numai un doctor foarte abil ar putea să cunoască moartea acestui om. Bravul doctor al satului, pe care desigur îl vor chema, o să iscălească cu ambele mâini că a murit de apoplexie.”

După ce înfipse acul în perniţă, Rocambole examină gâtul şi pumnii mortului. Nu avea nici o urmă de strânsoare.

„Are o piele galică veche, care cu greu se însemnează, murmură banditul. Iată un dobitoc, zise el, care desigur, dacă ar mai trăi ar dezminţi că memoria este un dar de la Dumnezeu. Dacă nu ar fi avut o memorie atât de bună şi nu-şi aducea aminte de pata de vin, l-aş fi lăsat să moară liniştit de moarte bună, în pielea lui de intendent, dându-i voie să mă şi adore.”

După ce termină acest discurs funebru, Rocambole deschise uşa cabinetului de toaletă, luă cadavrul în braţe şi-l duse acolo. După ce-l puse într-un colţ îl acoperi cu nişte cuverturi.

„Acum, zise dânsul, să ne gândim la ceea ce este de făcut. Trebuie să duc cadavrul în camera sa şi să-l dezbrac ca să-l găsească mort în pat. dar. unde este camera lui?

Rocambole închise uşa cabinetului de toaletă şi pentru mai multă siguranţă băgă cheia în buzunar; apoi luă un sfeşnic, ieşi din camera albastră în vârful picioarelor şi intră în coridor.

Cu doi ani mai înainte, când schimbat în cerşetor, cu o mare barbă roşie, Rocambole venise la Orangerie, examinase o mulţime de lucruri, însă nu s-a gândit că va fi nevoie să-l omoare pe Antoine şi prin urmare nu ştia în ce cameră doarme bătrânul.

Castelul Orangerie era foarte mare, dar din fericire nu era locuit. Personalul obişnuit se compunea din patru servitori bărbaţi şi o bătrână bucătăreasă numită Marion. Băieţii de fermă, văcarii etc, locuiau în clădirile de

exploatare. Marchizul sosise la Orangerie cu un singur fecior şi cu cumnatul său, vicontele d’Asmolles. În total erau opt persoane pe care le acoperea învelitoarea roşiatică a castelului.

Era mai mult decât sigur că servitorii locuiau în al doilea rând, dar tot atât de sigur era că bătrânul Antoine şi-a ales o locuinţă la primul rând, bună şi confortabilă şi s-a instalat acolo în timpul absenţei atât de îndelungate a stăpânilor săi.

„Să vedem, zise Rocambole, care se opri un moment cu sfeşnicul în mână, să ne gândim puţin. Dobitocul acela de Antoine a venit şi a bătut la uşa mea, zicând că mă auzise umblând, prin urmare este probabil că are o cameră aproape, pe aici. Desigur că trebuia să treacă prin faţa camerei mele ca să se ducă la culcare. Să urmăm coridorul la întâmplare.

Coridorul în care intrase Rocambole, înconjura castelul şi se întindea la stânga şi la dreapta scării celei mari. Camera domnului d’Asmolles era la dreapta, aceea a lui Rocambole la stânga. Falsul marchiz se duse spre stânga.

Făcu vreo treizeci de paşi în vârful picioarelor şi văzu o rază de lumină ieşind de sub o uşă. Stinse lumânarea, înaintă cu cea mai mare precauţie şi îşi lipi ochiul de gaura broaştei. Primul obiect care-i atrase atenţia fu o masă pe care se afla o lampă, iar în apropiere o mare tabacheră de argint. Tabachera aceea o văzuse în timpul serii, în mâinile intendentului. Camera era mobilată cu un pat mare cu polog şi cu nişte fotolii vechi. În perete erau atârnate câteva haine şi o puşcă de vânătoare.

Rocambole ascultă un moment, căci nu putea să vadă tot interiorul camerei.

Ascultă, ca să fie sigur că este camera goală, apoi cum nu auzea nici un zgomot şi cum cheia era în uşă, se decise şi intră. Broasca nu făcu nici un zgomot, iar uşa se deschise fără să scârţâie din balamale.

Rocambole nu mai avut nici o îndoială; era chiar locuinţa lui Antoine.

Patul era desfăcut, ceea ce proba că bătrânul tocmai vroia să se culce când a plecat să zică bună seara aceluia pe care-l credea tânărul său stăpân.

Rocambole văzu pe un scaun boneta albă de bumbac, a bătrânului şi observă la marginea patului pantofii lui brodaţi, învechiţi în douăzeci de ani de serviciu.

Aproape de lampă şi de tabacheră, era un jurnal cu banda încă neruptă, care purta următoarea adresă tipărită: „Domnul Antoine, intendent al castelului Orangerie”

Acest din urmă indiciu era neîndoios. Rocambole lăsă uşa întredeschisă, reaprinse lumânarea şi intră la el.

În castel domnea în continuare o mare tăcere.

Falsul marchiz, al cărui sânge rece reamintea frumoasele zile ale elevului lui sir Williams, intră în cabinetul de toaletă, luă pe umeri cadavrul bătrânului, fără măcar să se curbeze sub greutatea lui şi-l duse în camera vecină, unde se închise. Dezbrăcă mortul, îl culcă în pat după ce mai întâi i-a aşezat boneta pe cap. Îl înveli până sub bărbie cu cuvertura şi după ce-l aşează în poziţia unui om pe care moartea la surprins în timpul somnului, rupse banda jurnalului, îl mototoli, puse lampa lângă căpătâi ca oricine să creadă că intendentul a citit înainte de a adormi, stinse lampa şi ieşi.

O dificultate pe care nu o prevăzuse îl opri în loc un moment.

Era evident că intendentul avea obiceiul ca, înainte de culcare, să închidă uşa. Cum ar fi putut ieşi din cameră şi să lase uşa tot închisă pe dinăuntru?

Rocambole se uită împrejurul lui şi trecu printr-o inspecţia amănunţită tot locul.

Camera tatălui Antoine era spaţioasă şi avea trei uşi. Prima, aceea prin care intrase Rocambole, dădea spre coridor. Această uşă trebuia să fie închisă pe dinăuntru,

pentru ca omorul să aibă toate aparenţele unui accident. A doua uşă dădea într-un salon şi nu era încuiată cu cheia.

A treia comunica cu camera de toaletă a odăii şi un mare dulap fusese pus înainte. Rocambole nu se gândi nici un moment la aceea. Mai întâi că era închisă cu cheia de două ori şi apoi, ca să treacă, trebuia să dea la o parte dulapul. El rămase, prin urmare, să se gândească la uşa care comunica cu salonul. Trecând mâna prin scoaba uşii, observă că nu este închisă cu cheia. Marchizul nu era omul care să-şi uite vechile obiceiuri şi de aceea avea totdeauna cu el un pumnal. Introduse lama pumnalului în broască, apăsă asupra resortului şi uşa se deschise.

Atunci marchizul se văzu într-un salon mare, al cărui tapet învechit şi mobila plină de praf proba că de mult nu intrase nimeni acolo.

El alergă la uşă şi văzu cu bucurie cheia în broască!

— Sunt scăpat! exclamă el.

Se întoarse în camera mortului, închise uşa învârtind cheia de două ori, apoi, cu lumânarea în mână, trecu în salon trăgând uşa după el.

Mişcarea uşii făcu ca resortul să alunece din nou la locul lui.

— Acum, zise el, va, fi într-adevăr prea îndrăzneţ acel ce va pretinde că bătrânul Antoine nu a murit de un atac de apoplexie.

A doua zi, la ora şapte dimineaţă, falsul marchiz de Chamery intră în camera de culcare a domnului d’Asmolles.

Rocambole era calm şi surâzător ca un om care a dormit perfect şi nu a visat decât lucruri plăcute.

— Ce gândeşti tu de asta? întrebă el pe Fabien întinzându-i scrisoarea primită de la Conception.

Domnul d’Asmolles o citi cu atenţie, apoi răspunse surâzând:

— Gândesc că trebuie să cugeţi cât mai curând ca să te naturalizezi spaniol.

Domnul d’Asmolles avea intenţia, desigur, să întovărăşească acest răspuns cu câteva reflecţii; însă un zgomot neaşteptat, ţipete şi exclamaţii se auziră în castel şi un servitor apăru strigând:

— Ah! domnule, domnule, ce nenorocire!

— Ce tot cauţi acolo, Josef? întrebă vicontele.

— Domnul Antoine.

— Ei, ce este?

— Ei bine! a murit! l-am găsit mort în patul său.

— Este imposibil! strigă Rocambole, cu un accent plin de durere, perfect de bine simulat.

Capitolul XII.

Să ne întoarcem acum în Spania, cincisprezece zile mai devreme de data la care i-am văzut pe Fernand Rocher şi pe tânăra sa soţie, prânzind la căpitanul Pedro C., comandantul portului la Cádiz.

Sediul Guvernământului era inundat de lumină.

O mare afluenţă de popor umplea împrejurarea.

Regina, care de cincisprezece zile se afla la Cádiz, unde făcea băi de mare, avusese bunătatea să făgăduiască că va lua parte la o serată dată de municipalitate, în folosul săracilor.

Încă de la ora nouă seara, un lung şir de trăsuri se aranjaseră împrejurul clădirii, după ce fiecare din ele se opriseră un moment în faţa intrării principale pentru a lăsa pe eleganţii cavaleri şi frumoasele doamne.

Balul era costumat. Toate domniile, toate epocile şi toate ţările se găseau reprezentate prin cele mai frumoase şi mai bogate costume.

Programul era astfel: balul se va deschide la ora nouă seara; de la nouă şi până la miezul nopţii, invitaţii puteau să-şi păstreze măştile; la miezul nopţii, în momentul când regina urma să-şi facă intrarea, toate măştile trebuiau să cadă. Se înţelege că respectul dictase măsura aceasta.

Or, tocmai sunau nouă ore când, o frumoasă trăsură, de origine franceză, se opri, în faţa scării. Doi bărbaţi şi o

femeie coborâră.

Primul era îmbrăcat ca un senior de la curtea lui Ludovic al XV, pudrat şi purtând cavalereşte o sabie scumpă. El dădu braţul unei frumoase marchize de sub aceeaşi domnie.

Amândoi erau fără măşti şi mulţimea invitaţilor putea uşor să-şi aducă aminte că i-au întâlnit adesea, timp de lună, la teatru, pe ţărmul mării şi la plimbările publice.

Erau domnul şi doamna Fernand Rocher.

Persoana care-i însoţea purta uniformă alb cu albastru a cadeţilor nobili din garda imperială rusă. Era un bărbat tânăr de tot, cu părul blond, privirea plină de foc şi a cărui ţinută îndrăzneaţă denota un caracter plin de hotărâre. Ca şi însoţitorii săi, era fără mască.

În momentul în care intra în primul salon, în urma domnului şi doamnei Rocher, un spaniol, îmbrăcat ca maur, zise vecinului său, un paşă tunisian:

— Cine este tânărul acela care poartă o uniformă rusească?

— Este un rus.

— Cum se numeşte?

— Ah! răspunse cel dintâi, vrei prea multe. Are un nume în ski sau în off, imposibil de pronunţat şi cu o ortografie plină de consoane.

— De când este la Cádiz?

— De trei zile.

— Unde locuieşte?

— La hotelul Astoria.

— Aceasta este tot ce ştii?

— Tot.

— Pe cuvântul meu! murmură al doilea spaniol; este mai frumos decât o femeie.

— Posibil; însă are în privire energia unui bărbat.

Pe când se vorbea astfel despre dânsul, cadetul rus traversă saloanele şi părea să caute pe cineva. Pe acest

cineva, el şi cu Fernand îl găsiră numaidecât: era căpitanul Pedro C. comandantul militar al portului.

Tânărul rus şi căpitanul se salutară şi apoi luându-se de braţ trecură în grădinile hotelului care erau luminate feeric.

Acolo căutară o alee retrasă.

— Ei bine! zise cadetul rus, aţi reuşit?

— Da, doamnă.

— Tăcere! numeşte-mă domnule, şi vorbeşte-mi franţuzeşte, căci este mai prudent.

— Fie, zise căpitanul.

— Să vedem, ce-aţi făcut?

— Am fost chiar astăzi dimineaţă la reşedinţa regală. Am rugat-o pe Maiestatea sa să nu mă întrebe şi am obţinut mână liberă. A fost de ajuns să adaug că este vorba de onoarea unuia din cele mai frumoase nume ale Spaniei.

Cadetul rus se aşeză pe o bancă şi comandantul luă loc lângă dânsul.

— Uite, zise acesta din urmă, programul exact ce sunt autorizat să-l urmez.

— Ascult.

— Trebuie să vină numaidecât. Se va plimba prin bal fără să-şi scoată masca.

— Foarte bine.

— La douăsprezece fără un sfert va dispărea.

— Pe urmă?

— Îndată ce Maiestatea sa va pleca, el va apărea din nou.

— Şi-şi va scoate masca?

— Nu, atât timp cât va fi lume prea multă.

— Atunci, dacă este aşa, pentru ce trebuie să părăsească balul când vine regina şi să nu mai apară decât după plecarea Maiestăţii sale?

— Scumpă doa. iertaţi-mă, zise căpitanul râzând; scumpe conte, binevoiţi a vă gândi că oricât de inocent este protejatul nostru, nu a fost încă reabilitat şi că prezenţa sa

în locul unde se află suverana noastră, ar fi o injurie îngrozitoare pentru Maiestatea sa regală.

— Este adevărat, aveţi dreptate.

— Prin urmare, o dată Maiestatea sa plecată, el se va reîntoarce.

— Dar. ea?

— Va rămâne la bal.

— Cu tot doliul său?

— Fără îndoială. Dânsa vine pentru că Maiestatea sa a făcut-o doamnă de onoare. Va rămâne la bal, după plecarea Maiestăţii sale, pentru că o va ruga regina, fără ca să-i dea vreo explicaţie.

— Regina nu v-a pus nici o întrebare?

— Niciuna; pentru că i-am căzut în genunchi şi i-am zis umilit: graţia ce-o implor de la Maiestatea voastră va scăpa, poate, de ruşine pe cel din urmă membru al unei familii a cărei nobleţe se pierde în negura timpului.

— În cazul acesta totul merge de minune, zise cadetul rus.

Scoase apoi din buzunar o mască de mătase neagră şi şi-o puse pe figură.

— Acum, comandante, adăugă el, dă-mi voie să te părăsesc; mă duc să-l spionez pe protejatul nostru.

— Pe curând dar, domnule. conte.

— Oh! iartă-mă, încă un cuvânt.

— Spuneţi.

— Sunteţi sigur că va avea un domino negru şi o fundă gri pe umăr?

— Sunt foarte sigur.

— Iar el?

— Va avea costumul lui obişnuit, şi cum va fi mascat, lumea va găsi originală schimbarea sa şi va fi departe de a ghici tristul adevăr.

Căpitanul şi tânărul său companion părăsiră grădina, intrară în saloane şi acolo se despărţiră.

Cel dintâi începu să-i caute pe Fernand Rocher şi soţia lui, iar al doilea se opri în primul salon, pe unde trebui să treacă în mod obligatoriu orice invitat, şi acolo aşteptă, tot mascat, fără să se sinchisească de cei ce vorbeau împrejurul său.

Trecuseră câteva minute de când stătea în locul acela de observaţie, cu braţul stâng rezemat de ghiveciul de marmură al unui portocal când, apăru un personaj, care, prin costumul său curios, atrase atenţia şi curiozitatea tuturor invitaţilor. Era un om de o talie mijlocie, bine făcut şi care se cunoştea că este tânăr, căci figura era acoperită cu o mască de atlas. Avea un mers aristocratic, iar modul cum saluta denunţa, de la o poştă, pe omul de lume, făcând un mare contrast cu costumul său. Omul acesta purta un pantalon de pânză gri, haina de lână roşie şi boneta ascuţită a ocnaşilor.

— Ah! murmurau toţi în toate părţile, iată un original de primă mărime.

— Mă prind că este un englez, zise o frumoasă senora de douăzeci de ani.

— Credeţi, doamnă?

— Numai un englez, răspunse ea, este capabil de o astfel de excentricitate.

Căpitanul C. trecea în momentul acela.

— Ia spune, comandante, zise senora, ai invitat şi pensionarii dumitale la bal?

— Pe cei mai cuminţi, doamnă, răspunse căpitanul râzând. De acesta să nu vă temeţi. este foarte cinstit.

Şi comandantul trecu înainte, pe când, ocnaşul îşi continua drumul. Abia atunci cadetul rus se hotărî să-l urmeze, îl ajunse numai în al treilea salon şi-l bătu pe umăr.

Ocnaşul se întoarse şi avu un moment de indecizie.

— Jucaţi bacara, domnule? întrebă cadetul foarte încet.

— Da, răspunse el, tot atât de încet şi tresărind.

— Bine. Urmează-mă.

Cadetul îi luă braţul şi intrară într-un salon mic unde nu se juca.

Câteva persoane conversau cu vocea pe jumătate.

Cadetul puse braţul pe umărul ocnaşului şi îi arătă un domino negru, care stătea tăcut la o parte.

Acel domino avea o fundă de mătase gri pe umăr.

— Vino, zise cadetul ocnaşului.

Ambii se apropiară de domino, care părea că visează şi ale cărui gânduri, desigur, se găseau departe de acele locuri.

Tresări la apropierea celor două măşti, şi haina roşie a ocnaşului îl făcu să aibă un moment de teamă. Cadetul însă îi zise:

— Nu vă temeţi, seniora, ocnaşii pe care-i întâlniţi la bal nu sunt prea periculoşi.

Dominoul îşi aduse aminte că se află la bal mascat şi se văzură atunci, printre dantelele măştii, într-un surâs dinţii săi strălucitor de albi.

— Frumoasă seniora, zise cadetul în limba spaniolă, sosiţi din Franţa, nu este aşa?

Dominoul făcu o mişcare de mirare.

— Mă cunoaşteţi? întrebă el.

— Da.

— Ah!

— Voiţi să cunoaşteţi numele dumneavoastră? zise cadetul, şi, aplecându-se la urechea dominoului, îi şopti: Vă numiţi Conception; apoi aşezându-se lângă dânsa, adăugă în franţuzeşte: Tocmai pentru că veniţi din Franţa, m-am apropiat de dumneavoastră.

— Dumneavoastră sunteţi francez? întrebă Conception, care îl privea cu atenţie pe cadet şi se întreba, unde ar fi putut să-l mai vadă, căci vocea lui îi era cunoscută.

— Sunt rus, răspunse cadetul şi port uniforma ca o schimbare; dar amicul meu. Îl luă atunci pe ocnaş de mână şi-l prezentă domnişoarei de Sallandrera, căci dânsa era persoana ce-o ascundea acel domino.

Ocnaşul o salută pe tânăra fată, atât de profund şi într-un mod atât de distins, încât rămăşiţa de teamă pe care aceasta ar mai fi putut-o avea dispăru cu totul.

— Amicul meu, seniora, este un ocnaş de lume, zise cadetul; şi este dintr-o familie nobilă.

— Cred, răspunse Conception, care-l pofti pe ocnaş să stea lângă dânsa.

Cadetul atunci se făcu nevăzut, după ce şopti la urechea ocnaşului:

— Bagă de seamă, mai ales, să nu laşi să-ţi scape numele!

— Ah! domnule, zise Conception cu o voce dulce şi melancolică, îndată ce dispăru cadetul: sunteţi francez?

— Da, seniora.

— Veniţi de la Paris, fără îndoială?

El clătină capul cu tristeţe:

— Ah! nu, seniora, sunt douăzeci de ani de când nu am mai văzut ţara mea.

— Douăzeci de ani!

— Ah! da.

— Ce vârstă aveţi dar?

— În curând treizeci de ani.

— Aţi părăsit dar ţara la etatea de 10 ani?

— Da, seniora.

— Locuiţi în Spania?

Ocnaşul tresări.

— Sunt la Cádiz de unsprezece luni, dar înainte.

Păru că ezită.

— Vă ascult, domnule, zise Conception.

Ocnaşul avea o voce gravă şi melancolică, al cărei timbru plăcut o seducea pe Conception.

— Domnişoară, zise el, se găseşte uneori, în mijlocul unei serbări câte o femeie care poartă haine de doliu ca dumneavoastră şi câte un om care nu are dreptul să le poarte, ca mine.

— Ce voiţi să ziceţi?

— Doliul meu, doliu profund, necunoscut, este în adâncul inimii.

— Aţi suferit?

— Sufăr încă.

Pronunţă aceste din urmă cuvinte cu un accent atât de dureros, încât tânăra fată fu mişcată. Ocnaşul se grăbi să reia, pe un ton mai vesel:

— Am solicitat domnişoară, favoarea de a vă fi prezentat. Sosiţi din Paris, din Parisul care, de aici înainte, închide singura mea afecţiune în lumea aceasta. Mi s-a spus că sunteţi tot atât de bună, pe cât sunteţi de frumoasă domnişoară şi de aceea nu m-am codit de a veni la dumneavoastră.

Un moment scurt de tăcere urmă acestor cuvinte. Conception era foarte încurcată, văzându-se singură cu acel necunoscut, care o alesese de confidentă fără să o cunoască. Curiozitatea însă o făcu să se abţină şi răspunse cu acel ton afectuos pe care-l dă obişnuinţa stilată:

— Aş putea să vă fiu folositoare, domnule?

— Vorbiţi-mi de Paris! strigă el cu afecţiune. Este o mare fericire pentru mine să aud acest nume!

Timp de două ore, ocnaşul şi fata nu părăsiră acel mic salon, care era aproape gol şi în care nu se juca. Vorbiră îndelung de Paris, de Franţa şi de obiceiurile de acum ale parizienilor.

Pentru acest francez, de atâta timp exilat, fiecare vorbă spusă de Conception dădea loc la o întrebare, la o mirare naivă din partea lui. Era un parizian care nu mai ştia nimic de Paris, un francez care vorbea de Franţa, cum se vorbeşte din cărţi. Avea însă o voce atât de dulce, atât de simpatică, era atât de distins în cele mai mici mişcări ale sale, încât tânăra fată îl asculta şi se simţea împinsă către el de o misterioasă atracţie.

Deodată se auzi bătând miezul nopţii.

Ocnaşul tresări şi se sculă cu repeziciune.

Capitolul XIII.

Conception îl privi cu mirare pe ocnaş.

— Scuzaţi-mă, seniora, zise el, dar trebuie să vă părăsesc.

— Şi. unde vă duceţi?

Puse un deget pe buze şi zise:

— Este un secret.

Îndrăzni apoi să ia mâna înmănuşată a tinerei fete.

— Nu veţi părăsi balul înainte de ora trei, nu este aşa?

— Pentru ce?

— Pentru că la trei mă întorc, răspunse el şi ca să nu fie silit să dea alte explicaţii domnişoarei de Sallandrera, salută profund şi se retrase.

Conception, foarte intrigată, îl văzu traversând salonul, pierzându-se prin mulţime şi dispărând.

„Este imposibil, îşi zise atunci logodnica falsului marchiz de Chamery, este imposibil ca cineva să nu ţină cont de legea misterioasă a simpatiilor. Iată un om care nu şi-a părăsit nici un moment masca şi pe care, desigur, nimeni nu l-a băgat în seamă; ei bine! este ceva în vocea sa dulce şi tristă, în ţinuta sa, în gestul său, în toată persoana sa, un ce care m-a mişcat foarte mult. Acest om a încercat mari supărări şi păstrează cu încăpăţânare secretul nenorocirilor sale.”

Conception tocmai voi să se scoale şi să părăsească salonul în care rămăsese acum singură, când cadetul rus intră şi veni la dânsa.

El era tot mascat.

— Oh! zise el, salutând, sunteţi singură, seniora?

— Da, domnule, răspunse ea în franţuzeşte.

— Dar pe amicul meu?

Conception tresări.

— M-a părăsit, zise ea. m-a părăsit brusc în momentul când bătea miezul nopţii la această pendulă.

— Ştiu pentru ce.

— Da? zise ea, cu un viu sentiment de curiozitate.

— Acest secret însă nu este al meu, zise cadetul.

Conception îşi muşcă buzele sub mască.

— Ah! dacă aţi întreba de secretele mele, seniora. poate că v-aş putea răspunde.

— Dumneavoastră? zise ea mirată.

— Fără îndoială.

— Aveţi secrete?

— Deţin secrete stranii.

— Fie, zise ea; însă acele secrete îmi sunt cu totul străine.

— Vă înşelaţi.

— Ce pot să aibă comun secretele dumneavoastră cu ale mele? întrebă Conception. Nu vă cunosc, domnule.

— Este adevărat. Cu toate acestea ne-am întâlnit la Paris în lumea bună.

— Da?

Mirarea aceasta scăpă domnişoarei de Sallandrera plină de uimire şi de îndoială în acelaşi timp.

— Am cunoscut multă lume dintre cunoştinţele dumneavoastră, urmă cadetul; chiar dintre intimii dumneavoastră.

Conception tresări din nou.

— Într-adevăr? întrebă ea.

— Pot chiar să vă spun o parte din istoria dumneavoastră.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă cu reţinere tânăra fată.

— Frumoasă seniora, răspunse cadetul, gândiţi-vă că suntem la bal, la un bal mascat, şi că uzez de dreptul pe care mi-l dă masca ca să vă intrig.

— Prin urmare nu vreţi să-mi spuneţi cine sunteţi?

— Nu. În schimb însă, vă voi spune multe lucruri pe care nu le ştiţi, după ce mai întâi vă voi reaminti altele pe care le cunoaşteţi; de exemplu, ştiu cum a murit don José, al doilea logodnic al dumneavoastră.

Conception înăbuşi un strigăt şi se îngălbeni sub mască.

— Ştiu, urmă cadetul, cum a murit domnul de Château-Mailly.

— Domnul de Château-Mailly! strigă Conception, care nu ştia încă nimic, deoarece Rocambole reuşise să-i ascundă moartea ducelui.

— Da, domnul de Château-Mailly!

— A murit?

— În ziua în care părăseaţi Parisul ca să vă duceţi în Franche-Comté să vizitaţi castelul Haut-Pas.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă Conception cu un fel de frică, dumneavoastră care cunoaşteţi atâtea lucruri?

— Vedeţi aceasta după uniforma mea, seniora; sunt un cadet din garda Maiestăţii sale împăratul tuturor ruşilor.

— Aceasta nu-mi spune numele dumneavoastră.

— Mă numesc Artoff.

— Artoff! strigă Conception.

— Iată un nume pe care-l cunoaşteţi. Sunt rudă apropiată cu acel nenorocit conte Artoff, care, se zice că a fost înşelat de femeia lui şi care. trebuie să fi auzit aceasta, nu?

— Da. într-adevăr.

— A înnebunit pe teren în momentul când trebuia să încrucişeze spada cu seducătorul, domnul Roland de Clayet.

— Am cunoscut toate acestea, domnule, răspunse Conception şi adăugă pe un ton de bătaie de joc: desigur că ştiţi aceste amănunte de la contesă însăşi?

— Câteva numai, nu toate.

Cadetul observă că numele contesei produsese asupra domnişoarei de Sallandrera un efect nu tocmai plăcut.

— Seniora, zise el, îmi daţi voie acum să vă spun un lucru pe care nu-l cunoaşteţi?

— Cum vreţi, domnule, răspunse Conception cu un aer de indiferenţă.

— Nu o să refuzaţi a-mi lua braţul?

— Fie. Unde mă duceţi?

— În grădină.

— Pentru ce!

— Ca să vă arăt o persoană din cunoştinţele dumneavoastră şi despre care sunteţi departe de a şti că este la Cádiz.

— Într-adevăr, domnule, zise Conception cu un aer de nerăbdare, sunteţi atât de misterios.

— Nu v-am spus că vă cunosc o pare din secretele dumneavoastră?

— Oh! exclamă ea cu un aer de îndoială.

— Iată, ieri aţi scris logodnicului dumneavoastră, marchizul de Chamery.

Tânăra fată îşi înăbuşi un strigăt, inima a început să-i bată cu tărie şi mâna sa tremură în aceea a cadetului; totuşi se lăsă condusă, atâta fascinaţie exercita cadetul asupra sa.

Un moment, tânăra fată avu o idee curioasă: avu o clipă speranţa că persoana din cunoştinţele sale pe care trebuia să o vadă, era el, marchizul de Chamery, acela a cărui soţie trebuia să devină în curând.

Cadetul o conduse către o scară de marmură ce ducea în grădină şi continuă.

— Să nu credeţi, seniora, că numai plăcerea de a vă intriga mă face să mă port astfel. Sunt împins de interese mai grave.

— Atunci explicaţi-vă o dată, domnule! zise tânăra fată cu o curiozitate din ce în ce mai mare.

— Mai târziu. Veniţi.

Cadetul o făcu pe Conception să apuce pe o alee cam retrasă, unde nu se întâlneau decât rari trecători.

La capătul acestei alei era un pavilion înconjurat cu multă verdeaţă. Acest pavilion care nu avea nici un etaj, era luminat cam slab, de o singură lampă ce atârna în tavan. Aranjamentul era cu totul spaniol.

Cadetul împinse uşa care era pe jumătate deschisă şi intră cu Conception.

Conception văzu pe o canapea o femeie îmbrăcată în ţigancă şi cu îngrijire mascată.

Desigur, dânsa ştia de venirea acestor noi oaspeţi, căci se sculă numaidecât şi o salută pe Conception.

Aceasta, care dădea din surpriză în surpriză, o privi cu o mirare plină de curiozitate.

Cadetul închise atunci uşa în urma lui şi puse zăvorul.

— Iată-ne absolut singuri, zise el; apoi făcu un semn femeii deghizate în ţigancă. Aceasta îşi smulse masca. Conception dădu un ţipăt:

— Contesa Artoff! zise ea.

Cadetul începu să râdă; scoase şi el masca şi zise:

— Priviţi-mă acum şi pe mine, seniora.

Conception, care se întorsese spre el, scoase un nou strigăt de mirare şi rămase nemişcată, cu gura căscată, uitându-se la aceste două persoane.

— Domnişoara de Sallandrera avea în faţa sa două contese Artoff, două Baccarat, una îmbrăcată ca ţigancă, iar alta în uniforma unui cadet din garda rusă.

— Mă prind seniora, zise Baccarat, căci dânsa era, mă prind că nu ştiţi care din noi două este contesa Artoff.

— Visez! murmură Conception.

— Sunteţi trează, seniora.

— Atunci sunt nebună.

— Nicidecum.

— Dar. murmură tânăra fată, atunci ce înseamnă?

— Un lucru foarte simplu, seniora.

Cadetul o arătă pe ţigancă:

— Doamna pe care o vedeţi, zise el, este sora mea; se numeşte Rebeca. Este fata tatălui meu şi a unei evreici.

— Astfel că, zise Conception întorcându-se către cadet, dumneavoastră sunteţi contesa Artoff?

— Eu sunt.

Un surâs de dispreţ flutură pe buzele mândrei spaniole.

Baccarat înţelese acest surâs, ridică capul cu mândrie şi răspunse:

— Întrebaţi-o pe sora mea, seniora. Vă va spune că pe dânsa, iar nu pe mine, a iubit-o domnul Roland de Clayet.

— Este adevărat! răspunse ţiganca.

Conception dădu un nou strigăt, însă de data aceasta nu un strigăt de mirare.

O rază de lumină pătrunse în sufletul său şi o pânză întunecoasă se rupse dinaintea ochilor săi. Nu putea încă să priceapă totul, dar bănuia îndeajuns.

Cum dânsa avea un caracter nobil şi generos înainte de toate, şi nu-şi dezminţea rasa căreia îi aparţinea, întinse cu sinceritate mâna contesei.

— Binevoiţi de mă iertaţi, doamnă, că am îndrăznit să vă judec astfel.

— Nu sunteţi dumneavoastră de vină, răspunse contesa cu un surâs trist, că lumea m-a judecat foarte aspru.

— Oh! dar are să revină asupra judecăţii; are să revină, doamnă.

— Nu acum, mai târziu.

— Pentru ce mai târziu?

— Deoarece, mai înainte, răspunse cu gravitate Baccarat, am să îndeplinesc o misiune înaltă, seniora.

Şi cum tânăra fată părea din ce în ce mai surprinsă continuă:

— Domnişoară ducesă şi dumneavoastră, urmă ea, locuiţi la Cádiz în casa arhiereului de Granada, unchiul dumneavoastră, nu este aşa?

— Da, doamnă!

— Această casă este situată afară din oraş şi aproape de ţărmul mării?

— Da.

— Valurile lovesc în zidul terasei?

— Şi aceasta este adevărat.

— Ei bine! zise contesa, mâine la aceeaşi oră, adică tot după miezul nopţii, să vă găsiţi pe acea terasă.

— Dar, nu o să-mi spuneţi.

— Nu pot încă să vă spun nimic, seniora; să ştiţi numai că şi dumneavoastră sunteţi amestecată într-o teribilă istorie.

— Dumnezeul meu! Mă speriaţi!

— Trebuie. Rămâneţi cu Dumnezeu.

Contesa se îndreptă către uşa pavilionului, după ce-şi puse din nou masca.

— Mă părăsiţi, doamnă?

— Da.

— O să vă revăd în noaptea aceasta?

— Poate. însă, până atunci, zise contesa arătând pendula cu mâna, nu uitaţi că sunt aproape orele trei.

— Ei bine! zise tânăra fată, care nu se putu opri să nu tresară.

— Omul mascat şi îmbrăcat ca un ocnaş, v-a promis că are să revină la bal.

— Dar, murmură Conception, ce legătură este între mine şi acel domn?

— Nimic şi foarte mult: puteţi să-i ziceţi cuvintele acestea: „Am văzut-o pe contesă. vă autorizează să spuneţi o parte din istoria dumneavoastră.”

Baccarat făcu un semn femeii îmbrăcate ca ţigancă şi care îi semăna atât de mult. Aceasta se sculă şi o urmă pe sora sa.

În prag, Baccarat se întoarse şi zise domnitoarei de Sallandrera:

— Aşteptaţi aici, mă duc să vi-l trimit.

Cele două femei ieşiră, iar Conception rămase singură.

Tânăra fată era zăpăcită de tot ceea ce auzise şi văzuse. Se lăsă să cadă pe canapeaua unde stătuse ţiganca până atunci şi, ascunzându-şi faţa în mâini, murmură: „Dumnezeul meu, ce înseamnă oare atâtea mistere?”

Timp de câteva minute rămase astfel singură şi cufundată în gândurile sale. Zgomotul îndepărtat al sărbătorii ajungea până la dânsa, dar cu gândul era la o sută de leghe depărtare de locul acelui bal.

Încercă să cugete la acel pe care-l iubea, însă nu reuşea. O voce misterioasă şi simpatică părea să-i sune în ureche: vocea omului îmbrăcat ca ocnaş. Un farmec secret şi o mare curiozitate făceau ca gândurile să-i fie îndreptate către acel om.

Deodată Conception auzi un zgomot. Înălţă capul şi văzu un om în pragul uşii de la pavilion.

Era el.

Acum însă nu avea mască şi figura lui produse o impresie profundă asupra seniorei.

Ocnaşul era un om de aproape treizeci de ani, purtând o frumoasă barbă blondă şi bine îngrijită; doi ochi mari albaştri, răspândeau o lumină melancolică pe faţa sa inteligentă şi frumoasă.

— Seniora, zise el tinerei fete, ducându-se la dânsa şi sărutându-i mâna cu galanterie, contesa Artoff, pe care am întâlnit-o de puţin timp, mi-a spus că sunteţi aici şi că.

Păru că ezită.

Conception îl încurajă cu un surâs.

— Şi că mă aşteptaţi, termină el cu emoţie.

— Într-adevăr, domnule, răspunse Conception, câteva cuvinte ce v-au scăpat înainte şi câteva vorbe vagi ale contesei, au stimulat în cel mai mare grad curiozitatea mea.

Ocnaşul avu un surâs trist şi tăcu.

Conception îl pofti cu un gest să stea alături de dânsa şi adăugă:

— Contesa vă dă voie să-mi povestiţi o parte din istoria dumneavoastră.

Un nor trecu pe fruntea tânărului bărbat şi desigur era gata să răspundă, când se auzi un zgomot afară; cineva bătu în mod brusc la uşa pavilionului şi uşa se deschise înainte chiar ca Conception sau tânărul om să-i dea voie.

Un om teribil se arătă în pragul uşii şi Conception tresări de groază la vederea lui.

Purta un fel de uniformă cu şireturi galbene, o şapcă turtită, garnisită cu un galon de aceeaşi culoare iar în mână avea un tesac.

Această uniformă era bine cunoscută de orice spaniol: era a gardienilor de la ocnă.

— Ei, numărul treizeci! zise el adresându-se tânărului; ştii că la ora patru trebuie să intri; acum sunt orele trei şi jumătate. Grăbeşte-te, amicul meu, nu mai ai decât o jumătate de oră să faci pe marchizul! Şi gardianul se depărtă.

Conception, jumătate înnebunită de groază, îl întrebă pe acel ce fusese chemat de gardian şi rămăsese lângă dânsa:

— Cine este omul acesta? ce vrea? ce caută aici?

— Mă caută pe mine, răspunse tânărul cu blândeţe.

— Pe dumneavoastră! Pe dumneavoastră!

Mai întâi nu răspunse; apoi ridicând puţin pantalonul său de pânză, arătă tinerei fete, pierdută şi nebună de spaimă, un inel de fier care înconjura glezna piciorului, apoi zise melancolic, însă fără ruşine:

— Seniora, acest om este gardianul meu. Costumul meu nu era o travestire, sunt un adevărat ocnaş şi mi-am pierdut numele pentru ca să devin un număr.

Acum mă numesc numărul treizeci.

Capitolul XIV.

După această întâmplare de teatru, s-ar crede că Conception a leşinat sau cel puţin că a început să strige după ajutor, căutând să scape de apropierea unui ocnaş. Nimic din toate acestea.

Acest om era într-adevăr un ocnaş, însă el avea limbajul unui gentilom şi ochii săi albaştri erau atât de sinceri, în

accentul său era atâta simplicitate nobilă, o tristeţe atât de adevărată când a fost nevoit să-şi spună condiţia sa mizerabilă, încât o schimbare bruscă se făcu în tânăra copilă. Spaima fu înlocuită cu o arzătoare simpatie.

— Ai fost dar victima cărei intrigi mizerabile? strigă Conception cu o vădită convingere în voce.

— Ah! mulţumesc! zise el, nu m-ai crezut vinovat, seniora?

— Vinovat! zise ea, oh! nu, nu ai nici vocea, nici privirea unui criminal; şi acum, domnule, cum, desigur, nu eşti decât victima unui plan infam, trebuie să-mi povesteşti istoria dumitale. Am oarecare trecere, mă voi duce la regină, mă voi arunca la picioarele ei.

El clătină din cap.

— Oh! nu, zise surâzând ocnaşul.

— Ce ziceţi? nu?

— Cel puţin, nu acum.

— Dar.

— Nu depinde de regină libertatea şi reabilitarea mea.

— Dar de cine oare? Dumnezeule mare!

— De dumneavoastră poate.

Răspunsul acesta, puse vârf mirării de până atunci a tinerei fete.

— De mine? zise ea cu accentul omului care nu pricepe nimic.

— Poate, zise el din nou; însă nu a sosit ora când să vă pot face să înţelegeţi.

— Oh! visez! visez! murmură Conception, visez sau sunt nebună?

Cum el continua să tacă, îi zise cu o mare tărie:

— Dar, în fine, domnule, explicaţi-vă, din milă cel puţin!

— Nu pot.

— Cum şi de când sunteţi.

Nu îndrăzni să pronunţe cuvântul de ocnă. Tânărul om răspunse:

— Sunt la ocna din Cádiz de unsprezece luni şi sunt condamnat la cinci ani de lanţuri.

— De ce crimă sunteţi acuzat? întrebă dânsa.

— De crima de hoţie pe mare.

— Oh!

— Eraţi desigur la Paris atunci, însă aţi citit în jurnale că o navă, care plutea sub pavilion suedez a fost prinsă de o fregată spaniolă.

— Da, da, zise repede Conception, al cărei creier fu străbătut de o amintire.

— Acea navă făcea comerţ cu oameni şi avea în magaziile sale o ceată de negri.

— Da, îmi aduc aminte, tatăl meu ne-a citit aceasta.

— Căpitanul, ajutorul şi nouă oameni din echipaj au fost condamnaţi la ocnă; eu eram ajutorul.

— Dumneavoastră! dumneavoastră, un vânzător de negri.

Tânărul om o privi pe Conception cu surâsul său plin de melancolie şi continuă:

— Vedeţi bine, seniora, că sunt silit să vă povestesc o parte din istoria mea.

— Pentru ce nu toată istoria?

— Pentru că nu-mi este permis să pronunţ numele meu şi al familiei mele, nici să vă spun acum cel puţin, unde am petrecut douăzeci de ani departe de familia mea.

— Ei bine! zise Conception, atunci spune-mi ceea ce poţi să-mi spui.

Ocnaşul reluă:

— În curând vor fi doi ani de când m-am îmbarcat pe o corabie, care pleca din Anglia în Franţa. Pusesem toate hârtiile mele într-un sac de piele pe care îl purtam după umeri în bandulieră. Acolo aveam extractul de naştere şi brevetul de ofiţer de marină în serviciul Angliei.

O furtună ne surprinse pe mare. Nava se înecă iar eu am scăpat înot împreună cu un tânăr călător aproape de etatea mea.

Ocnaşul povesti tinerei fete, în toată simplicitatea înspăimântătoare, istoria abandonării sale pe insula pustie.

El însă avu grijă să fie prudent; nu spuse nici numele său, nici furtul hârtiilor. Povesti cum a fost găsit, aproape mort de osteneală şi de lipsuri, de echipajul navei suedeze, îngrijit la bord şi silit, în sfârşit, să servească mai întâi ca simplu marinar, apoi ca ofiţer, când au băgat de seamă că era un excelent marinar.

— În fine, domnule, îi zise Conception, care-l ascultase cu multă atenţie, când aţi fost prins pentru ce nu aţi spus tot ceea ce vi s-a întâmplat?

— Am spus tot, însă nu m-au crezut.

— Cu toate acestea, aveaţi hârtii?

— Ei! nu, exclamă el, rămăseseră pe insula unde am fost găsit.

— Dar, nu aveaţi o familie la Paris?

— Da, o mamă şi o soră.

— Pentru ce nu v-aţi adresat lor?

— M-am adresat comandantului portului, de la Cádiz căruia i-am povestit istoria mea.

— Ei bine?

— A crezut-o.

— Şi a scris la Paris?

— Da. I s-a răspuns de acolo că sunt un înşelător şi că omul căruia îi luam numele, tot Parisul putea să-l vadă în fiecare zi.

— Oh! Dar este peste putinţă! exclamă Conception.

— Este adevărul adevărat.

— Dar, în fine. cum?

Conception nu avu timpul să urmeze, nici ocnaşul să răspundă.

Uşa pavilionului se deschise.

— Haide, numărul treizeci! haide! zise vocea gardianului, sunt orele patru.

Tânărul om se sculă.

— Bună seara, seniora, mulţumesc pentru simpatia voastră, zise ei.

— Dar nu se poate să pleci astfel! exclamă dânsa, n-o vreau!

— Am putut veni aici, numai mulţumită unei favori nesperate. în curând va suna clopotul. Adio, seniora.

— Oh! zise Conception, cu voiciune, mă voi duce să vorbesc cu comandantul Pedro C. E prieten bun cu tata şi-i văr cu generalul.

— Seniora, răspunse ocnaşul, te rog mult să nu faci pasul acesta. În momentul acesta, cineva îşi pune toate silinţele ca să mă scape, şi intervenţia dumitale ar putea să-mi facă mai mult rău decât bine.

— Dar, în orice caz, voi putea să te mai văd?

— Poate că da. Adio. la revedere.

Ocnaşul se înclină şi se îndepărtă împreună cu gardianul, pe când Conception îl urmărea cu privirea uluită.

Biata fată stătu multă vreme aşa, cu capul în mâini repetându-şi în minte toate câte le auzise şi punându-şi o întrebare la care în zadar încerca să răspundă.

„Oare de unde, cugeta dânsa, îl cunoaşte contesa Artoff pe omul acesta, care a trăit douăzeci de ani, departe de pământul Franţei? Oare de ce şi cum sunt amestecată eu în toate acestea dacă mi-a spus dânsul că reabilitarea lui depinde mai mult de mine decât de regină? Ce înseamnă vorbele acestea?”

Vi se va părea poate bizar faptul că nici o bănuială nu străbătuse mintea domnişoarei de Sallandrera. Cum? Nu găsise dânsa nici o asemănare între povestea acelui ocnaş şi aceea a lui Rocambole, a omului pe care-l iubea?

Nu! pentru că Conception iubea cu ardoare, şi într-o inimă ca aceea a tinerei spaniole, omul iubit este la adăpostul oricărei bănuieli.

„Toate acestea sunt de neînţeles!” murmură ea sculându-se în sfârşit.

Părăsi pavilionul, îndreptându-se spre grădină.

Balul era aproape de încheiere. Mai multe saloane erau deja goale; lumânările se isprăveau; cele care se stingeau nu mai erau înlocuite.

Orchestra tăcuse.

Conception îşi aminti atunci că venise la bal din ordinul reginei şi că fusese însoţită de o rudă de departe, care locuia în Cádiz şi care se numea marchiza dona Josefa. Conception lăsase, la începutul seratei, pe marchiză la o masă de joc; şi acolo o uitase, tot timpul cât vorbise cu Baccarat şi cu ocnaşul. Tocmai acum îşi amintise de însoţitoarea sa şi se îndreptă spre sala de joc. Dar sala era demult goală.

Pe când rătăcea din sală în sală, în căutarea donei Josefa, Conception se întâlni faţă în faţă cu un lacheu îmbrăcat în livreaua municipalităţii din Cádiz.

Acest lacheu stingea lumânările unui candelabru.

Conception îl recunoscu numaidecât.

— Zampa! strigă dânsa, uimită.

— Dona Conception! exclamă portughezul care părea tot atât de mirat.

— Cum! tu aici, Zampa?

— Sunt feciorul seniorului comandant, răspunse portughezul.

— Şi. de când asta?

— De la moartea domnului de Château-Mailly.

Acest nume produse o nouă zguduire în fiinţa tinerei fete, îl auzea pentru a doua oară în seara aceea, şi pentru a doua oară i se spunea acelaşi lucru.

Conception tresări adânc. Îşi fixă privirea în ochii lui Zampa, şi îi zise:

— Aşadar e adevărat?

— Ce anume?

— Că domnul duce de Château-Mailly a murit?

— Sunt două luni de când e înmormântat, seniora.

Conception aruncă o privire în jurul ei.

Sala în care se găseau erau pustie; invitaţii plecaseră toţi.

Tânăra fată se aşeza pe o canapea şi-l privi pe Zampa.

— Aşadar, domnul de Château-Mailly a murit?

— Da, acum două luni.

— Şi cum a murit?

Zampa surâse enigmatic, apoi răspunse:

— În jurnale scria că a murit de dalac.

— Ce înseamnă asta? întrebă Conception.

— Dalacul e o boală care ucide caii.

— Cum a căpătat ducele această boală?

— Jurnalele spuneau că.

Conception închise evantaiul cu un gest nervos.

— Lasă jurnalele; aici e vorba de domnul duce, zise dânsa. Erai feciorul său, nu este aşa?

— Da, seniora.

— Atunci trebuie să ştii cum a murit ducele, mult mai bine decât jurnalele.

— Este adevărat; însă eu trebuie să repet seniorei, tot ceea ce s-a vorbit.

— Şi ce s-a vorbit?

— Ducele avea un cal pe care-l iubea foarte mult.

— Ah?

— Acest cal se numea Ibrahim, suferea de boala care se numeşte dalac. Ducele îl mângâia şi-l îngrijea fără să ia vreo precauţie; astfel s-a molipsit de teribila boală. Iată ce spuneau jurnalele.

— Şi lucrurile acestea nu sunt adevărate?

— Cel puţin, nu sunt exacte.

— Cum? Ducele n-a murit de dalac?

— Ba da, dar n-a căpătat boala de la cal.

— Explică-te, Zampa. exclamă Conception, care începuse să-şi piardă răbdarea deşi era împinsă de o mare curiozitate.

— Şi ducele şi calul au murit de dalac, reluă portughezul; dar atât ducele cât şi calul au contractat boala

separat, deşi în acelaşi mod.

— Cum asta?

— Calul a fost înţepat în pântece cu un ac care fusese mai întâi introdus în cadavrul putrezit al unui cal atins de aceeaşi boală.

— Şi ducele?

— Ducele, în aceeaşi zi, stătea la masa sa de lucru scriind o scrisoare. Voind să se scoale, apăsă cu mâinile braţele fotoliului pe care şedea. În aceeaşi clipă scoase un strigăt; eram în camera de toaletă şi-am alergat îndată; ducele îmi arătă mâna însângerată.

Zicând acestea, Zampa o învălui într-o privire lungă. Domnişoara de Sallandrera nu pricepea încă. Portughezul urmă:

— După cât se pare acelaşi ac cu care fusese înţepat calul a fost înfipt şi în fotoliul ducelui.

— Dar cum? Cine-l pusese acolo? întrebă tânăra fată.

— Eu, zise Zampa.

— Tu! tu! Cum ai putut comite o asemenea greşeală?

— Dar n-a fost nicidecum o greşeală.

— Mizerabile!

— Ah! Doamne! exclamă cu naivitate portughezul, îl uram pe domnul duce, pentru că ştiam că domnişoara nu-l iubeşte.

Conception îşi înăbuşi un ţipăt de indignare, de groază; şi cum nu putea pricepe motivul care-l împinsese pe Zampa să-şi otrăvească stăpânul, îşi închipui că fostul fecior al defunctului don José, dintr-un prea mare exces de iubire către stăpânul său de odinioară, care – după credinţa lui – îl ura pe duce, a continuat această ură încoronând-o printr-un asasinat.

— Mizerabile! repetă dânsa cu tărie, ai crezut oare că o să mi te faci plăcut făptuind o astfel de infamie; îţi închipui că vei rămâne nepedepsit.

Zampa răspunse foarte liniştit:

— N-am înfipt acul în braţul fotoliului pentru ca să fac plăcere doamnei.

— Atunci, pentru ce l-ai înfipt, infame? Voiai să execuţi ultimele dorinţe ale stăpânului tău, don José?

— A. nici atâta.

Conception era dominată de nepăsarea cu care vorbea Zampa.

— Atunci, zise dânsa, după o clipă de tăcere, aveai vreo ură personală contra ducelui?

— Eu? nu. Ducele era un mare senior, nu un parvenit; el ştia că toţi oamenii au una şi aceeaşi origine şi era bun cu mine.

— Atunci cine, ce te-a împins la crima aceasta, nenorocitule?

— Frica.

— Cum! Frica?

Şi domnişoara Sallandrera aruncă asupra lui Zampa a privire rătăcită. Lacheul-continuă:

— Era un om, care ştia ceea ce numai Dumnezeu, don José şi eu ştiam, şi anume că fusesem condamnat la moarte în Spania.

Tânăra fată avu o mişcare de spaimă, la auzul acestor cuvinte.

— Acest om putea să mă denunţe şi să mă dea pe mâna justiţiei, continuă Zampa.

— Oh! dar e înspăimântător ce-mi spui, murmură Conception.

Zampa adăugă încet:

— Omul acesta mi-a ordonat să-l ucid pe domnul duce şi eu l-am ascultat.

— Dar cine e omul acesta?

— Nu ştiu numele său, zise Zampa, sau mai bine zis, nu-l ştiam atunci, şi acum nu-mi este îngăduit să-l pronunţ.

— Ba, îl vei pronunţa mizerabile!

— Dacă seniora doreşte să afle mai multe asupra morţii domnului Château-Mailly precum şi asupra altor

evenimente pe care nu le cunoaşte dar care o privesc îndeaproape, ar face bine să se adreseze doamnei contese Artoff.

Zicând aceste cuvinte, Zampa se înclină adânc în faţa domnişoarei de Sallandrera şi dispăru.

Capitolul XV.

Conception, care se sculase pe jumătate ca să-l reţină pe Zampa şi să-l silească să vorbească, căzu înapoi pe canapea zdrobită, fără să mai poată pronunţa vreo vorbă.

Venise la balul acesta cu inima tristă, dar cu speranţă în viitor şi pleca chinuită de vagi presimţiri, pradă a unei spaime neînţelese. Un moment, fu cuprinsă de un soi de friguri şi se întreba dacă nu cumva visează. Amintirea acelui ocnaş, care-i spusese misterioasa şi mişcătoarea sa poveste, vorbele misterioase ale contesei Artoff, precum şi mărturisirea stranie a lui Zampa, toate se încurcau, se amestecau în creierul său, făcând-o să aibă fel de fel de viziuni.

Din fericire, marchiza dona Josef dădu peste dânsa; o căutase prin tot balul, din salon în salon, şi din alee în alee, prin grădină.

— Ah! zise ea, zărind-o pe Conception palidă şi tremurătoare, unde erai, copila mea?

— Te căutam, dragă mătuşă, răspunse tânăra fată.

— Şi eu te căutam.

— Atunci, zise ea, silindu-se să surâdă, ne căutam una pe alta.

— Ştii că este aproape ora cinci?

— Ei bine! Să plecăm.

— Doamne! exclamă dona Josefa deodată, cât eşti de palidă, copila mea! Ce ţi s-a întâmplat?

— Unul dintre invitaţi a găsit cu cale ca să se travestească în ocnaş.

— Ah! l-am văzut, zise doamna marchiză. Era în adevăr, foarte original. Aşadar dânsul te-a înspăimântat.

— Da, a venit brusc spre mine pe când mă plimbam singură prin grădină.

Mulţumită acestei minciuni, Conception scăpă de întrebările bătrânei marchize, dona Josefa. Trăsura aştepta la scară.

Dona Josefa îl salută pe amfitrionul balului, se sprijini de braţul tinerei fete şi plecă cu ea. Trăsura luă drumul spre vila pe care o locuia ducesa de Sallandrera şi fiica sa, afară din oraş, şi, ajungând, se opri la poarta cea mare.

Un servitor care aşteptase treaz toată noaptea, deschise tinerei ducese.

Conception intră şi, cum mama ei era de mult culcată, se duse de-a dreptul în camera sa, unde o aştepta camerista ca să-i ajute la dezbrăcat.

Cum o zări, camerista luă un sul de hârtie de pe sobă şi i-l întinse.

— Ce-i asta? întrebă dânsa, puţin mirată.

— Nu ştiu, dar e pentru domnişoara.

— Cine l-a adus?

— Un necunoscut.

— Când?

— Ieri seară, îndată după plecarea dumneavoastră la bal. Omul acela, care după înfăţişare ar fi un servitor, a adăugat că trebuie numaidecât ca domnişoara să aibă aceste hârtii la întoarcerea sa.

— Şi nu ţi-a lăsat nici o scrisoare?

— Niciuna.

— Bine. Dezbracă-mă.

Conception se aşează în pat, ordonă să i se aducă aproape o măsuţă şi o lumânare; apoi, rămasă singură, desfăcu sulul de hârtii.

Era un manuscris voluminos scris în limba franceză. Purta următorul titlu: „Povestea contelui Armand de Kergaz, a fratelui său sir Williams şi a elevului acestuia, Rocambole.” „Ce-o fi asta?” murmură Conception care niciodată n-auzise vorbindu-se de sir Williams şi de

Rocambole; cât despre contele Kergaz abia dacă-i auzise numele.

Pe prima pagină, era fixată cu un bulin o hârtie pătrată, pe care se puteau citi câteva rânduri scrise cu creionul. Slova îi era necunoscută.

„Când domnişoara de Sallandrera – spunea misterioasa mână – va fi în stăpânirea acestui manuscris, va avea desigur cunoştinţă şi despre unele lucruri, pe care le va fi auzit la bal. O rugăm foarte mult, şi aceasta în numele unor interese grave şi sfinte, să citească îndată aceste pagini.” „Să vedem”, îşi zise naiva copilă, care îşi închipuia că va citi povestea ocnaşului misterios pe care-l întâlnise.

Manuscrisul acela – cititorii au ghicit-o desigur – era scris de către contesa Artoff şi cuprindea un rezumat foarte clar al întregii noastre povestiri.

Rezumatul începea de la moartea colonelului Kergaz, tatăl lui Armand şi se termina cu pedeapsa lui sir Williams pe bordul vasului „Fowler”, cu cinci ani mai înainte. Contesa Artoff nu pomenea nimic despre reapariţia lui Rocambole; urmele banditului se pierdeau din ziua plecării sale în Englitera.

Se făcuse orele zece şi Conception încă nu închisese ochii.

Interesată de acea mişcătoare poveste pe care o cunoaştem, merse până la capăt şi când sună de ora zece tocmai terminase ultima foaie.

Tânăra fată, care din toate persoanele acelea, n-o cunoştea decât pe contesa Artoff, era ca uluită, sfârşind cititul.

— Ce legătură pot avea cu mine toate crimele astea? se întrebă dânsa.

Domnişoara de Sallandrera nu putea bănui că acel strălucit marchiz de Chamery pe care îl iubea cu patimă şi care trebuia să devină soţul său, era omul de nimic, care-şi începuse aventuroasa carieră în cârciuma mamei Fipart, cu doisprezece ani mai înainte. Şi dacă nu a putut face nici o

legătură între acel Rocambole şi marchizul de Chamery, cum ar fi putut găsi vreuna între ocnaş şi una din persoanele dramei ce o citise?

„Toate acestea au să mă înnebunească!” îşi zise ea.

Şi ca să-şi schimbe gândul, ca să uite toate crimele acelea, toate acele drame întunecoase care îi umpluseră mintea, se sculă, deschise fereastra şi, rezemându-se de balustrada balconului, îşi aţinti privirea pe luciul aliniat al valurilor.

În depărtare plutea un vas, amestecându-şi albul pânzelor cu albastrul cerului; prin aer plutea un miros îmbătător de portocali.

Conception îşi simţi atunci sufletul şi gândul întorcându-se către trecut. Se gândi la acela pe care-l iubea şi se apucă să numere, pe degete, zilele ce trecuseră de când îi trimisese ultima scrisoare.

„Albert a primit-o desigur, marţi, îşi zise ea; astăzi e vineri. Dacă mi-a răspuns îndată voi avea poate, scumpul său răspuns chiar astăzi,” şi gândindu-se mereu la cel pe care-l iubea tânăra copilă lăsă privirea să-i rătăcească pe luciul mării, spre acea pânză albă care se desena la orizont. Era o barcă care se apropia de ţărm.

Şi era o barcă atât de cochetă în mişcările sale, aluneca atât de zveltă şi uşoară spre mal, încât Conception fu captivată şi se duse să caute luneta ca să poată vedea mai bine.

Însă abia fixase frumoasa copilă luneta spre barcă şi se simţi cuprinsă de o mare emoţie.

Vasul era acela al comandantului portului şi mulţumită lunetei, domnişoara de Sallandrera distinse lesne uniformele roşii ale ocnaşilor ce se aflau la bord.

Barca înainta spre ţărm, legănându-se.

Marea, destul de adâncă chiar pe sub zidurile vilei, era străbătută în apropiere de coastă, de un curent repede care venea din larg, atingea aproape piciorul terasei pe care se afla Conception, şi se ducea apoi, descriind o curbă

neregulată, să se liniştească şi să se stingă în mijlocul valurilor.

Tânăra fată, care urmărea mişcările bărcii cu luneta în mână, văzu cum delicatul vas intră în curent; pânzele fură strânse, iar ocnaşii aplecaţi pe lopeţile lor începură să vâslească cu putere.

De când se afla la Cádiz domnişoara de Sallandrera petrecuse adesea pe terasa acesta, privind marea şi urmărind navele care apăreau la orizont.

De mai multe ori observase bărci de pescari şi mici vase uşoare, apucând pe diurnul ce-l urma acum barca cu ocnaşi şi trecând cu iuţeală, la distanţă de numai câţiva metri de dânsa; totuşi când văzu barca guvernatorului intrând în curent, Conception simţi că inima începe să-i bată cu putere.

Puse luneta pe parapetul terasei şi voi să se îndepărteze. Dar o forţă de neînvins o reţinu pe loc. Privirea sa, pe care în zadar încerca să o arunce în altă parte, se fixa pe mare cu o îndărătnicie febrilă. Barca înainta, înainta mereu.

Atunci, stăpânită de un sentiment inexplicabil, domnişoara de Sallandrera îşi reluă luneta.

Acum putu să vadă lesne toate persoanele din barcă. În picioare, la cârmă, se afla un om în uniformă, pe care Conception îl recunoscu numaidecât.

Era căpitanul Pedro C.

Fără îndoială, comandantul portului se întorcea dintr-o excursie făcută în interes de serviciu.

Alături stătea un ocnaş; dânsul comanda manevra. Conception îl recunoscu; era el!

Pentru a doua oară voi să se depărteze, dar pentru a doua oară fu reţinută de acea putere de neînvins, de acea fascinaţie, de acel farmec neînţeles.

Barca era foarte aproape de vilă. Atunci, Conception care nu mai avea nevoie de lunetă, îl văzu pe căpitanul Pedro C, făcând un semn. La acest semn, ocnaşul comandă

o schimbare de manevră, barca tăie curentul şi se îndreptă direct către vilă.

La piciorul zidului terasei era fixat un mare inel de fier, care servea pentru ancorarea vaselor ce veneau să viziteze pe oaspeţii episcopului de Grenada. Lângă acest inel, valurile scăldau ultima treaptă a unei elegante scări, care conducea pe terasă.

Palidă şi tremurândă, domnişoara de Sallandrera văzu barca oprindu-se, pe căpitanul Pedro C. sărind pe prima treaptă a scării; şi, pe când tovarăşii săi de lanţuri ridicau lopeţile, ocnaşul se lăsă pe o bancă.

Fără voie, ridicase ochii şi o zărise pe Conception; privirea lui timidă şi dulce ajunse până la tânăra copilă şi-i tulbură adânc sufletul.

— Domnişoară, zise căpitanul, urcând pe terasă, v-am zărit, pe când mă întorceam din inspecţia ce o fac în fiecare dimineaţă şi nu am putut rezista dorinţei de a vă prezenta omagiile mele.

Conception se înclină, lăsă să i se sărute mâna şi nu-şi întoarse privirea de la bietul ocnaş care nu îndrăznise s-o salute. Din fericire pentru dânsa, ducesa, care se sculase, veni pe terasă ca să-l salute pe căpitanul Pedro C.

Acesta din urmă întârzie câteva momente, vorbind despre balul din ajun; dar nu pomeni nici o vorbă despre ocnaş.

La plecare, domnişoara de Sallandrera îi conduse până la marginea terasei şi acolo se sprijini de parapet pe când căpitanul cobora scara. Voia să-l vadă plecând, spunea dânsa, şi-şi fixă privirea asupra bietului ocnaş, care îşi reluase locul.

Când barca se depărta, Conception flutură batista; dar nu căpitanului i se adresă această fluturare, ci lui.

Tânăra fată urmări barca cu ochii până ce o văzu dispărând la cotitura portului.

„Oh! sunt nebună, cugetă dânsa. Mila ce-mi inspiră omul acesta merge prea departe.”

În momentul acela, camerista domnişoarei de Sallandrera veni spre dânsa cu o scrisoare în mână.

— O scrisoare din Franţa, domnişoară!

Conception scoase un strigăt, îl uită pe conaş şi smucind scrisoarea din mâna cameristei îi rupse repede plicul. Scrisoarea era de la Rocambole.

Capitolul XVI.

Să părăsim acum Cádizul şi să ne întoarcem la Paris.

Opt zile după înmormântarea bătrânului Antoine, intendentul de la Orangerie, care fusese găsit mort în pat, lovit de o apoplexie fulgerătoare, domnul Albert-Frédéric-Honoré de Chamery era din nou la Paris, în palatul său din strada Verneuil.

Sosit în ajun, marchizul se sculase de dimineaţă şi stând la o masă, lângă fereastra deschisă, părea dus adânc pe gânduri.

Cu fruntea strânsă între mâini, Rocambole îşi adresa următorul monolog: „Mi s-a furat portretul şi în locul lui mi s-a lăsat o carte de vizită din vremea când mă numeam marchizul don Inigo; persoana aceea, după spusele lui Joseph, este o femeie. Şi dacă femeie e, atunci acea femeie este, fără îndoială, Baccarat. De opt zile mă pierd în fel de fel de presupuneri. Sau sunt pentru contesa Artoff tot marchizul de Chamery, sau a recunoscut în mine pe Rocambole. Dar unde şi când? Nu ne-am întâlnit decât o singură dată iarna trecută, acasă la dânsa. A ridicat ochii asupra mea, aruncându-mi o privire cât se poate de indiferentă şi, cu siguranţă, dacă m-ar fi recunoscut atunci, o tresărire cât de mică a obrazului său ar fi trădat-o. Unde m-a mai văzut ea? Şi apoi presupunând chiar că în marchizul de Chamery îl urmăreşte pe Rocambole pentru ce mi-a furat portretul adevăratului marchiz de Chamery? Trăieşte oare marchizul?”

Chestiunea aceasta, pe care Rocambole şi-o punea pentru a doua oară, îi zburli părul pe cap şi făcu să-i bată inima cu violenţă.

„Dacă marchizul trăieşte – continuă dânsul – atunci desigur sunt pierdut. Cel mai bun şi cel mai simplu mijloc de scăpare e să părăsesc Parisul cât mai curând, să mă duc în Spania şi să mă căsătoresc cu Conception. Până acum totul a mers de minune. Singurele persoane care ar fi putut să mă denunţe: Venture, sir Williams, Zampa şi mama Fipart, sunt moarte. Tot Parisul poate afirma la nevoie, într-un mod mai sigur chiar decât hârtiile ce le posed, că sunt singurul, adevăratul şi autenticul marchiz de Chamery. Dar dacă cel adevărat, acela pe care l-am crezut mort, ar trăi. dacă Baccarat l-ar fi găsit. Oh! atunci.”

Două bătăi în uşă întrerupseră monologul lui Rocambole.

— Intră! zise el.

Era vicontele Fabien d’Asmolles.

Fabien era tot gentilomul bun şi dulce pe care fericirea nu-l făcuse egoist şi care se gândea la fericirea altora.

— Scumpul meu Albert, zise el intrând, sunt încântat că te găsesc sculat.

— Pentru ce?

— Pentru că trebuie să plecăm numaidecât împreună.

— Unde mă duci?

— La ambasada Spaniei, unde vei semna toate hârtiile ce ţi s-au cerut, pentru ca scrisorile de naturalizare să fie întărite numaidecât.

— Repede ai lucrat scumpul meu Fabien, răspunse Rocambole, înveselit de noutatea ce i-o aducea vicontele.

— Mi-e aşa de plăcut să mă ocup de fericirea ta!

Falsul marchiz strânse mâna lui Fabien şi se îmbrăcă iute.

— Ştii că mâine seară pleci, urmă vicontele.

— Da, şi plec puţin cam îngrijorat cu toate că sunt foarte vesel.

— De ce îngrijorat?

— Furtul acelui portret de la Orangerie mă face să am fel de fel de idei ciudate.

— Într-adevăr, murmură Fabien, informaţiile pe care le-ai cules îmi par şi mie cam bizare.

— Mă tem ca nu cumva vreo amantă uitată să nu încerce ceva pe lângă Conception. Cine ştie? Fiinţele acestea sunt în stare să facă multe lucruri.

— Aş! murmură Fabien inima logodnicei tale este a ta şi numai a ta.

— Ştiu bine asta.

— Chiar dacă cineva i-ar dovedi că eşti un criminal, adăugă Fabien surâzând, dânsa tot te-ar iubi.

— O cred, murmură Rocambole, care nu-şi putu opri o tremurătură nervoasă.

Era ora nouă dimineaţă.

Falsul marchiz şi Fabien ieşiră în trăsură închisă şi se îndreptară spre ambasadă, pe cheiul d'Orsay, unde fură primiţi de cancelar. Acesta îi prezentă lui Rocambole un dosar voluminos pe ale cărui file, el îşi puse semnătura. În cancelarie, se mai afla o persoană care întinse mâna lui Rocambole; era generalul S. acel general spaniol care locuia în Paris şi al cărui văr rămas încă în serviciul patriei, comanda portul Cádiz. Ne reamintim că, la balul acestui general fusese asasinat nepotul ducelui de Sallandrera, seniorul don José.

După ce Rocambole termină de iscălit toate hârtiile, se întoarse către general:

— Ei bine! generale, zise el, ai să mă însărcinezi cu ceva pentru Spania?

— Nu, răspunse generalul cu un surâs trist, sunt unul din acei exilaţi voluntari care nu mai voiesc să audă vorbindu-se de patrie. Când pleci marchize?

— Mâine seară.

— Şi. unde te duci?

— La Cádiz.

— Ştiu pentru ce. zise generalul clipind uşor din ochiul stâng.

Şi adresându-se lui Fabien, adăugă:

— Marchizul n-a greşit, aventurându-se pe drumul ce duce la inima domnişoarei de Sallandrera.

— O iubeşte, răspunse Fabien cu simplitate.

— Dacă voieşti vreo scrisoare pentru Cádiz pot să-ţi dau una. marchize.

— Cu plăcere, generale.

— Pentru căpitanul Pedro C. comandantul portului; e vărul meu.

— O primesc cu cea mai mare bucurie.

— Ah! zise generalul, numele lui Pedro îmi reaminteşte o aventură curioasă despre care nu ţi-aş fi vorbit niciodată dacă nu te duceai la Cádiz.

— Despre ce este vorba?

— Oh! e o poveste întreagă.

— Să vedem.

Dumneata ai servit mult în India, nu este aşa?

— Foarte mult timp.

— Ai avut sub ordinele dumitale pe un matelot francez?

— Se poate să fi avut, dar nu-mi reamintesc, răspunse Rocambole. Am avut atâţia mateloţi sub ordinele mele!

După răspunsul aceste nesigur, îl privi pe general şi-i zise:

— Pentru ce-mi pui această întrebare?

— Aşteaptă, ai să vezi. Se pare că un matelot, a cărui naţionalitate nu este încă bine stabilită, dar care zice că este francez, a servit sub ordinele dumitale în India, pe care o cunoaşte foarte bine. El îţi cunoaşte foarte bine obiceiurile, gusturile şi legăturile dumitale de familie.

— Ce spui dumneata, domnule general! exclamă marchizul, tresărind.

— Acest om a fost prins pe bordul unei corăbii de piraţi, continuă generalul.

— Ah!

— Şi condamnat la ocnă.

— Ei bine! Şi mai pe urmă?

— Ei bine! ghiceşte ce a îndrăznit să zică banditul acela pentru a se apăra?

— Pe onoarea mea, domnule general, mi-e peste putinţă să ghicesc.

— A pretins că dânsul este marchizul de Chamery, termină generalul râzând.

Această frază fulgerătoare n-a avut asupra lui Rocambole efectul aşteptat. În loc să îngălbenească şi să se tulbure, elevul lui sir Williams îşi găsi, numaidecât, acel sânge rece şi acea prezenţă de spirit, care de atâtea ori scăpase întregul club al „Valeţilor de cupă”. Înţelese din spusele generalului, că adevăratul marchiz de Chamery trăia: totuşi avu tăria să surâdă şi răspunse.

— Ah! asta-i. iată o afirmaţie foarte îndrăzneaţă!

— Sunt de aceeaşi părere, marchize; dar aşteaptă sfârşitul poveştii mele, urmă generalul.

— Să vedem, generale: povestea dumitale mă interesează.

— Caraghiosul acela reuşise să-l facă pe onorabilul meu văr, Pedro C. să creadă că, în adevăr este marchizul de Chamery.

— Adevărat?

Pedro mi-a scris, acum câteva luni, însărcinându-mă să caut urma familiei de Chamery.

— Şi dumneata ce ai făcut, generale? zise Rocambole râzând.

— Am răspuns vărului meu, că marchizul său este sau un pungaş, sau un nebun, deoarece adevăratul marchiz de Chamery dansase chiar în ajun la serbarea ce-o dădusem.

— Pe onoarea mea! murmură Rocambole iată o întâmplare care seamănă cu ceva din o mie şi una de nopţi.

Generalul reluă:

— Deoarece te duci la Cádiz, scumpe marchize, vei putea să-l vezi pe omul acela.

— Ah! Pe onoarea mea! exclamă Rocambole, mi-a venit o idee destul de originală, domnule general.

— Da?

— Dă-mi o scrisoare către căpitanul Pedro, ruda dumitale.

— Ţi-am oferit eu singur o asemenea scrisoare.

— Voiesc însă să mă recomanzi sub un nume străin.

— În ce scop?

— Voi sta la Cádiz incognito opt zile, voi putea examina în voie pe cel ce-şi zice „marchiz de Chamery” şi voi cere să-mi povestească biografia sa.

— Foarte bine, zise generalul, am să-ţi trimit chiar astă-seară o scrisoare adresată căpitanului Pedro, în care voi recomanda cu căldură pe. pe cine? termină generalul, consultând cu privirea pe Rocambole.

— Pe contele Polaski, gentilom polonez, răspunse Rocambole.

Generalul surâse şi strânse mâna ce-i întindea falsul marchiz.

Vicontele Fabien, care discutase, în cealaltă extremitate a cabinetului cu cancelarul şi nu auzise niciuna din vorbele schimbate între general şi Rocambole, se apropie şi zise:

— Să plecăm. Ne ducem de aici la prefectura poliţiei pentru a lua paşaportul ce-ţi este necesar.

Peste câteva momente, pe când Rocambole şi Fabien mergeau în trăsură, de-a lungul cheiului d’Orfevres, fură încrucişaţi de o altă trăsură, la fereastra căreia vicontele zări o figură cunoscută.

Fabien făcu un semn şi cele două trăsuri se opriră una lângă alta.

— Bună ziua, Sérville, prietene, zise contele.

Domnul de Sérville era un magistrat tânăr, de curând numit judecător de instrucţie şi care îşi făcuse studiile împreună cu domnul d’Asmolles.

— De unde vii? întrebă vicontele.

— De-acasă, din strada Saint-Loues-au-Marais.

— Şi încotro te duci?

— La palatul de justiţie.

— De când eşti judecător de instrucţie nu mai ieşi nicăieri.

— Ah! scumpul meu, răspunse magistratul, când îmi vorbeşti de funcţia mea, îmi măreşti şi mai mult tristeţea.

— Şi pentru ce?

— Pentru că, prima afacere cu care am fost însărcinat, este un adevărat dedal.

— Care afacere?

— Afacerea de la Clignancourt.

La auzul acestor cuvinte Rocambole, care nu-l zărise încă, tresări.

— Şi ce afacere atât de întunecoasă este aceasta? întrebă din nou vicontele.

— Întunecoasă, în adevăr. prietene.

— Mă faci curios.

— S-au găsit la Clignancourt, acum două luni, într-o pivniţă plină cu apă, două cadavre; acela al unei femei bătrâne, care era sugrumată, şi acela al unui bărbat, în care autorităţile l-au recunoscut pe un vechi ocnaş şi care fusese omorât cu lovituri de cuţit.

— Groaznică crimă!

— Pe marginea pivniţei, urmă magistratul, s-a găsit un al treilea bărbat care mai trăia încă.

Rocambole avu o tresărire violentă, pe care din fericire, vicontele, fiind întors cu spatele spre dânsul, n-a putut să o vadă.

— Fără îndoială, zise Fabien, era asasinul celorlalţi doi.

— Nu, răspunse magistratul. Era şi dânsul rănit în spate şi plin peste tot de sânge. Hainele îi erau ude, probabil că şi el fusese aruncat în apă ca şi ceilalţi.

— Şi ce spunea omul acesta?

— Nu spunea nimic, pentru că era nebun şi este încă tot în aceeaşi stare şi acum.

Rocambole respiră.

— Omul acesta, care vorbeşte bine limbile spaniolă şi portugheză, continuă domnul de Sérville, a fost dat în

îngrijirea unui medic foarte abil.

— Ah! şi care e numele acestui medic?

— E un mulatru, doctorul Albot. A declarat formal că bolnavul va fi vindecat.

— Dar. zise Fabien, deodată, întorcându-se spre Rocambole, mi se pare că doctorul Albot este medicul tău?

— Da, răspunse falsul marchiz de Chamery, care, mulţumită energiei sale, izbutise să se liniştească, e într-adevăr, un doctor foarte bun.

— Aşadar, până acum, n-ai găsit cheia acestui mister? urmă vicontele.

— Până acum, răspunse magistratul, toate cercetările au rămas fără nici un rezultat; prin urmare, vezi bine că începutul carierei mele nu prea e încoronat cu succes. Dar, adăugă magistratul, întinzând mâna vicontelui, mă duc, sunt aşteptat la parchet. La revedere.

— La revedere! răspunse Fabien.

Magistratul îşi continuă drumul, iar cei doi tineri, puţin după aceea, se opreau în curtea Prefecturii de Poliţie.

O oră mai târziu marchizul, cu paşaportul în regulă, intra în palatul său din strada Verneuil, zicându-şi: „Zampa nu e mort. portretul mi-a fost furat. sunt pierdut.”

La Rocambole însă, orele de deznădejde şi cele de speranţă se succedau fără întrerupere.

În ultimul moment, când totul era compromis, banditul îşi recăpăta îndrăzneala şi reîncepea lupta, cu ochiul plin de fulgere, şi cu un mare curaj în inimă.

Liniştea, lipsa de griji îi slăbise caracterul făcându-l să aibă frică şi de umbra lui; când se regăsi în faţa pericolului, când văzu că trebuia din nou să lupte, elevul lui sir Williams îşi recapătă iarăşi extraordinara sa tărie.

„Fie, îşi zise el, este ultima partidă: voi pune în joc totul, ca să câştig totul!”

Capitolul XVII.

A doua zi de dimineaţă, pe când feciorul său îi strângea ultimul geamantan, falsul marchiz de Chamery ieşi pe jos

din palat şi se duse în strada Suresnes, pe unde nu mai fusese văzut de aproape două luni.

Dar Rocambole îl dresase atât de bine pe portar, care de altfel era obişnuit cu lungile lui lipsuri, încât domnul funcţionar se mulţumi să-l salute, fără a-i pune vreo întrebare.

Falsul marchiz încuie uşa în urma lui şi trecu în acel renumit cabinet de toaletă, unde erau ascunse numeroase costume pentru deghizare, alese câteva haine, peruci, favoriţi de toate culorile, precum şi diverse borcane cu pomadă care aveau proprietatea să albească sau să înnegrească faţa, după cum şi-o făcea blondă sau roşcată. Eroul nostru îngrămădi toate acestea într-o geantă de drum, încuie cele două broaşte secrete, apoi coborând el singur geanta, zise portarului care-l privea uimit:

— Du-te şi adu-mi un comisionar.

Portarul se supuse, făcu doi paşi în stradă şi fluieră într-un mod semnificativ. Numaidecât apăru un comisionar, care de obicei staţiona în colţul străzii Madeleine.

Rocambole îi dădu geanta şi-i ordonă s-o ducă în strada Verneuil: apoi, în loc să-l urmeze, o apucă spre foburgul Saint-Honoré şi se îndreptă spre casa în care locuia dr. Albot.

Falsul marchiz nu-şi dădu silinţa să se deghizeze spre a se duce la doctorul Samuel, mai cu seamă că era departe de a şti că doctorul era complice cu Baccarat.

Găsise un motiv excelent ca să-şi explice vizita şi să afle cum mai merge cu tratamentul lui Zampa.

Motivul era foarte simplu: voia să-l vadă pe doctor şi să-i zică: „Astă-seară părăsesc Parisul, doctore; mă duc să mă însor în Spania şi este foarte probabil că a doua zi după nuntă mă voi îmbarca pentru America. Înainte de a pleca, am ţinut să-mi iau rămas bun de la dumneata. Voiam în acelaşi timp să-ţi cer, şi un serviciu: dumneata care eşti american ai putea să-mi dai ceva scrisori pentru America de Sud.”

Rocambole plănuind acest mic discurs, îşi zicea că nu-l va părăsi pe doctor până ce nu va afla cum merge cu nebunia lui Zampa.

Mare fu însă mirarea falsului marchiz, când portarul imobilului îi zise:

— Domnul doctor a plecat din Paris.

— A plecat din Paris?! Doctorul?! Nu e eu putinţă una ca asta! exclamă Rocambole.

— Este adevărul adevărat, domnule.

— Şi de când a plecat?

— De opt zile.

— Ah! dar unde a plecat?

— Nu ştiu, domnule, răspunse portarul; însă poate că veţi afla lucrul acesta adresându-vă în strada Pépinière.

— Cum?! exclamă Rocambole, mirat de aceste cuvinte; aşadar dânsul locuieşte şi în strada Pépinière?

— Nu domnule, însă îngrijea acolo pe un mare senior rus. care era nebun.

Rocambole se sprijini de uşa portarului şi fu apucat de un fel de ameţeală.

— Bine, zise el, ştiu unde. este. la. domnul conte Artoff.

— Da. la domnul conte Artoff.

Rocambole plecă cu pasul sigur, însă când ajunse în stradă se simţi clătinându-se şi, cum tocmai trecea o birjă goală o opri şi se urcă.

— Unde mergem, cetăţene? întrebă birjarul.

— În strada Suresnes, răspunse falsul marchiz.

Abia într-un târziu îşi veni Rocambole în fire.

„Hotărât lucru, îşi zise el, sir Williams avea dreptate să zică despre norocul meu, că era legat de fiinţa lui. Iată acum, contele Artoff pe care l-am înnebunit cu otrava furată de la doctorul Albot este îngrijit de acelaşi medic. Şi nu era deloc greu de ghicit că Samuel Albot va cunoaşte de unde provine nebunia contelui şi cine ştie dacă într-o zi.”

Un fior străbătu vinele lui Rocambole.

„Cine ştie, reluă el, dacă Baccarat şi doctorul nu s-au înţeles să mă piardă.”

— Birjar! Birjar!

— Ce doreşti cetăţene? întrebă birjarul întorcând capul.

— Condu-mă în strada Pépinière, la palatul Artoff.

Elevul lui sir Williams avusese inspiraţia disperată a omului care se vede pe marginea prăpastiei.

„Vreau să mă văd cu Baccarat faţă în faţă, îşi zise el; voi şti să citesc în ochii ei, cum stă situaţia şi în ce mod trebuie să încep lupta. Am un motiv bun pentru a mă prezenta la dânsa; bărbatul său era prieten cu Fabien; Fabien este cumnatul meu; vin din partea lui să cer noutăţi despre conte.”

Trăsura intră în curtea palatului. De la prima privire, Rocambole înţelese că stăpânii nu erau acasă.

Perdelele erau lăsate şi nici o trăsură nu staţiona sub marchiza din dreapta peronului.

— Unde merge domnul, întrebă portarul văzându-l coborând din trăsură.

Rocambole se îndreptă spre dânsul.

— Stăpânii dumitale sunt absenţi?

— Da, domnule.

— De când?

Portarul stătea la îndoială; însă falsul marchiz îşi luă înfăţişarea cea mai cavalerească.

— Sunt, zise el, baronul de K. ofiţer rus; contele este vărul meu, sosesc din Petersburg.

Aceste cuvinte îl impresionară pe portar.

— În cazul acesta, domnul baron trebuie să cunoască groaznica nenorocire.

— Da, contele este nebun.

— Vai! domnule.

— Cu toate acestea se speră într-o vindecare, nu este aşa? Contesa mi-a scris că l-a încredinţat îngrijirilor unul excelent medic, Samuel Albot.

— Da, domnule baron.

— Şi spui că stăpânii dumitale au plecat?

— Pe onoarea mea, domnule baron, deşi doamna contesă mi-a recomandat tăcerea, îmi închipui că recomandaţia aceasta nu vă priveşte şi pe dumneavoastră.

— Desigur că nu, zise baronul cu cel mai natural ton din lume.

— Domnul conte este la Fontenay-aux-Roses, urmă portarul, la proprietatea sa.

— Împreună cu medicul mulatru?

— Nu, e cu un medic tânăr, elev al domnului Albot, pe care acesta l-a lăsat în locul său.

— Aşadar, doctorul Albot nu e în Paris?

— A plecat acum zece zile, împreună cu doamna contesă.

— Unde au plecat?

— Nu ştiu; nimeni nu ştie lucrul acesta.

— Îl voi afla la Fontenay-aux-Roses, zise pretinsul baron urcându-se în trăsură şi punând cinci monede frumoase de aur în mâna portarului.

Se înţelege de la sine că Rocambole nu se îndrepta spre Fontenay-aux-Roses, după cum spusese portarului. Vorbele portarului, făcuseră lumină deplină în creierul său.

Portarul îi spusese: „Doctorul a plecat, acum zece zile, împreună cu doamna.”

Aceste cuvinte îi deşteptară o amintire.

Tânărul pe care-l bănuise că este femeie şi care, cu nouă zile mai înainte – datele coincideau perfect – furase portretul de la castelul Orangerie, era întovărăşit, după spusele lui Joseph, de un om cu părul creţ, cu faţa pârlită, de o statură herculeană, care părea să fie învăţătorul său şi de un alt om mic slab, cu faţa tot pârlită şi cu părul alb.

„Acum, cugetă Rocambole, nu mai încape nici o îndoială: doctorul Albot şi Zampa sunt aceia care o însoţeau. Zampa căruia desigur că-i albise părul într-o singură noapte, după cum spusese şi doctorul de instrucţie.”

Falsul marchiz, ajuns pe cheiul d’Orsay, plăti trăsura şi se îndreptă pe jos spre strada Verneuil; ajuns acasă, urcă în

cabinetul său de lucru şi scrise domnişoarei de Sallandrera următoarea scrisoare: „Iubita mea.

N-am văzut, n-am citit decât un singur lucru în drăguţa dumitale scrisoare; că ora fericirii noastre se apropie. Ah! ce-mi pasă că voi deveni duce şi magnat al Spaniei?! Ce-mi pasă mie de măriri?! Eu numai pe dumneata te doresc. Dar, în sfârşit, pentru ca să fim alături trebuie să devin duce şi ambasador; mă voi supune fără să crâcnesc!

Poţi să mă certi, scumpa mea Conception: de cinci zile scrisoarea dumitale se află la Paris şi eu n-am deschis-o, decât azi dimineaţă.

Şi iată pentru ce: nu eram în Paris. Plecasem împreună cu Fabien ca să vizităm moşia noastră din Touraine care a mai rămas încă neîmpărţită.

Aveam intenţia să stăm numai douăzeci şi patru de ore în castelul Orangerie şi să ne întoarcem la Paris; de aceea n-am dat ordin să ni se expedieze acolo scrisorile sosite la Paris.

Dar, omul propune şi Dumnezeu dispune.

Am stat aproape opt zile la Orangerie, în mijlocul celor mai mari emoţii:

Închipuieşte-ţi, frumoasa mea, că la sosirea noastră am găsit lumea din castel într-o mare fierbere. Bătrânul intendent alergase în grabă până în oraşul vecin, iar ceilalţi servitori erau înarmaţi până în dinţi.

Un furt se comisese la castel, un furt peste măsură de bizar! O trăsură de poştă se răsturnase în şanţul parcului, noaptea precedentă; un bărbat tânăr ce se afla înăuntru, ceru ospitalitate la castel, până ce trăsura va fi reparată. Omul acesta pretindea că este amic cu mine. A doua zi, când a plecat, se observă că a luat cu el – ah! mă prind pe orice că n-ai putea ghici – a luat un portret al meu, un portret făcut la etatea de opt sau nouă ani şi care se afla în salonul cel mare de la Orangerie.

Scumpa mea Conception, abia când m-am întors în Paris am avut explicaţia acestui furt şi încă, ce explicaţie!

Caută de înţelege cuvintele pe jumătate, căci trebuie să mă întorc în trecut, la o epocă când nu presimţeam nici pe departe fericirea mea de acum.

Eram de-abia sosit în Paris, simţeam nevoia să mă mişc, să mă arunc cu totul în vârtejul vieţii pariziene. Devenii, în scurt timp, ceea ce se numeşte, în lumea mare, un om de petreceri, când, într-o zi, – îţi aduci aminte, – calul dumitale şi-a luat avânt în faţa cascadei de la Bois de Boulogne. Din momentul acela, am rupt cu viaţa stricată pe care o duceam, ca să respir un aer mai curat; dar, se pare că am lăsat un regret în urma mea.

Acel regret era blond, suferise cum suferă toţi îngerii căzuţi şi voise să aibă o amintire de la mine.

Eu n-am vrut să-i las nici o amintire, rezultatul a fost că mi-au furat-o.

Înţelegi, iubita mea?

Iartă-mă scumpă Conception; dar era necesar să te previn, căci se putea foarte bine ca cineva să-şi facă o armă contra mea din acel portret şi nu vreau ca dumneata să mă bănuieşti, nici o singură secundă chiar, căci te iubesc.

Acum, dă-mi voie să-ţi spun ce urmare fatală a avut furtul acesta neînsemnat. Bătrânul nostru intendent, din cale afară de zelos, s-a grăbit să alerge la G. şi să facă o plângere comisarului de poliţie. S-a întors din această excursie într-o stare de plâns. A murit peste noapte de o congestie cerebrală şi am fost siliţi, Fabien şi cu mine, să rămânem la Orangerie până după înmormântare.

Acestea sunt, scumpă Conception, cauzele care m-au împiedicat să deschid scrisoarea dumitale până astăzi de dimineaţă.

Tot acestea sunt motivele care mă fac să întârzii patru sau cinci zile încă, până să pot avea paşaportul în regulă, precum şi hârtiile de naturalizare şi să pot termina oarecare afaceri urgente.

Peste patru sau cinci zile însă voi fi, desigur, pe drum şi peste opt zile, voi fi îngenuncheat în faţa dumitale.

La revedere, iubita mea.

Frédéric.”

Scrisoarea aceasta avea un dublu scop:

Mai întâi, voia să o prepare pe Conception, ca să nu fie surprinsă dacă eventual contesa Artoff ar fi făcut uz de acel portret; al doilea scop era să poată ajunge incognito la Cádiz şi să stea astfel câteva zile acolo.

Rocambole îşi spunea: „L-am suprimat pe Château-Mailly, pe don José, pe sir Williams, pentru că toţi trei mă încurcau; dar dacă nu mă scap de ocnaşul din Cádiz, n-am făcut nimic, totul este pierdut!”

Din momentul în care Rocambole recunoştea că este în pragul unei primejdii, îşi regăsea toată îndrăzneala, toată prezenţa de spirit, toată acea energie crudă şi sălbatică, acea linişte care-l făcea să devină deosebit de puternic.

Tot restul zilei, marchizul se ocupă de preparativele plecării şi nu-i părăsi un moment pe vicontele şi vicontesa d’Asmolles.

Blanche, îngerul cu fruntea curată şi Fabien, gentilomul personificat, îl suiră în trăsură pe asasinul Rocambole, şi femeia, care credea că îmbrăţişează pe fratele ei, izbucni în lacrimi.

„Pe onoarea mea! cugetă banditul, smulgându-se din braţele lor; mi se pare că am fost născut pentru viaţa de familie. Aceasta mă mişcă şi mă încântă. Nu cumva o fi într-adevăr sora mea?”

Trăsura de poştă întoarse în trapul mare, dispărând în colţul străzii Verneuil; elevul defunctului sir Williams îşi înăbuşi un surâs în barba-i blondă.

„Acum, îşi zise el, trebuie să înving sau să pier, să trăiesc în pielea unui magnat spaniol sau să mor la ocnă. între noi doi, ocnaşule de la Cádiz!”

Capitolul XVIII.

A doua zi după balul municipalităţii de Cádiz, dat în onoarea Maiestăţii sale catolice, bal în timpul căruia s-au desfăşurat atâtea evenimente stranii, pe la ceasurile opt

seara, o trăsură de poştă, trasă de cai împodobiţi cu pene şi cu clopoţei, intra în curtea hotelului „La trei magi”, hotel în care trăsese şi domnul Fernand Rocher împreună, cu tânăra sa nevastă.

Această trăsură de poştă, avea o formă bizară şi se cunoştea că iese din atelierul unui lucrător de dincolo de Rin; într-însa era o singură persoană. Pe capra de dinainte şi pe cea din spate, erau câte doi lachei plini de galoane şi îmbrăcaţi cu redingote verzi, căptuşite cu blană.

Persoana care coborî în curtea hotelului, sprijinită de lacheii săi, şi în faţa căreia tot personalul hotelului se înclină cu respect avea, pentru orice adevărat spaniol, o aparenţă cu totul originală. Era un om înspre patruzeci şi cinci de ani, de talie mijlocie, slab şi uscat; obrazul său galben purta urmele unor vii dureri.

Un păr de o frumuseţe rară, de un blond auriu, un păr de albanez, îi cădea în bucle pe umeri. O barbă de aceeaşi culoare îi încadra figura.

Acest personaj, ai cărui ochi cenuşii aveau luciri stranii, de o mobilitate înspăimântătoare, era îmbrăcat într-un mod foarte curios pentru un om care călătoreşte sub soarele spaniol.

Purta o manta largă, de culoare verde, căptuşită tot cu blană şi garnisită cu brandeburguri. Pantalonii săi largi, de culoare cenuşie, ieşeau din nişte cizme de piele roşie rusească, iar pălăria de culoare albastru-deschis, era de o formă bizară în opt colţuri ca şepcile poloneze.

Trei dintre cei patru lachei care-l însoţeau, vorbeau limba rusă, poloneza şi germana; al patrulea cunoştea limbile occidentale, adică: franceza, engleza şi spaniola. Acesta din urmă făcu cunoscute hotelierului titlurile şi calităţile stăpânului lor.

Personajul cu părul auriu era un mare senior polonez, baronul Wenceslas Polaski, ce poseda o avere enormă în Pomerania, văduv şi fără copii, mizantrop în ultimul grad,

plângându-şi mereu soţia pe care o pierduse de aproape douăzeci de ani şi călătorind numai în speranţa de a o uita.

Pe când hotelierul spaniol, un andaluzian grav, care în tinereţea sa fusese cioban, asculta, răsucindu-şi ţigara, pe interpretul baronului, seniora Pepita, femeia sa, conducea cu mare pompă şi cu tot ceremonialul obişnuit în asemenea cazuri, pe marele senior polonez, spre cel mai frumos apartament.

Hotelul „La trei magi” era situat într-o piaţă vecină cu portul, iar ferestrele apartamentului ocupat de baronul Wenceslas Polaski aveau vederea spre mare.

Nobilul străin deschise una din ferestre şi, pe când oamenii îi suiau bagajele şi procedau la instalarea sa, se aplecă pe balcon şi aruncă o privire cercetătoare în jurul său.

Încă nu se înnoptase. Ultimele raze ale apusului se reflectau pe valurile mării.

Baronul făcu un semn, şi unul dintre lachei deschise un geamantan din care scoase o enormă lunetă.

Nobilul străin o luă cu cea mai mare linişte, o ridică în dreptul ochilor şi o îndreptă spre port. La stânga sa era o clădire mare, cu învelişul de olane. Baronul, care, fără îndoială, cunoştea oraşul Cádiz, recunoscu în acea clădire palatul guvernământului.

Dincolo de acest edificiu, era un monument mare, cu zidurile cenuşii, triste, care-şi scălda temelia în valurile mării.

Era arestul ocnaşilor; seniorul polonez îl recunoscu.

Apoi, în depărtare, spre dreapta, la piciorul unei coline, confundându-şi zidurile albe în undele albastre ale Mediteranei, străinul zări o frumoasă vilă, înconjurată de lămâi înfloriţi; această vilă îi atrase numaidecât atenţia.

Marele senior polonez întinse luneta spre acea vilă şi o examină cu toată atenţia; după aceea se întoarse către unul din lacheii săi, către acel ce-i servea de interpret, şi-i zise ceva în englezeşte.

Lacheul surâse, ieşi şi reveni puţin mai târziu cu hotelierul, căruia îi zise:

— Domnul baron, stăpânul meu, ar dori să ştie cui aparţine acea vilă de plăcere ce se vede colo, la dreapta?

— E vila Monseniorului episcop al Granadei, răspunse hotelierul.

Baronul Wenceslas, căruia valetul îi traduse aceste cuvinte, făcu un semn de aprobare.

Hotelierul continuă:

— În acest moment, vila este ocupată de două doamne, rude cu Excelenţa sa: ducesa de Sallandrera şi fiica ei.

Baronul se înclină.

Aceasta era tot ce voia să ştie. Nobilul personaj se depărtă de fereastră, scoase din buzunar o carte de vizită cu blazonul şi numele său şi scrise dedesubt numele hotelului unde era instalat.

După aceea, deschise un voluminos portofel, în despărţiturile căruia hotelierul văzu mai multe pachete cu hârtii de bancă, şi scoase o scrisoare cu adresa căpitanului Pedro C., comandantul militar al portului Cádiz.

Arătă această scrisoare hotelierului precum şi cartea sa, iar lacheul interpret zise:

— Excelenţa sa doreşte ca această scrisoare, precum şi cartea sa de vizită să fie duse căpitanului Pedro C., scrisoarea este din partea generalului S., din Paris.

Hotelierul luă scrisoarea şi cartea, se înclină şi ieşi.

Baronul îşi încheie şireturile polonezei sale, îndesă pălăria pe cap, aprinse o ţigară mare, pe care o scoase din tabacheră şi ieşi cu mâinile în buzunar.

Baronul dorea, fără îndoială, să facă o plimbare, pentru a lua puţin aer înainte de masă.

Pe când străbătea curtea hotelului, un om de vreo treizeci de ani, care mergea la braţ cu o tânără femeie, trecu pe lângă dânsul.

Se întunecase şi nu putu observa decât foarte puţin trăsăturile lor; totuşi, fără să ştie de ce, tresări şi întoarse

capul cu iuţeală.

Tânăra pereche îşi continuă drumul fără să-l observe pe polonez.

Nobilul baron ieşi, făcu o plimbare prin piaţă, coborî până în port şi, după o jumătate de oră, se întoarse la hotel.

— Masa Monseniorului este servită, anunţă unul din cei patru lachei galonaţi, ai baronului, înclinându-se adânc.

Domnul baron ceruse să fie servit în camera sa. Se aşează la masă, mâncă cu mare poftă şi tocmai sorbea încet ultimul pahar de Xeres când, hotelierul îndrăzni să se prezinte cu un mare registru sub braţ. Registrul acesta era acela în care fiecare călător care descindea la hotel trebuia să-şi scrie, cu mâna sa numele, profesia şi ţara.

Baronul îşi mută privirea de la hotelier la registru şi păru că nu înţelege nimic. Atunci, cinstitul hotelier împinse registrul în faţa baronului şi zise câteva cuvinte valetului.

Valetul traduse şi baronul clătină din cap în semn că nu se opune. Luă registrul şi începu să-l răsfoiască cu curiozitate, pe când hotelierul se dusese să caute un toc şi cerneală.

Deodată, un nume de pe ultima pagină îi atrase atenţia şi-şi explică tresărirea ce simţise când întâlnise acea tânără pereche de străini, în curtea hotelului. Acest nume, desigur, era cunoscut nobilului călător; el citi:

D-l şi D-na Rocher din Paris.

Baronul simţi o vie emoţie, însă nici un muşchi al feţei sale nu-l trădă. El îşi scrise numele cu un sânge rece admirabil.

Lacheul interpret spusese tuturor că stăpânul său nu cunoaşte limba spaniolă, prin urmare îi venea uşor nobilului străin să păstreze cea mai completă tăcere.

Însă după masă, când servitorii ieşiră, baronul, profitând de împrejurarea că se găsea singur, voi să se răzbune pe faptul că nu cunoştea limba spaniolă şi-şi adresă următorul monolog în cea mai curată franceză: „Scumpul meu Rocambole, sau eşti prea naiv, sau, dacă nu, întâlnirea de

astăzi trebuie să-ţi lumineze calea. Domnul şi doamna Rocher, fiind la Cádiz, desigur că au fost intimi cu căpitanul Pedro C., comandantul portului. Comandantul le-a povestit, desigur, istoria acelui înşelător care pretindea că este adevăratul marchiz de Chamery. Adevăratul marchiz îi interesa fără îndoială în cel mai mare grad; poate că scriseseră chiar la Paris, contesei Artoff. Şi dacă aceasta din urmă nu era la Cádiz, apoi, desigur trebuia să fie bine reprezentată în acest oraş”.

Marele senior polonez, ajunsese aici cu monologul său când, se auzi o bătaie uşoară în uşă:

— Intră, zise el în franţuzeşte.

Uşa se deschise.

Înainte de a spune numele persoanei care urma să intre, să adăugăm că baronul Wenceslas Polaski stătea lângă fereastra deschisă, cu spatele spre masa la care mâncase şi, prin urmare, obrazul său nu era luminat de lampa ce se găsea pe masă.

Lumina acelei lămpi, din contră, cădea înspre uşă şi lumina complet pe lacheul interpret şi pe persoana introdusă, care-i fu anunţată în englezeşte: „Cameristul căpitanului Pedro C. comandantul portului.”

Într-adevăr, comandantul, care primise scrisoarea de la ruda sa din Paris, se grăbise să răspundă baronului polonez şi-l anunţa că se simţea fericit să-l primească chiar a doua zi.

El încredinţase răspunsul unui om pe care contesa Artoff i-l dăduse în serviciu în ajun şi pe care l-am văzut şi la balul municipalităţii din Cádiz.

Omul acesta îl făcu pe baronul Wenceslas Polaski, să tresară din tot corpul. Era Zampa, şi, lucru curios, Rocambole adoptase pentru timpul cât trebuia să stea incognito la Cádiz acelaşi costum sub care, altădată, fusese cunoscut la portughezi.

Din fericire pentru el, cum am mai spus, faţa sa era în umbră, aşa, că avu timpul să facă un semn.

La acest semn lacheul interpret ieşi şi Zampa se apropie.

Baronul întinse mâna, luă scrisoarea, o puse pe masă, făcu doi paşi înapoi şi intră în camera vecină, mai înainte ca Zampa să-i poată vedea bine faţa. Camera de alături era camera de culcare.

Baronul şezu acolo aproape trei-patru minute, apoi se întoarse, se apropie de lampă şi-şi expuse figura în plină lumină.

Deodată Zampa se dădu îndărăt, îl recunoscuse pe omul al cărui sclav fusese la Paris.

Baronul polonez avea un revolver în mână şi cu un deget pe buze, îi recomandă lui Zampa tăcere deplină. Zampa înspăimântat, mai făcu încă un pas îndărăt.

— Frumosul meu amic, zise polonezul în franţuzeasca cea mai curată, mi se pare că suntem cunoştinţe vechi.

— Într-adevăr, murmură portughezul.

— Şi dacă vrei să mă asculţi, să stăm puţin de vorbă, cred că avem a ne spune multe lucruri.

— Se poate, răspunse Zampa, tremurând din tot corpul.

— Să vedem, zise Rocambole. Stai jos, linişteşte-te. Te emoţionezi parc-ai fi o domnişoară.

Rocambole începu să râdă, se duse şi puse zăvorul la uşă, apoi se întoarse lângă Zampa.

— Acum suntem singuri, îi zise el, luând loc şi jucându-se nepăsător cu patul revolverului.

Capitolul XIX.

Am lăsat-o pe Conception în momentul când deschidea scrisoarea ce-i sosise de la Paris, scrisoare a cărei slovă o recunoscuse numaidecât.

Era de la acela pe care-l iubea, cu toată ardoarea sufletului său tânăr; şi timp de câteva momente fu aşa de emoţionată, încât nu mai văzu nimic în jurul ei decât scrisoarea.

Conception o citi şi o reciti de mai multe ori; era scrisoarea pe care marchizul i-o expediase chiar în ziua plecării sale din Paris.

Ne aducem aminte că Rocambole povestea tinerei fete, dispariţia portretului şi-i explica aceasta cum crezuse el mai bine. Apoi îi mai scria că-i este imposibil să plece din Paris până peste opt zile, cu toate că el pleca chiar în aceeaşi seară sub numele baronului Wenceslas Polaski.

Scrisoarea ajungea la vila monseniorului în momentul când Wenceslas cobora din trăsură la hotelul în care locuia Fernand Rocher şi soţia sa.

După ce citi scrisoarea, Conception dădu fuga la mama sa şi i-o arătă.

— Nu înţeleg, zise ducesa pentru ce-i trebuie opt zile ca să poată pleca din Paris. Domnul de Chamery ştie bine că Maiestatea sa este aici şi că poate părăsi oraşul dintr-un moment într-altul.

— Opt zile, încă! murmură Conception, ce mult mai este până atunci!

— Aşadar, îl iubeşti mult, copila mea? întrebă ducesa surâzând.

Tânăra fată simţi un val de sânge urcându-i-se la inimă.

Roşi, lăsă capul pe piept şi se întoarse pe terasă, de unde începu să privească marea.

Cu toate acestea, în mijlocul bucuriei pe care o simţea, gândindu-se că în curând marchizul de Chamery va fi aproape de dânsa, în sufletul domnişoarei de Sallandrera se strecurase un sentiment de o neînţeleasă tristeţe.

Această tristeţe, pe care Conception nu putea să şi-o explice, o stăpâni tot restul zilei.

Se silea să cugete numai la logodnicul său, totuşi, un fel de atracţie misterioasă îi readucea gândurile la evenimentele din noaptea trecută. În zadar închise ochii, în zadar încercă să uite pe acel om trist şi resemnat; ocnaşul cu apucături de mare senior îi ocupa mereu gândirea.

„Admiţând chiar, îşi zise ea, că tot ceea ce a spus acel om este adevărat nu este oare o nebunie ca eu. eu care îmi iubesc aşa de mult logodnicul, eu care ard de nerăbdare de a-l vedea, eu să mă gândesc la.”

Conception nu îndrăznise niciodată să-şi mărturisească complet ceea ce simţea.

Ziua trecu încet. Tânăra fată îşi aducea bine aminte de întâlnirea ce i-o dăduse contesa Artoff şi, pe măsură ce vedea apropiindu-se ora hotărâtă, nerăbdarea îi creştea.

O curiozitate de neînvins o stăpânea şi în curiozitatea aceasta se amesteca şi o spaimă neînţeleasă, din cauza bileţelului scris de Baccarat, bilet în care i se spunea că şi dânsa era amestecată în lunga poveste ce o citise în timpul nopţii, deşi numele său nu fusese deloc pronunţat şi niciuna din persoanele citate în manuscris, nu-i era cunoscută personal.

Petrecu o parte din seară cu mama sa şi numai după ce ducesa se retrase în camera sa de culcare, Conception se strecură fără zgomot pe terasă.

Contesa Artoff deghizată în cadet rus, îi spusese la balul din ajun, pe la orele douăsprezece noaptea:

— Mâine, la ora aceasta să fii pe terasa vilei în care locuieşti.

Erau orele unsprezece trecute când Conception o părăsi pe mama sa. Toată lumea din vilă dormea.

Noaptea avea o strălucire cum nu se vede decât pe la sud; pe un cer de un albastru închis stelele sclipeau cu o vioiciune necunoscută regiunilor din Nord.

Marea, care oglindea culoarea închisă a cerului, arunca din timp în timp, câte o fâşie de lumină fosforescentă.

Adierea vântului încetase; o linişte adâncă domnea în jurul vilei.

Conception se aşează pe treptele scării care conducea la mare şi rămase în aşteptare. Era chinuită de o mare grijă a cărei cauză nu şi-o putea explica.

Cu ochii întorşi spre Cádiz, pe care nu-l vedea, dar şi-l închipuia, acolo, în depărtare, ascultând cu atenţie cel mai mic zgomot, aşteptă mult timp, încercând să se agate de amintirea lui Rocambole, dar fără voia ei, gândindu-se la acel ocnaş misterios, a cărui poveste vroia să o cunoască cu

orice preţ. În fine, i se păru că aude un zgomot în depărtare, zgomotul a două lopeţi ce loveau apa cu o regularitate monotonă.

Conception fu apucată de o curioasă bătaie de inimă; abia avu puterea să se scoale ca să poată vedea mai departe.

Zgomotul lopeţilor, la început slab şi neînţeles, era acum distins; apoi urmărind curentul care, venind din largul mării, se îndrepta spre Cádiz, după ce mai întâi atingea zidurile vilei, lăsând o fâşie albă pe albastrul închis al mării, ochiul tinerei fete zări un punct negru care se mărea din ce în ce şi înainta cu repeziciune.

Conception nu mai avu nici o îndoială; erau aceia pe care-i aştepta. Barca venea drept spre vilă, unde se opri.

Un om sări pe ultima treaptă a scării şi legă solid funia de inelul de fier; apoi dădu mâna unei femei care sări cu uşurinţă pe scară şi începu să urce.

Conception se retrăsese în cealaltă margine a terasei, cuprinsă de o timiditate neînţeleasă, şi, cu toate că nu ieşise înaintea vizitatoarei, ochii săi erau îndreptaţi în acea direcţie. Mirarea sa nu fu mică când văzu că femeia urcă singură pe terasă, iar omul care o însoţea, rămânea în barcă.

Femeia, avea în mână un obiect lung şi oval care atrase atenţia domnişoarei de Sallandrera. Conception îi ieşi înainte. Cele două femei se salutară.

— Dumneavoastră sunteţi, seniora? întrebă o voce pe care Conception o recunoscu numaidecât; era aceea a contesei.

— Da, contesă, răspunse tânăra fată.

— Sunteţi singură?

— Singură, doamnă; mama s-a culcat.

— Eu de asemenea sunt singură, zise contesa Artoff.

Conception tresări.

— Dar omul acela de acolo? zise ea, arătând barca cu degetul.

— O! acela, răspunse contesa Artoff, este un simplu matelot din port.

— Ah! exclamă Conception, care simţi o durere, un regret inexplicabil.

— Închipuiţi-vă, seniora, urmă contesa, care o luă de mână pe tânăra fată şi o aşează lângă ea pe parapetul terasei, închipuiţi-vă că voiam să-l iau cu mine pe Zampa.

— Ah! zise Conception, care-şi aduse aminte de întâlnirea din ajun cu portughezul; îl cunoaşteţi?

— Desigur, şi trebuia să mă însoţească noaptea aceasta aici.

— Ei bine?

— Ei bine! l-am aşteptat până la unsprezece jumătate şi numai atunci, văzând că nu vine, m-am hotărât să mă urc în barca unui matelot.

— Aşadar aveaţi nevoie de Zampa? întrebă Conception.

— Da, seniora.

— Şi. pentru ce?

— Pentru că Zampa ştie o mulţime de lucruri care vă interesează şi pe care vi le-ar fi povestit mai bine ca mine.

Conception tresări din nou.

— Voiţi să-mi vorbiţi, desigur, despre domnul de Château-Mailly? întrebă ea cu un soi de grijă amestecată cu dezgust.

— Poate.

— Pentru Dumnezeu, doamnă! permiteţi-mi un singur cuvânt.

— Vorbeşte, zise contesa.

— Se pare că domnul de Château-Mailly a murit şi că a murit otrăvit. Îl plâng din toată inima, dar cred că nu sunt obligată să vărs torente de lacrimi pentru un om care, spre a ajunge până la mine, a întrebuinţat anumite mijloace.

În vorbele acestea era o ironie amară, dar Baccarat se aştepta la aşa ceva.

— Ah! mă iertaţi, domnişoară, zise ea, tocmai pentru a face lumină asupra acestei intrigi voiam să-l aduc pe

Zampa, cameristul de odinioară a lui don José şi al domnului de Château-Mailly.

Conception care îşi reaminti atunci de interesul pe care contesa Artoff părea că-l poartă domnului de Château-Mailly.

— Ştiu bine, zise ea, că ducele era amicul dumneavoastră şi al contelui Artoff; că ţineaţi foarte mult să probaţi defunctului meu tată.

— Ţineam să probez adevărul, domnişoară, răspunse Baccarat cu un accent de demnitate care o impresionă pe Conception.

— Adevărul, ziceţi dumneavoastră?

— Da, fără îndoială.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi. zise Conception.

— Domnul de Château-Mailly era din sângele familiei Sallandrera.

— Ah! răspunse Conception, aşa spunea dânsul.

— Şi aşa este.

— Cu toate acestea.

— Oh! mă veţi asculta domnişoară, mă veţi asculta până la capăt şi atunci.

— Să vedem! zise tânăra fată, care începuse să nu mai aibă aceeaşi încredere în Baccarat.

— Colonelul de Château-Mailly, acel rus pe care bărbatul meu şi cu mine l-am cunoscut la Odessa, trăieşte încă. Era cu adevărat, posesorul hârtiilor care probau misterioasa întindere a rasei sale şi stingerea adevăraţilor Château-Mailly.

— Atunci, o întrerupse Conception pentru ce nu s-a servit de ele?

— Le-a trimis ducelui.

— Care nu le-a primit.

— Nu, deoarece curierul care le aducea a fost asasinat, la Lieusant, în pădurea Senart.

— Şi i s-au furat hârtiile?

— Da, domnişoară.

— Doamnă, zise Conception foarte gravă: adevărul ce se vede în accentul dumneavoastră, mă atinge, cu atât mai mult, cu cât acum am convingerea că aţi fost înşelată ca şi mine.

— Înşelată.

— Da, doamnă.

— Şi. de cine?

— De domnul duce.

Baccarat clătină din cap.

— Dumneavoastră, domnişoară, zise ea, e adevărat că aţi fost înşelată; vă înşelaţi chiar şi acum.

— Credeţi, dar că au existat cu adevărat acele hârtii?

— Sunt foarte sigură.

— Cum se face atunci că ducele, găsindu-se singur cu mine, mi-a mărturisit, într-un mod indirect, ce e drept, şi chiar cu oarecare ezitare, dar în fine, mi-a mărturisit şi nu mă mai pot îndoi.

— Ce v-a mărturisit?

— Mi-a dat să înţeleg că hârtiile nu au existat niciodată.

Conception se aştepta s-o vadă pe contesă protestând cu tărie la auzul acestor cuvinte; Baccarat rămase însă liniştită.

— Ştiu, într-adevăr, zise Baccarat, că ducele n-a răspuns desluşit atunci când l-aţi somat să vă răspundă.

— Ah! ştiţi asta?

— Da

— Cu toate acestea eram singură şi putea să vorbească.

— Iertaţi-mă domnişoară, ducele, tatăl dumneavoastră era într-un cabinet alăturat, de unde vedea şi auzea totul.

Conception îşi muşcă buzele.

— Fie, zise ea, însă ducele de Château-Mailly se credea singur cu mine!

— Vă înşelaţi!

— Ştia? auzise?

— Primise de dimineaţă o scrisoare de la dumneavoastră şi această scrisoare îi spunea că nu veţi fi singuri, că veţi fi

ascultaţi, spionaţi.

— Ah! strigă Conception, asta e fals, absolut fals.

— Cu toate acestea scrisoarea există încă.

— Ah! Eu o neg, nu o recunosc.

— O am la mine.

— Dumneavoastră! Vai! nu se poate!

— Iat-o, zise contesa, veniţi cu mine în camera dumneavoastră.

— Ce să facem acolo?

— O să găsim lumină.

— Vreţi să-mi arătaţi acea scrisoare?

— Fără îndoială.

— Doamnă, zise Conception, încep să cred că, sau dumneavoastră, sau eu ne-am pierdut de tot mintea. Să mergem.

Tânăra fată se sculă cu vioiciune, luă braţul contesei şi o atrase înăuntrul locuinţei, care era plină de întuneric şi de tăcere.

— Umblaţi în vârful picioarelor, îi zise ea, nu e nevoie ca mama să ştie toate acestea.

Conception o conduse pe contesă printr-un lung coridor, în camera sa şi, o dată ajunsă acolo, închise uşa şi aprinse o lumânare.

Contesa scoase atunci de la piept un pachet cu scrisori, legat cu o fâşie de mătase albastră şi le întinse tinerei fete.

— Uitaţi-vă, zise ea, aici e corespondenţa dumneavoastră cu domnul de Château-Mailly.

— Corespondenţa mea cu ducele! exclamă Conception. Ah! dumneavoastră sunteţi nebună, doamnă! Nu am scris ducelui decât o singură dată în viaţa mea.

În acelaşi timp îşi aruncă ochii pe unul din plicurile acelor scrisori şi scoase un strigăt.

— Dar. acesta este scrisul meu! exclamă dânsa.

Într-adevăr aşa era; i se întâmpla şi ei acum, tocmai ce i se întâmplase contesei Artoff cu câteva luni mai înainte; slova de pe plicuri semăna atât de bine cu a sa, încât ea

însăşi putea să se înşele. Alergă la masa pe care era lumânarea, desfăcu plicurile şi începu să citească cu o nerăbdare bolnavă.

— Mi se pare că înnebunesc. murmură dânsa; sau atunci. Oh! se vede că visez! Un vis îngrozitor!

Capitolul XX

— Nu visaţi deloc, senora, zise contesa. Conception ridică capul şi o privi pierdută.

— Dar, atunci, eu am scris toate acestea cu mâna mea? strigă dânsa.

— Nu, dar e cineva care ţi-a imitat scrisul.

— Ah! zise tânăra fată, lovindu-şi fruntea cu mâna; şi ducele a primit scrisorile acestea, doamnă?

— Le-a primit pe toate.

— Şi a crezut că sunt de la mine?

— A murit cu credinţa aceasta.

— Oh! dar aceasta este înspăimântător!

— Aveţi dreptate; dar, citiţi. citiţi totul.

Conception, fără să ştie ce face, se apucă să citească toate acele scrisori, falsificate de Rocambole şi trimise, ca din partea ei, ducelui de Château-Mailly prin trădătorul Zampa.

— Dumnezeule! Dumnezeule! murmură Conception, acum înţeleg.

— Ah! înţelegi!

— Ducele credea că-l iubesc.

— Fără îndoială.

— Că un inamic se opunea la unirea noastră?

— Mama dumneavoastră, zise contesa! Ducele a murit cu convingerea că numai doamna ducesă a fost obstacolul fericirii sale.

— Şi cine îi ducea toate aceste scrisori?

— Zampa.

— Mizerabilul!

— Zampa era doar un instrument.

— Scrisorile nu sunt scrise de el?

— Nu.
— Atunci, de cine dar?
— Zampa însuşi vă va spune.
— Dar omul acesta s-a lăudat că l-a otrăvit pe duce!
— Este adevărat.
— Aşadar, dânsul?
— Dânsul a fost braţul; conducătorul trebuie căutat în altă parte.
— Dumnezeul meu! exclamă Conception, a cărei frunte era scăldată de sudoare, este în toate acestea un mare mister, pe care te rog să-l luminezi.
— Nu pot încă. mai târziu! trebuie să fie şi Zampa aici, el singur poate să vă spună.
— Numele omului care l-a sfătuit să-l omoare pe ducele de Château-Mailly?
— Da. Era după cât se pare, un om de vârstă mijlocie, cu barba şi părul roşu, care cunoştea atât de bine secretele lui Zampa, încât putea oricând să-l trimită la eşafod.
— Şi de frică a lucrat Zampa?
— Mai întâi de frică şi după aceea în speranţa unei recompense.
— Cel puţin, doamnă, zise Conception, îmi veţi spune în ce scop l-a omorât pe domnul de Château-Mailly?
— De frică ca nu cumva, mai curând sau mai târziu, ducele să ajungă la dumneavoastră.
— Aşadar era un rival.
— Aţi găsit cuvântul potrivit.
— Luaţi seama, doamnă! strigă tânăra fată, care se ridică deodată; sunt numai doi oameni care au aspirat pe faţă la mâna mea.
— Ştiu.
— Primul, se numea don José.
— Acesta a murit înaintea ducelui, domnişoară.
— Al doilea.
— Oh! nu acuz pe nimeni.

— Al doilea, termină Conception cu hotărâre, se numeşte marchizul de Chamery şi cuvintele dumneavoastră.

— Mă iertaţi, domnişoară, zise contesa, domnul marchiz este tânăr, nu în vârstă, cum am spus eu, din câte ştiu eu nu are barbă şi părul roşu; prin urmare este probabil că nu dânsul îi dădea lui Zampa acele scrisori pe care domnul de Château-Mailly le credea trimise de dumneavoastră.

Conception respiră. Ultimele cuvinte ale contesei ridicaseră de pe piept o mare greutate.

— Atunci, doamnă, zise ea, cineva mă iubea, mă dorea din umbră?

— Poate.

— Şi. cine era omul acela?

— Aţi citit manuscrisul pe care vi l-am trimis ieri seară?

— Da, doamnă.

— Şi. fără îndoială, nu l-aţi înţeles?

— N-am înţeles deloc ce raport poate să fie între persoanele acelei lungi poveşti şi între mine.

— Ah! dar povestea aceasta, zise Baccarat, nu este încheiată.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să zic că încă n-am ajuns la deznodământ.

— Cu toate acestea, acel sir Williams, fratele contelui de Kergaz, a murit.

— Acum patru luni nu era mort.

— Dar, cel puţin nu era în Europa.

— Se întorsese la Paris acum un an.

În scurtul său manuscris, contesa Artoff îl descrisese atât de bine pe sir Williams, încât Conception tremură când auzi această din urmă destăinuire.

— Dar, se gândi să adauge Baccarat, fii fără teamă, omul acela este mort.

— Ah! Este mort?

— A murit fără să-şi vadă îndeplinit ultimul plan infernal ce-l făurise.

— Şi planul acesta?

— Avea ca ultimă ţintă mână dumneavoastră.

Conception scoase un strigăt.

— Mâna mea! exclamă dânsa, mâna mea!

— Mâna dumneavoastră.

— Omul acela voia să mă ia în căsătorie?

— Nu el, dar.

— Dar cine atunci? Pentru Dumnezeu doamnă, vorbeşte!

— Un om pe care dânsul îl crescuse, pe care îl protejase, în care avea toată încrederea.

— Şi acel om? întrebă Conception tremurând, acel om?

— Îl cheamă Rocambole, răspunse cu răceală contesa Artoff.

— Rocambole! Exclamă tânăra fată, Rocambole! acel bandit care voia să o seducă pe contesa de Kergaz?!

— Chiar el.

— Şi voia să mă ia de soţie?

— Da, domnişoară.

— Oroare! strigă Conception, care nu-şi putu opri un gest de dezgust şi de spaimă.

— Voia să vă ia de soţie, urmă contesa Artoff şi sir Williams îi jurase că va reuşi.

— Ce îndrăzneală! strigă Conception, al căreia sânge nobil se revoltase.

— Dar termină contesa, Rocambole a fost ingrat, l-a omorât pe protectorul său şi o dată cu moartea lui sir Williams, au dispărut şi norocul şi siguranţa lui în izbândă!

Conception rămase ca împietrită, timp de câteva momente.

Revoltată mai întâi de mândria sa, la singurul gând că un mizerabil ca Rocambole putuse să aspire la mâna sa, ajunse la sfârşit la un fel de zdrobire imposibilă de calificat, în sfârşit, se ridică şi, privind cu mândrie pe contesa Artoff:

— Doamnă, îi zise ea, tot ce-mi spuneţi dumneavoastră este foarte straniu, de necrezut, monstruos şi fără îndoială că trebuie să vă par o nebună ascultându-vă şi o proastă, având aerul că vă cred.

— Domnişoară.

— Să admitem că este adevărat tot ceea ce mi-aţi spus; să admitem un moment că s-a putut găsi în Paris, un bandit numit sir Williams, un mizerabil numit Rocambole; că s-au unit amândoi şi că unul din ei a aspirat la mâna mea.

— Toate acestea sunt foarte adevărate, zise Baccarat cu convingere.

— Fie, admit. A voi însă, orice s-ar zice, nu înseamnă niciodată a putea şi dacă Rocambole ar fi cerut mâna mea.

— Vreţi să ziceţi că l-aţi refuzat?

Conception nici nu-şi dădu silinţa să-i răspundă.

— Domnişoară, continuă Baccarat, pe care nu o irită deloc aerul dispreţuitor şi tăcerea tinerei fete, mi-aţi făgăduit că mă veţi asculta până la sfârşit, nu este aşa?

— Mă ţin de făgăduială doamnă, vorbiţi!

— Este mult de atunci, urmă contesa, mai mult de treizeci de ani; era la începutul Restauraţiei franceze. Un om veni la Paris şi-şi luă numele de Conte de Sainte-Hélène. Regele îl făcu colonel, iar foburgul Saint-Germain îi deschise porţile. Într-o zi, pe când omul acesta venea de la o serbare într-o uniformă strălucitoare, fu oprit de un cerşetor; acest cerşetor îi întinse mâna şi-i spuse un nume care nu era nici sonor nici nobil. Mândrul colonel îl respinse; cerşetorul ridică vocea şi atunci, pe piaţa Caroussel se petrecu o dramă, pe care Curtea de Casaţie o dezlegă, câteva luni mai târziu.

— Ştiu această întâmplare, zise Conception; dar nu văd nici o legătură între ea şi situaţia noastră.

— Ah! domnişoară, zise contesa, trebuie să vă închipuiţi că sir Williams a avut grijă să-l îmbrace cum trebuie pe elevul său Rocambole, ca să îndrăznească să-l facă pretendent la mâna dumneavoastră.

— Oh! zise Conception, cu un surâs mândru, o femeie ca mine nu se poate înşela asupra originii unui om.

— Credeţi? întrebă contesa, cu o uşoară ironie în voce.

— Sunt sigură. Dacă mi s-ar fi prezentat domnul Rocambole, chiar cu epoletele de general.

— Fie, o întrerupse contesa. Acum domnişoară, înainte de a continua povestirea mea, daţi-mi voie să vă vorbesc de o persoană care, noaptea trecută, v-a atras întrucâtva atenţia.

Conception avu o tresărire şi sângele i se urcă în faţă.

— Vreţi să-mi vorbiţi de acel. tânăr bărbat?

— De ocnaş, domnişoară.

— Ah! zise tânăra fată, care fu apucată de o violentă bătaie de inimă, o să spuneţi, desigur, că şi dânsul este amestecat în povestea aceasta.

— Da, domnişoară.

— Şi cum asta? În ce mod?

— Ocnaşul Cognard îi asasinase pe adevăratul marchiz de Sainte-Hélène.

— Ei bine?

— Elevul lui sir Williams, care avea nevoie să-şi schimbe pielea, a luat-o pe aceea a ocnaşului.

— Ce spui, doamnă? strigă Conception.

— Rocambole a crezut că scăpase de omul pe care l-aţi văzut ieri, dar în realitate n-a reuşit decât să-l arunce în ocnă.

— Cum?! atunci omul acela.

— Nu v-a spus el singur, noaptea trecută, că aruncat în urma unei furtuni de valurile oceanului pe o insulă, fusese găsit aproape mort, de o navă suedeză?

— Da, mi-a spus lucrul acesta.

— V-a mai povestit apoi viaţa lui, din acel moment; dar a uitat să vă spună că pe acea insulă, mai era întovărăşit de un călător, scăpat şi el de la înec?

— Şi cine era călătorul acesta?

— Omul acela l-a aruncat pe marchiz într-o groapă de pe insulă, unde a fost găsit abia după trei zile de echipajul navei suedeze. Îl părăsise acolo, cu siguranţa că nimeni nu va putea să-l scape de la moarte.

— Dar pentru ce şi. cu ce scop?

Contesa ridică uşor din umeri.

— Pentru ce? zise dânsa: dar e clar ca lumina zilei. pentru că, acel călător se numea Rocambole, pentru că se făcuse stăpân pe hârtiile, pe paşaportul şi pe hainele acelui nenorocit.

— Ah! înţeleg totul acum, zise Conception. Sub acest nume furat.

— Cu acest nume, Rocambole a intrat în lume, a fost pus în stăpânirea unei averi imense; cu ajutorul acestui nume mincinos şi al acestei averi, spera să.

— Bizare întâmplări, doamnă, o întrerupse Conception. dar. în zadar mă silesc să-mi aduc aminte. Am umblat mult prin lume la Paris; am fost curtată de nenumăraţi adoratori, care se adresau, unii mie, alţii zestrei mele; însă, desigur că acel domn Rocambole nu avea absolut nimic deosebit în persoana sa, de vreme ce nu l-am remarcat deloc.

Baccarat îşi muşcă buzele.

— Căutaţi bine în amintirea dumneavoastră, zise ea.

— Ar fi mult mai simplu, doamnă, murmură Conception, să-mi spuneţi numele ce-l purta, acel nume pe care pretindeţi că l-a furat de la tânărul bărbat despre care am vorbit.

La aceste cuvinte ale tinerei fete, contesa Artoff se sculă. Până atunci dânsa vorbise cu simplicitatea unei femei de lume, care povesteşte într-un salon evenimentele ce sunt întrucâtva străine; dar din acel moment, un fel de tristeţe, de solemnitate misterioasă se zugrăvi pe figura sa.

— Domnişoară de Sallandrera, zise ea, porţi un nume mare, în vine îţi curge sângele curat al vechii nobilimi castiliene; eşti una dintre acele rase pe care trăsnetul le zdruncină uneori, dar niciodată nu le pot zdrobi.

Şi cum se părea că aceste cuvinte impresionaseră pe Conception, contesa Artoff urmă:

— De aceea, am şi îndrăznit să vin aici; am credinţă în bărbăţia inimii dumitale şi oricât de crudă, oricât de

înspăimântătoare ar fi lovitura pe care vei primi-o.

— Să mă loveşti pe mine! strigă Conception, care la rândul ei se ridicase palidă, tremurătoare. Pe mine! pe mine vrei să mă loveşti? repetă ea cu rătăcire, pe când idei bizare începuseră să i se încurce în cap.

— Vreau să te scap, copilă nenorocită! răspunse Baccarat.

— Oh! dar vorbeşte o dată! strigă tânăra fată, cuprinsă de o neînţeleasă spaimă. Vorbeşte, doamnă, vorbeşte!

Contesa mai stătu încă un moment la îndoială, apoi urmă cu vocea înceată:

— Tânărul bărbat, pe care l-ai văzut noaptea trecută în uniformă de ocnaş, acel tânăr căruia spuneam că i s-au furat numele, averea, familia şi tot ce avea. Ştiţi cum se numeşte tânărul acesta! Este adevăratul marchiz Albert-Frédéric-Honoré de Chamery. Domnişoară, te-ai înamorat de Rocambole!

Domnişoara de Sallandrera nu scoase nici un strigăt, nu pronunţă nici un cuvânt, dar dădu îndărăt, întinse braţele şi căzu întinsă pe parchet.

La zgomotul acesta, o uşă se deschise, o femeie pe jumătate dezbrăcată se repezi înăuntru, o văzu pe Conception nemişcată, fără viaţă, o privi pe contesa Artoff, şi strigă:

— Ah! Am auzit totul. mi-ai ucis copila!

Capitolul XXI.

Trecură câteva secunde nesfârşit de lungi. După ce se măsurară o clipă din ochi, cele două femei se repeziră spre tânăra copilă leşinată şi o transportară pe patul ce era în odaie. Baccarat voi să apuce cordonul unui clopoţel pentru a suna.

— Nu, nu, exclamă cealaltă, nu! Nimeni decât noi amândouă, noi singure.

Alergă la o măsuţă, luă o sticlă şi o apropie de nările fetei, pe când contesa Artoff îi freca tâmplele cu oţet.

După un sfert de oră de îngrijiri continue, Conception deschise ochii. Privi fix, mai întâi pe mama sa, apoi pe contesa Artoff, părând că se întreabă cum se face de sunt amândouă acolo. Deodată, se lovi cu mâna peste frunte şi zise cu vocea schimbată:

— Ah! îmi aduc aminte, doamnă contesă.

Pronunţând aceste cuvinte, se sculă pe jumătate, apoi sări din pat şi veni spre Baccarat, care în mod instinctiv se retrase spre a o lăsa pe ducesă să se apropie de fiica sa.

— Doamnă, îi zise ea cu o linişte de speriat, atât de mult se apropia de simptomele unui început de nebunie, priveşte-mă bine, mă numesc Conception de Sallandrera.

Ducesa pricepu că era să se petreacă ceva solemn şi teribil între fiica sa şi Baccarat; totuşi nu îndrăzni să intervină rămânând tăcută şi nemişcată la câţiva paşi.

— Ştiu numele dumneavoastră, domnişoară, răspunse contesa Artoff mişcată, căci îşi închipuia cât de mult trebuia să sufere Conception în acele momente.

— Doamnă, reluă Conception, vă mai aduc aminte că sunt spaniolă, cu alte cuvinte ştiu să urăsc şi să iubesc; fiind cea din urmă din rasa mea simt că am energia sălbatică a părinţilor mei.

O privire înflăcărată lumină atunci figura palidă a tinerei fete, adeverind contesei Artoff spusele ei. Baccarat tăcea şi părea că aşteaptă. Conception reluă:

— Acum câteva minute am leşinat, dar îmi reamintesc bine tot ce mi-ai spus; n-am uitat niciuna din vorbele dumitale.

Baccarat vru să vorbească dar tânăra fată o întrerupse cu un gest imperios.

— Mi-aţi spus, continuă ea, că omul pe care îl iubesc, pe care trebuie să-l iau de bărbat, nu este adevăratul marchiz de Chamery. Mi-aţi spus asta, nu este aşa?

Baccarat îşi plecă capul cu tristeţe în semn de afirmare.

— După spusele dumneavoastră, adevăratul marchiz de Chamery este la ocna din Cádiz?

— Da, domnişoară.

— Şi acel ce poartă numele lui la Paris, nu este decât banditul a cărui poveste aţi scris-o înadins pentru mine?

— Rocambole, zise Baccarat cu un accent foarte convins.

— Doamnă, răspunse Conception cu răceală, uitaţi-vă deasupra patului meu; vedeţi un crucifix?

— Da, domnişoară.

— Ei bine! ascultaţi jurământul unei spaniole, al unei Sallandrera, al unei fiice din o rasă, a cărei nobleţe numără mai mult de o mie de ani. Dacă ceea ce ziceţi este adevărat, dacă omul ce era să mă ia de soţie este mizerabilul de care vorbiţi, va fi pedepsit. Amorul ce-l aveam pentru el, se va schimba în ură de moarte şi voi fi atât de umilită, mă voi simţi atât de insultată, gândindu-mă că a îndrăznit să ridice ochii până la mine, să ia mâna mea în ale sale, încât, pentru a-l pedepsi, voi inventa vreun supliciu, pe care nici chiar călăii evului mediu nu l-ar fi putut imagina.

Conception vorbea încet, cu o voce întretăiată; ochiul său arunca fulgere, fruntea sa era brăzdată de încreţituri. Era o minune de frumuseţe în supărarea sa şi se cunoştea bine că sângele a douăzeci de generaţii se revoltaseră şi vorbea într-însa. Se opri un moment, privi pe rând, pe mama sa care izbucni în lacrimi şi pe contesa Artoff care, cu ochii lăsaţi în jos, păstra o atitudine dureroasă, apoi deodată reîncepu să vorbească, ridicând vocea încetul cu încetul.

— Dar, dacă m-aţi minţit, doamnă, dacă v-aţi înşelat, dacă în fine, tot ce mi-aţi spus este fals, dacă omul pe care-l iubeam este demn de amorul meu. Oh! atunci, pe cuvântul meu de Sallandrera, pe onoarea mea de spaniolă, nu mă voi adresa justiţiei, nici tribunalelor pentru a vă pedepsi. Uitaţi-vă, adăugă dânsa, apucând un pumnal cu mânerul de fildeş, care era pe o masă şi de care se servise chiar în ajun pentru a tăia foile unei cărţi, uitaţi-vă la instrumentul răzbunării mele! Dacă aţi minţit veţi muri de mâna mea.

Baccarat ridică capul.

— Domnişoară de Sallandrera, zise ea cu răceală, nu vă închipuiţi dumneavoastră că pentru a mă decide să vă deschid ochii şi să vă opresc la marginea abisului, a trebuit să prevăd cuvintele ce le-am auzit? Dacă nu aş avea în mână o probă despre ceea ce spun, nu m-aş fi hazardat să vin aici, căci puteam să vă omor. Aţi suportat prima lovitură cu tărie, acum pot vorbi, căci aţi rezistat atunci când altele, poate, ar fi murit.

Şi, cum în aceste ultime cuvinte ale contesei era ceva misterios, pe care Conception părea că nu-l înţelege, dânsa adăugă:

— Sunt aproape doi ani de atunci, într-un vechi hotel din suburbia Saint-Germain, o femeie care se numea marchiza de Chamery, îşi dădea sufletul, pronunţând numele fiului său. La piciorul patului, o copilă şi un bărbat tânăr plângeau îngenunchiaţi, pe când un mizerabil, un fel de om de afaceri, fără inimă, venea să o ameninţe pe orfelină că o va despuia de moştenirea sa. În acel moment, apăru un om, care îl luă de braţ şi îl dădu afară pe reprezentantul legii. Acel om se repezi la tânăra fată strigând: „Blanche sunt fratele tău”. Îngenunche în faţa cadavrului şi vărsă lacrimile arzătoare ale unui fiu. A doua zi s-a bătut în duel ca să răzbune moartea mamei sale. Omul acesta a devenit vestit la Paris, a intrat într-o familie care-l credea şeful ei, a strâns mâinile tuturor şi Parisul întreg l-a proclamat marchiz de Chamery.

— Unde vreţi să ajungeţi doamnă? o întrebă Conception. Eu vă cer dovezi. dovezi palpabile, sigure.

— Le veţi avea, domnişoară, dar mai înainte, trebuie să vă spun care a fost situaţia mea în ziua în care l-am recunoscut pe Rocambole, în falsul marchiz de Chamery.

— O probă! vreau o probă! repetă Conception.

— Domnişoară, urmă Baccarat, care se ridică mândră şi impunătoare, închideţi uşile dacă vreţi, dacă credeţi că vreau să fug. M-aţi ameninţat cu moartea; sunt gata să

întind pieptul meu dacă nu voi putea dovedi tot ceea ce am spus; dar, mai întâi trebuie să mă ascultaţi.

La rândul său Conception se simţi stăpânită de accentul şi privirea contesei Artoff.

— El bine! vorbiţi, doamnă, zise ea.

Baccarat reluă:

— În ziua aceea au apărut în mintea mea două femei: una – eraţi dumneavoastră – şi eraţi pe cale să uniţi cu acel mizerabil sângele a douăzeci de generaţii eroice; răul însă nu era încă împlinit. Cealaltă, domnişoară, cealaltă femeie era mai puţin fericită decât dumneavoastră, pentru că deja îl numea frate pe un asasin, îi întindea o frunte curată, arunca braţul în jurul gâtului său. Îl iubea cum iubeşte cineva un frate. Ei bine, domnişoară, urmă Baccarat, trebuia oare ca la această femeie să mă duc şi să-i zic: „Acela pe care îl crezi fratele dumitale este asasinul fratelui dumitale şi mâna pe care ai strâns-o de atâtea ori era plină de sângele său?”

— Oroare! murmură Conception.

— Dumneavoastră, urmă contesa, sunteţi tare; am ghicit aceasta şi ştiam bine că veţi rezista; pe când vicontesa d’Asmolles, sărmana.

— Dar, în fine, doamnă, zise Conception, care suferea chinuri ce nu se pot descrie, dacă tot ce spuneţi este adevărat, trebuie oare ca eu să fiu aceea care îi voi spune Blanchei de Chamery că am avut.

— Doamna d’Asmolles nu trebuie să ştie nimic din toate acestea, răspunse Baccarat.

Şi cum Conception se dădea îndărăt mirată, contesa apucă acel obiect de formă lungă şi ovală pe care îl adusese cu sine.

— Înainte de a vă răspunde, zise ea, daţi-mi voie să vă arăt proba pe care o aşteptaţi cu atâta nerăbdare. Ceea ce vedeţi, este un portret al marchizului de Chamery pe când era copil.

Conception tresări.

— Marchizul actual, cel adevărat, acela care zace în ocnă, seamănă, după douăzeci de ani, cu acest portret şi seamănă aşa de bine, că desigur, dumneavoastră, care l-aţi văzut noaptea trecută, îl veţi recunoaşte.

Vorbind astfel, Baccarat desfăşură pânza pe care Zampa o tăiase din cadrul său.

Conception îşi aruncă ochii şi scoase un strigăt.

Erau aceleaşi trăsături, aceeaşi privire, acelaşi surâs trist şi gânditor.

— Dumnezeule! murmură tânăra fată; de unde aveţi portretul acesta?

— Zampa l-a furat.

— De unde?

— Din castelul Orangerie, în Touraine.

— Ah! exclamă Conception pierdută.

Acum îşi aducea aminte de scrisoarea ce o primise de dimineaţă de la marchizul de Chamery.

Cu un gest nervos luă mâna contesei şi o zgudui cu putere.

— Daţi-mi o probă, zise ea, una singură, că este adevărat ceea ce spuneţi, că acest portret este al marchizului de Chamery, şi că a fost luat din castelul Orangerie; atunci cred totul.

Baccarat arătă cu degetul unul din colţurile pânzei.

— Cunoaşteţi pictura şi nu vă puteţi înşela. Citiţi şi examinaţi aceste câteva cuvinte, scrise cu o pensulă înmuiată în roşu; o să recunoaşteţi cu uşurinţă că au aceiaşi dată ca şi portretul.

Conception, citi: „Amicul meu Albert de Chamery, Claudius B. la castelul Orangerie – Mai 18.”

Proba pe care Conception o ceruse, Baccarat i-o dăduse, zdrobitoare, de netăgăduit. Portretul semăna cu ocnaşul; pictorul scrisese numele său, pusese data şi indicase locul unde-l lucrase.

Şi era evident că de la Orangerie se furase portretul.

Rocambole însuşi i-o spusese.

Domnişoara de Sallandrera întinse mâna contesei Artoff şi îi zise:

— Iartă-mă; apoi se răsturnă pe un scaun şi murmură cu o voce zdrobită:

— Oh! Dumnezeule, aş vrea să mor.

Ducesa şi Baccarat o susţinură în braţele lor.

O oră după aceea şi pe când ziua începuse să apară, contesa Artoff sărea uşor din barca care o conduse la vilă.

Un om o aştepta şi veni spre dânsa.

Era Fernand Rocher.

— Ei bine! întrebă el cu vioiciune.

— Totul se va sfârşi, răspunse contesa.

— Ştie?

— Tot.

— Şi n-a murit?

— Am părăsit-o pradă unor friguri arzătoare, însă este salvată.

— Crezi?

— Da, răspunse contesa cu convingere; ura şi amorul o vor face să trăiască.

— Ce vrei să zici?

— L-a iubit pe acel mizerabil de Rocambole; amorul acesta se va transforma în ură. Mândria rănită a nobilei spaniole va fi fără milă.

— O cred; dar despre ce amor vorbeşti dumneata aici?

— Iată, zise contesa surâzând, fac o prinsoare, Fernand.

— Ce prinsoare?

— Că până în opt zile va iubi pe adevăratul marchiz de Chamery.

— Ah! zise Fernand Rocher tresărind; dacă s-ar întâmpla asta.

— Se va întâmpla. Am proiectele mele şi mai târziu o să le afli. Pentru moment nu pot să ţi le spun.

Contesa luă braţul lui Fernand.

— Condu-mă acasă, zise ea, du-te apoi la guvernator, ca să descoperi ce s-a întâmplat cu Zampa. L-am aşteptat mai

mult de un ceas pe mal. Lipsa acestuia mă îngrijorează. Mă tem întotdeauna de trădare.

Baccarat şi însoţitorul său intrară în oraş. Contesa Artoff locuia într-un cartier foarte retras. Nu voia să stea la hotel; închiriase o mică locuinţă, unde trăia izolată, îmbrăcată bărbăteşte împreună cu doctorul Samuel Albot şi cu doi servitori ai săi.

Când ajunse aproape de casă, contesa zări un om ghemuit pe pragul uşii, care părea că doarme.

Acest om era Zampa. De unde venea dânsul?

Capitolul XXII.

Să ne întoarcem la domnul baron Wenceslas Polaski, adică la vechea noastră cunoştinţă, Rocambole, pe care l-am lăsat cu revolverul în mână, arătându-se aşa de puţin binevoitor pentru Zampa. Desigur, valetul de odinioară al lui don José, pe care contesa Artoff, ca să-l aibă la îndemână îl pusese în serviciul căpitanului Pedro C., nu se aştepta, cu cinci minute mai înainte, la acea periculoasă apariţie.

Comandantul, înşelat prin scrisoarea de recomandare a rudei sale generalul C., a crezut că este un adevărat gentilom polonez şi cum Zampa, care trebuia să o însoţească pe Baccarat în expediţia sa nocturnă, era tocmai gata de plecare în momentul când sosise cartea de vizită şi scrisoarea baronului Wenceslas Polaski, fusese dânsul însărcinat să se abată pe la hotel şi să ducă câteva rânduri nobilului călător; căpitanul era cu totul la dispoziţia sa.

Zampa venise la hotel, fără ca să bănuiască ceva, ca un simplu fecior ce aducea o scrisoare fără nici o importanţă. Este uşor de înţeles ce revoluţie se produse în sângele lui, când recunoscu pe teribilul om cu haina poloneză, al cărui sclav, fusese la Paris şi care îl trimisese să bea câteva înghiţituri de apă în pivniţa inundată a mamei Fipart.

— Vrei să mă mai omori o dată? murmură dânsul trăgându-se înapoi până lângă peretele camerei.

Baronul Wenceslas Polaski lăsă să-i scape un hohot zgomotos, apoi răspunse:

— Când cineva greşeşte prima lovitură, încearcă din nou. Cu toate acestea, astăzi nu am nici o poftă să te omor, ba chiar sunt foarte mulţumit că te întâlnesc, meştere Zampa.

— Mie nu-mi prea pare bine, murmură portughezul care începuse să capete oarecare îndrăzneală faţă de buna dispoziţie a baronului Wenceslas.

— Meştere Zampa, zise Rocambole, care-şi reluă locul în fotoliu şi continua să se joace cu ţeava revolverului; dracul cu care am afaceri foarte grave, te-a scăpat întâia oară pentru că ştia că voi mai avea nevoie de tine.

— Dracul avea dreptate, zise Zampa, care-şi recapătă cu încetul sângele rece, în ciuda revolverului ameninţător.

Rocambole, continuă, cu cinismul său obişnuit:

— Poate că m-am cam grăbit, vrând să mă scap de tine în pivniţa de la Clignancourt, însă desigur că şi tu, în locul meu, ai fi făcut acelaşi lucru. Am auzit zgomot, venea cineva, ţi-am dat-o ca să scap de tine şi am lăsat capacul.

— Senioria voastră uită, zise Zampa, că eu cunoşteam adevăratul său nume şi că aceasta m-a pierdut.

— Ah! zise Rocambole, tresărind, ştiai adevăratul meu nume?

— Fără îndoială: văduva Fipart vă numea Rocambole.

— A! e o poreclă războinică.

— Da. dar pe cât se pare, o poreclă foarte cunoscută.

— Şi atâta timp cât nu vei cunoaşte decât porecla aceasta, scumpul meu.

— Vă mai cunosc şi un alt nume.

— Un alt nume?

— Da, acela pe care Senioria voastră îl poartă în lume.

Rocambole păli uşor. Paloarea aceasta nu îi scăpă lui Zampa şi-l făcu să capete oarecare îndrăzneală.

— Mă iertaţi, zise el, văd că aduc distracţii frumoase Senioriei voastre, care desigur va sfârşi prin a-şi descărca revolverul.

— Ah! zise Rocambole, jucăria asta te neliniştеşte?

— Puţin.

— Poate că ai dreptate.

— Oh! zise Zampa cu linişte nu mă tem pentru mine, ci pentru dumneavoastră.

— Pentru mine?

— Fără îndoială. Dacă glonţul nu mă atinge, la zgomotul produs va alerga lumea, care va acuza pe Excelenţa voastră de asasinat; o va despuia de peruca sa blondă, de barba roşie, de vopseaua galbenă ce dă obrazului aerul unui om de cincizeci de ani şi vor găsi un tânăr frumos, un parizian, membru al unui club celebru.

— Taci! murmură cu vioiciune Rocambole.

— Cred că acum nu vă mai gândiţi să mă ucideţi, văzând că ştiu atâtea lucruri, domnule marchiz de Chamery.

Rocambole sări în sus.

— Ştii numele meu! strigă dânsul.

— Lăsaţi în pace revolverul! zise Zampa în bătaie de joc.

Situaţia se schimbase; acum nu mai era Rocambole stăpânul, care-l ţinea pe Zampa în puterea lui, ci Zampa îl impunea lui Rocambole, de vreme ce-i cunoştea secretul.

— Ah! ştii numele meu! repetă falsul marchiz, cu o frică pe care în zadar se silea s-o ascundă.

— Pe onoarea mea! răspunse Zampa şi mai ştiu că trebuie să o luaţi în căsătorie pe domnişoara de Sallandrera.

— Şi după asta ce mai ştii? zise Rocambole, care ridică revolverul şi-l ochi pe Zampa.

Acesta însă, nici nu clipi măcar.

— Domnule marchiz, zise el, eşti liber să mă omori, însă, dacă ai bănui câtuşi de puţin tot ce ştiu şi tot ce pot face pentru dumneata.

— Fie, vei trăi, zise marchizul punând revolverul pe masă.

Un surâs batjocoritor flutură pe buzele portughezului.

— Senioria voastră este foarte bună, zise el, dar îmi va permite să observ că până acum nu ştie nimic încă. Nu cu

preţul vieţii mele îţi voi destăinui ceea ce ştiu, ci cu preţul averii dumitale.

Rocambole simţea părul zburlindu-i-se în cap, atât de mult îl înspăimânta tonul calm al lui Zampa.

— Fie, zise el, îţi voi da aur.

— Am nevoie de o cantitate foarte mare.

— O să ai cât vei voi, după ce voi deveni soţul domnişoarei de Sallandrera.

Zampa, la rândul său, izbucni într-un râs zgomotos şi ridică din umeri într-un chip atât de obraznic încât, fără îndoială, dacă ar fi fost la Paris, marchizul de Chamery şi-ar fi rupt bastonul pe spinarea lui. Dar Rocambole era prudent şi ştiu să suporte acest afront.

Zampa îşi însoţi râsul său cu aceste cuvinte:

— Senioria voastră a avut oarecare noroc sosind aici astă seară! Mâine, ar fi fost prea târziu.

— Prea târziu!

— Da. Domnişoara Conception ar fi ştiut totul mâine, şi anume: că dumneavoastră sunteţi Rocambole şi că adevăratul marchiz de Chamery.

Zampa se opri; Rocambole făcu un pas înapoi.

— Ştii lucrul acesta? îl ştii? exclamă falsul marchiz.

— Ştiu că adevăratul marchiz de Chamery zace în ocna din Cádiz, răspunse cu răceală portughezul.

Şi cum Rocambole, nemişcat, îl fixa pe Zampa cu o privire plină de spaimă, acesta continuă:

— Văd acum că putem vorbi ca doi vechi amici şi că pot sta tot aşa de liniştit aici ca şi în cabinetul căpitanului Pedro C. noul meu stăpân.

— Vorbeşte, zise Rocambole, ce mai ştii încă?

— Şezi jos, şi să vorbim, zise Zampa; sunt sigur că o să ne înţelegem.

— Eu, de asemenea.

— Între oameni ca noi, oameni demni de ocnă şi de spânzurătoare, pacea vine repede, iubirea este reciprocă. Dacă vrei să-mi faci plăcere, lasă pentru un moment la o

parte titlul tău de marchiz care mă supără, pentru că sunt obligat să întrebuinţez formule respectuoase, care lungesc frazele şi să vorbim ca doi camarazi, scumpul meu Rocambole.

Şcolarul lui sir Williams îşi înăbuşi o mişcare de mânie.

— Haide, zise el, tutuieşte-mă dacă vrei, dar vorbeşte.

— Ascultă. E o femeie care te urmăreşte de multă vreme şi care s-a servit de mine ca să te descopere.

— Numele acestei femei?

— Contesa Artoff.

— Oh! ştiam bine, murmură Rocambole.

— Cineva a furat un portret din castelul tău de la Orangerie.

— Cine l-a furat?

— Eu.

— Tu? şi ce-ai făcut cu acel portret?

— L-am dat contesei Artoff.

— Mizerabile!

— Plătea bine, zise Zampa ironic, şi cunoştea micile mele secrete. Şi apoi tu m-ai omorât.

— Este adevărat.

— Contesa Artoff este la Cádiz.

— Mii de tunete! strigă Rocambole.

— O dată cu portretul acesta ea va prezenta domnişoarei Conception pe marchizul de Chamery, nu pe tine, pe cel adevărat.

Şi Zampa surâse ironic.

— Sunt pierdut! murmură elevul lui sir Williams, care simţi cum îi piere toată energia.

— Nu încă, dacă voi vrea eu.

Vorbele acestea îl făcură pe Rocambole să sară în sus.

— Cum! zise el, ai putea tu?

— Te voi face s-o iei de soţie pe Conception, voi zdrobi-o pe Baccarat, îl vom îneca pe adevăratul marchiz de Chamery şi vei deveni magnat spaniol, dacă voi vrea eu!

Zampa vorbea cu atâta siguranţă, încât Rocambole avu un fel de ameţeală şi îl privi pe portughez ca pe o fiinţă supranaturală.

Tăcerea care urmă timp de câteva momente între baronul Wenceslas Polaski şi Zampa fu plină de elocvenţă.

Mândrul Rocambole îşi plecase fruntea. Zampa crescuse deodată în ochii săi. În câteva minute, portughezul câştigase în faţa lui Rocambole importanţa unui om de care trebuie să ţii socoteală.

Cu toate acestea, tot elevul lui sir Williams luă cel dintâi cuvântul:

— Desigur că îmi vei propune un târg, îi zise el.

— Poate.

— Vorbeşte, aştept condiţiile tale.

— Sunt amănunţite şi puţin cam lungi, scumpe domnule Rocambole, zise Zampa, care se aşează în fotoliul din care se ridicase domnul baron Wenceslas Polaski.

Cum acesta din urmă lăsase revolverul pe masă, Zampa întinse mâna şi îl luă.

Rocambole avu un gest de spaimă şi voi să se repeadă ca să-l smulgă din mâna lui, dar Zampa îi zise întorcând ţeava revolverului spre el:

— Stai liniştit. Sunt şi eu tot ca dumneata, am obiceiul să mă joc cu armele de foc şi sunt foarte imprudent; s-ar putea să pornească glontele.

Vorbele acestea, spuse cu sânge rece, îl opriră pe Rocambole la timp.

— Stai, zise Zampa.

Rocambole se supuse.

— Spune-mi, domnule marchiz, rânji portughezul, spune-mi drept, nu este aşa că mă tratai cu mai puţin respect în apartamentul dumitale din strada Suresnes?

Rocambole ridică din umeri.

— Apoi? zise el.

— Ei bine! trebuie să fixăm micile noastre condiţii.

— Le aştept.

— Mai întâi, zise Zampa, vreau să fiu, după cum convenisem, intendent al bunurilor de Sallandrera-Chamery.

— Acordat!

— Apoi, domnul duce de Sallandrera-Chamery.

Zampa se opri. Rocambole avu o tresărire de bucurie care-l făcu să uite grijile trecute. Zampa reluă:

— Domnul duce de Sallandrera-Chamery va face cu mine un mic înscris.

— De ce natură?

— Oh! nu te îngriji deloc, îl voi dicta eu. Mai întâi însă, lasă-mă să-ţi explic bine situaţia.

— Să vedem.

— Contesa Artoff este la Cádiz.

— Mi-ai mai spus lucrul acesta.

— Ea are portretul. Trebuie să-l arate domnişoarei de Sallandrera şi să-i prezinte în acelaşi timp, pe adevăratul marchiz de Chamery.

— Taci! zise Rocambole cu spaimă.

— Nu, nu e bine să tac! dacă nu vorbesc, nu vei putea afla nimic, scumpul meu duce.

Titlul acesta aduse puţină linişte în sângele lui Rocambole.

— Este, urmă Zampa, un lucru pe care senioria voastră nu trebuie să şi-l ascundă nici un moment.

— Care?

— Dacă doamna contesă şi Conception se vor vedea, totul este pierdut pentru dumneata.

— Contesa Artoff n-are nici o probă.

— Are portretul.

Rocambole tremură.

— Eu, reluă Zampa, am povestit totul contesei Artoff.

— Mizerabile! strigă falsul marchiz, uitând că era cu totul la bunul plac al portughezului.

Acesta din urmă nu răspunse nimic la insultă şi urmă:

— După cum i-am spus totul, de la moartea lui don José până la aceea a ducelui de Château-Mailly, tot astfel i-am făgăduit să spun totul domnişoarei Conception şi îi voi da şi acele scrisori pe care senioria voastră le semna cu un C. şi pe care le duceam ducelui ca din partea ei.

— Cum? scrisorile acelea sunt la tine?

— Desigur, le-am luat dintr-un sertar al defunctului duce.

— Şi Conception le va vedea!

— Nu, pentru că, sper, să ne înţelegem. Dacă nu se va ivi vreo greutate între noi, contesa va fi înşelată, vă voi aduce portretul şi-l vom distruge; ne vom scăpa de acel marchiz de Chamery, care ne încurcă, iar domnişoara Conception va urma să te adore şi te va lua de bărbat peste cincisprezece zile.

Obrazul întunecat al lui Rocambole începu să se lumineze.

— Să vedem, zise el, care este înscrisul ce vrei să-l faci cu mine?

— O scurtă declaraţie.

— O declaraţie?

— Da, stai jos şi-ţi voi dicta.

Zampa spunea toate acestea, jucându-se cu ţeava revolverului.

Rocambole înţelese că este cu totul în puterea acestui om; se aşează la masa pe care era tot ce trebuie pentru scris, luă un condei şi aşteptă.

Zampa dictă: „Astăzi. – pune data – fiind la Cádiz, în hotelul Trei Magi împreună cu Zampa, fost valet al defunctului duce de Château-Mailly şi actualmente în serviciul seniorului Pedro C., căpitan, comandant al portului, am declarat numitului Zampa cele ce urmează:

Nu sunt, după cum se crede, marchizul Albert-Frédéric-Honoré de Chamery; am furat hârtiile adevăratului marchiz şi mă numesc Rocambole.”

Zampa se opri, căci Rocambole rupsese peniţa.

— Eşti nebun, dragul meu! zise el, dacă îţi închipui că voi scrie toate acestea!

— Ah! cu toate acestea va trebui neapărat să scrii.

— Niciodată!

— Atunci, zise cu răceală portughezul, nu o vei lua niciodată de soţie pe Conception şi te vei duce la ocnă.

Rocambole deveni livid şi fu apucat de un tremur nervos, pe care nu putu să şi-l stăpânească, cu toate silinţele ce şi le dădea.

Din nou se făcu tăcere între cei doi oameni, dintre care unul comanda, după ce mult timp fusese sclav; apoi Rocambole lovi parchetul cu piciorul şi zise cu hotărâre:

— Aşadar vrei capul meu, mizerabile!

— Ce aş face cu el? zise Zampa. Dacă ţineam să mă scap de dumneata, n-aş fi avut nevoie să te fac să-ţi scrii numele adevărat; aş ridica revolverul la înălţimea ochiului dumitale stâng şi ţi l-aş astupa cu un glonte.

Zampa vorbea râzând ca şi cum ar fi povestit o glumă. Rocambole, cu sprâncenele încruntate, strângea condeiul în mână şi tăcea.

— Să-ţi spun, urmă portughezul, pentru ce ţin să iscăleşti această mică declaraţie şi atunci, sunt sigur că nu vei mai sta pe gânduri.

Falsul marchiz îl privi cercetător. Zampa reluă:

— Timp de câteva luni te-am servit cu multă credinţă; mai întâi pentru că mi-era teamă de dumneata şi apoi pentru că îmi făcuseşi nişte promisiuni aşa de frumoase.

— Sunt gata să ţin acele promisiuni.

— Aş! jurământul acesta l-ai mai făcut o dată; totuşi m-ai trimis să fac o baie în pivniţa mamei Fipart.

— Într-adevăr, recunosc că am greşit.

— Ei bine! pentru ca să nu se mai întâmple aşa ceva, pretind acea bucăţică de hârtie şi acele trei rânduri scrise de dumneata.

— Ce vei face cu ea?

— Voi da-o în primirea unui om al legii – în plic închis, bineînţeles – şi-i voi zice: „Acesta este testamentul meu, în fiecare lună voi veni să vă fac o vizită. Dacă va trece o lună fără să mă vedeţi apărând, să ştiţi că am murit şi să deschideţi testamentul.” Înţelegi, marchize?

— Da, răspunse Rocambole, dând din cap.

— Totodată, înţelegi bine, scumpul meu domn Rocambole, că hârtia aceea va fi pentru mine brevetul unei vieţi îndelungate. Haide! puţin curaj. scrie. şi-o vei lua de soţie pe Conception.

Cu tot farmecul acestui nume magic, Rocambole nu se putea hotărî încă.

— Acesta este singurul tău scop? întrebă el, aruncând asupra lui Zampa o privire care părea că vrea să-i răscolească gândul şi inima întreagă.

— Nu mai am nici un altul.

— Adevărat?

— Desigur. Adevăratul marchiz de Chamery nu va face niciodată pentru mine ceea ce poţi să faci tu.

— Aceasta este adevărat. Ei bine! dacă-i aşa, nici tu nu te vei da în lături.

— De la ce?

— Şi vei scrie aceste câteva rânduri.

— Rocambole dictă: „Mă numesc Zampa, însă nu acesta este adevăratul meu nume; mă numesc Juan Alcanta, de origine portughez şi condamnat la moarte pentru crima de asasinat, la. etc.”

— Oh! Dumnezeule! răspunse Zampa, dacă numai atât trebuie pentru ca să te fac fericit, dă-mi condeiul tău marchize.

Zampa scrise foarte desluşit aceste câteva rânduri şi le semnă cu adevăratul său nume de Juan Alcanta.

Rocambole întinse mâna pentru a lua hârtia.

— Oh! iartă-mă, zise Zampa care întinse braţul şi ridică revolverul; numai după ce vei scrie şi tu vom schimba hârtiile în regulă.

— Fie, răspunse Rocambole.

Luă condeiul, scrise tot ce-i dictă Zampa, apoi semnă. Atunci se făcu schimbul.

— Acum, adăugă Zampa, mă duc.

— Unde te duci?

— Să mă ocup de afacerile tale; mâine vei avea portretul.

— Înainte de a-l vedea Conception?

— Nu mai începe vorbă.

— Dar ocnaşul?

— Ne vom scăpa de el.

— Când?

— Mâine seară.

Rocambole respiră uşurat.

— Dar, adăugă Zampa, iertaţi-mă monseniore, îmi daţi voie să vă fac o întrebare?

— Haide, te ascult.

— Pentru ce Senioria voastră, care a venit la Cádiz să se însoare, soseşte incognito şi sub numele de baronul Winceslas Polaski?

Rocambole stătu o clipă la îndoială.

— Bine! zise Zampa, vrei să faci pe misteriosul cu mine?

— Pentru că voiam să-l văd pe marchizul de Chamery.

— Pe cel adevărat?

— Da.

— Aşadar ştiai ceva în această privinţă?

— Da, ştiam ceva.

— Ah! murmură portughezul, dacă nu m-ai fi întâlnit, sosirea ta incognito nu ţi-ar fi servit la mare lucru, pe câtă vreme acum poţi să fii încântat.

— Ah!

— Dar acum, citeşte scrisoarea căpitanului Pedro C. comandantul portului; ai fost puţin mişcat când m-ai văzut şi ai uitat de scrisoare.

Rocambole deschise scrisoarea şi citi: „Domnule baron, Amicii generalului C. nu pot decât să îmi facă plăcere şi onoare. Dacă n-ar fi prea târziu, m-aş prezenta la hotelul

dumneavoastră, chiar astăzi, dar mâine voi fi la dispoziţia dumneavoastră.

Până atunci, am onoarea să fiu, domnule baron, al dumneavoastră foarte supus servitor, Pedro C.”

— Seniorul Pedro C., zise Zampa, este un om încântător; te va invita la masă, poţi să fii sigur, şi îl vei găsi la el pe marchizul de Chamery.

— Taci, nenorocitule! nu mai există alt marchiz de Chamery decât mine.

— Nu încă, dar, mâine seară, poate că va fi cum spui.

Şi Zampa luă revolverul şi-l puse în buzunar.

— Ce faci? zise Rocambole.

— Am puţină nevoie de acest instrument; mâine seară ţi-l înapoiez.

— Bună seara.

Zampa plecă fără să mai dea alte desluşiri. Pe scară întâlni pe lacheii galonaţi ai baronului Winceslas Polaski, pe care-i salută până la pământ; apoi ieşi în stradă şi, când se văzu singur, îşi zise: „Contesa m-a aşteptat desigur mai bine de o oră în port şi sunt sigur că mă acuză de trădare.”

Zampa se opri.

„Fără îndoială, continuă el după o pauză, răzbunarea este cea mai divină dintre plăcerile omeneşti. Să răstorn pe acest domn Rocambole, care a vrut să mă asasineze, ar fi una din cele mai mari plăceri ce le-am simţit vreodată. şi cu toate acestea.”

Şi cum era prada unor gânduri cu totul grave, Zampa se opri, se aşează pe o piatră şi-şi luă capul între mâini.

„Haide, Zampa, amicul meu, îşi zise el, să nu facem pe prostul şi să raţionăm. Fără îndoială ar fi foarte plăcut să mă răzbun pe această canalie de Rocambole; cu toate acestea, dacă există vreun mijloc ca să-l pot scoate din această încurcătură şi să-l fac duce de Sallandrera, trebuie să recunosc că-mi voi crea o frumoasă poziţie. Mulţumită hârtiei ce i-am smuls, nu va putea să-mi refuze nimic. Până acum mi-am râs de el şi am jucat o comedie: acum însă să

fiu serios şi să judec, cântărind câştigul şi paguba. Salvându-l pe Rocambole, ar fi să ajut pe omul ce-l urăsc, dar în acelaşi timp să fac şi avere. Să scap de Rocambole! Mai întâi să văd dacă aceasta este posibil. Până acum domnişoara Conception nu ştie nimic, contesa şi cu mine trebuie să-i spunem. Ca să pot tăcea, trebuie. Ah! drace! iată o straşnică idee, de exemplu! Dacă contesa mă mai aşteaptă, dacă este încă în port, dacă ne ducem singuri într-o barcă la vilă. drace! drace! la urma urmei aş putea s-o înec!”

Şi Zampa, lăsând să-i fluture pe buze un zâmbet crud, se sculă de jos şi o porni cu iuţeală spre port. Aici nu găsi pe nimeni, însă auzi în depărtare un zgomot de lopeţi; era o barcă care se depărta.

Un pescar stătea în barca lui, care era legată în port şi fuma, privind stelele.

Zampa se apropie de el.

— Ia ascultă, camarade, îi zise el, ştii tu cine pescuieşte atât de târziu? şi arătă cu degetul în depărtare, în direcţia de unde venea zgomotul.

— Nu este pescar, răspunse acela pe care îl întrebase Zampa.

— Cine e atunci?

— O doamnă care se plimbă noaptea pe mare. Camaradul meu Juan a luat-o în barca lui.

— Ah! cugetă Zampa, iată ceva care-mi răstoarnă toate planurile. Acea damă, este contesa. Contesa se duce la vilă şi are portretul cu dânsa. Peste o oră, Conception va afla totul. Hotărât lucru, Rocambole este un mizerabil şi-l părăsesc.

Luând această hotărâre, Zampa răsuci o ţigară şi se duse cu pescarul într-o baracă vecină unde-i oferi limonadă.

Ieşi din cârciumă pe la ora trei dimineaţă, întră în oraş şi se aşează pe pragul casei unde locuia contesa Artoff.

Baccarat îl găsi acolo când veni de la vilă. Ziua tocmai începuse să se arate. Baccarat îl recunoscu pe portughez

care veni spre dânsa cu şapca în mână.

— M-ai făcut să te aştept, zise dânsa, şi mi se pare curios lucrul acesta.

Zampa puse un deget pe buze şi-l arătă pe Fernand.

— Când voi fi singur cu doamna contesă, zise el, îi voi explica.

— Poţi să vorbeşti înaintea domnului.

— Nu. zise portughezul.

— Prostul! murmură Fernand.

Zampa salută.

— Domnul să mă ierte, încă ceea ce am de spus doamnei contese este un secret mare.

— Bine, răspunse dânsa.

Întinse mâna lui Fernand, care se retrase, apoi intră în casă, deschizând uşa cu o cheie secretă.

Zampa o urmă. Baccarat îl conduse într-o mică odăiţă din catul de jos.

— Ai un aer foarte misterios, zise contesa.

— Nu fără motive temeinice, doamnă.

Contesa îl privi cu mirare.

— Despre ce este vorba?

— Despre Rocambole.

Baccarat tresări.

— Ai noutăţi de la el?

— Da, doamnă; l-am văzut astă-seară.

— Ce spui? strigă contesa. Rocambole este în.

— Da, este în Cádiz.

— De când?

— De câteva ore şi incognito, sub numele de baronul Winceslas Polaski.

— Eşti nebun!

— Nicidecum, doamnă.

— Cum? l-ai văzut? l-ai văzut bine?

— I-am vorbit. M-a reţinut mult timp şi, din cauza aceasta, n-am putut veni la locul de întâlnire.

— De ce a venit la Cádiz sub un nume fals?

— Şi cu o scrisoare de recomandare, desigur tot falsă, de la generalul C. către ruda sa, căpitanul Pedro C.

— Spui adevărul?

— Foarte adevărat, doamnă.

— Pentru ce a venit? în ce scop?

— Să ia aer de mare şi să găsească un mijloc de a-l omorî pe adevăratul marchiz de Chamery.

Baccarat sări de pe scaun.

— Cum! ştie şi dânsul de existenţa marchizului?

— Ştie tot. Jumătate din poveste a aflat-o la Paris.

— Şi. cealaltă jumătate?

— M-am însărcinat eu să i-o povestesc.

— Atunci are să fugă; şi ne va scăpa.

— Nu, zise Zampa; doarme foarte liniştit la ora aceasta şi visează că o ia de soţie pe domnişoara de Sallandrera.

Sângele rece şi aerul glumeţ cu care vorbea portughezul nu păreau naturale contesei.

— Meştere Zampa, zise ea, fă-mi plăcerea şi te explică categoric şi fără să-mi ascunzi ceva.

— Fie, doamnă, mă voi supune.

Şi Zampa îi povesti contesei întrevederea sa cu baronul Winceslas Polaski precum şi tot ceea ce urmase, apoi îi arătă şi declaraţia ce o avea de la el.

— Cred, zise el, că cu aceste trei rânduri putem să-l trimitem departe.

— O să-l trimitem la ocnă sau la eşafod, zise contesa liniştită.

Portughezul şi contesa Artoff rămaseră singuri mai bine de un ceas.

Ce se petrecu între ei? Nimeni n-ar putea s-o spună, însă Zampa, ieşind de la contesă, se duse la Hotelul „Trei Magi” şi se anunţă baronului Winceslas Polaski. Rocambole încruntă sprâncenele când îl văzu intrând.

— Iată, zise Zampa, întinzându-i un sul destul de voluminos, iată portretul omonimului tău.

Desfăcu sulul şi îi arătă lui Rocambole portretul marchizului de Chamery de pe când era copil.

Şi arătând cu mâna pata de vin de pe piciorul drept pe care o avea imaginea, Zampa zise:

— Uite ce era să te piardă.

Rocambole luă portretul.

— Ce să fac cu el? îl întrebă pe Zampa.

— Să-l arzi, răspunse Zampa; şi când portretul acesta nu va mai fi.

— Ei bine?

— Ei bine! atunci vei fi foarte aproape de mărire şi de mâna domnişoarei de Sallandrera.

Era atâta ironie în tot ceea ce spunea Zampa! însă Rocambole nu pricepea nimic. sir Williams nu mai era acolo ca să-l călăuzească.

Capitolul XXIII.

Trecuseră douăzeci şi patru de ore. Se înnoptase. O trăsură spaniolă care ieşise din Cádiz prin poarta de sud, după ce făcuse mai întâi înconjurul oraşului, aceasta desigur pentru a i se pierde urma, luă drumul ce ducea la vila monseniorului de Granada. În această trăsură se aflau două persoane; un bărbat şi o femeie.

Bărbatul era domnul Fernand Rocher; femeia nu era alta decât contesa Artoff; numai că îşi conservase costumul bărbătesc, adoptat de la plecarea sa din Paris.

— Scumpă contesă, zicea Fernand, pe când trăsura mergea în trap mare, nu crezi că a sosit în fine şi ora explicaţiilor?

— Îţi ghicesc gândul, amicul meu, răspunse contesa şi-ţi voi răspunde îndată.

Fernand se răsturnă pe bancheta trăsurii, iar contesa urmă râzând:

— De opt zile, de când sunt aici, te-am dus din surpriză în surpriză.

— Mărturisesc şi eu.

— Mai întâi, desigur că n-ai înţeles pentru ce am voit ca tânăra Conception să-l iubească într-o zi pe adevăratul marchiz de Chamery.

— Mi-ai explicat lucrul acesta, zicându-mi că nu voieşti ca Rocambole, pe care doamna d’Asmolles l-a crezut fratele său, să fie târât pe băncile tribunalului.

— Este adevărat.

— Ceea ce n-am înţeles însă, este următorul lucru: admiţând că speranţele dumitale se realizează, că adevăratul domn Chamery va fi iubit şi o va lua în căsătorie pe domnişoara de Sallandrera, admiţând toate acestea, nu va veni oare ziua când adevărul va ieşi la lumină?

— Nu cred.

— Nu va trebui ca mai curând sau mai târziu contesa d’Asmolles să afle?

— Nu.

— Mintea mea este prea slabă, contesă, pentru a putea pricepe.

— Ei bine! ascultă-mă cu atenţie. Îţi voi descrie planul meu în întregime.

— Te ascult, doamnă contesă.

— Adevăratul Chamery, acel nobil şi frumos tânăr, atât de nenorocit şi atât de mândru, a produs o profundă impresie asupra domnişoarei de Sallandrera, impresie pe care, mai întâi nu şi-a mărturisit-o, n-a priceput-o din cauză că-l iubea pe acel infam hoţ de nume şi titluri. Dar sper că acum va pricepe totul.

— Bine! zise Fernand, şi după asta?

— Dacă voi putea să fac să iasă o singură scânteie din apropierea acestor inimi, lucru care cred că se va întâmpla, deoarece domnişoara de Sallandrera la rându-i a produs o impresie tot atât de vie asupra marchizului, atunci, nimic nu va fi mai uşor decât să-l substitui falsului marchiz, pe cel adevărat.

— Crezi?

— Fără îndoială. Acel ce-şi zice marchiz de Chamery e aşteptat să sosească din Paris. Totul este gata pentru căsătorie, care urmează să se facă fără pompă, în capela castelului de Sallandrera. După căsătorie, cei doi soţi trebuie să plece la Madrid. Acolo, marchizul va găsi scrisorile de acreditare pe lângă Maiestatea sa braziliană şi va pleca peste douăzeci şi patru de ore.

— În Brazilia?

— Fără îndoială.

— Nu înţeleg nimic.

— Aşteaptă. Să ne închipuim că substituirea este posibilă: adevăratul marchiz, în numele căruia Rocambole a obţinut scrisorile de naturalizare, va lua locul lui Rocambole şi va pleca cu tânăra soţie în Brazilia. Şi acum să presupunem că după asta vor trece zece ani.

— Ah! mi se pare că ghicesc.

— Rocambole şi marchizul sunt de aceeaşi statură şi chiar seamănă puţin, asemănare care a folosit banditului. Peste zece ani, doamna d'Asmolles, revăzând pe adevăratul său frate, nu-l va mai recunoaşte.

— Oh! acum înţeleg foarte bine, zise Fernand; numai că pentru a ajunge aici, câte dificultăţi nu sunt de învins!

— Ştiu, dar. Dumnezeu s-a arătat atât de bun cu noi!

— Apoi. ce vom face cu acel mizerabil, contesă!

Un fulger străluci în ochii contesei Artoff.

— Oh! va fi pedepsit într-un mod îngrozitor, zise dânsa, vei vedea!

Accentul contesei era solemn şi teribil, ca vocea unui judecător, şi Fernand nu-şi putu stăpâni un tremur.

— Acum, zise el, mai explică-mi încă un lucru, contesă: de vreme ce Rocambole este aici sub un alt nume, de ce nu faci să fie arestat?

— Acesta este secretul meu, pentru încă trei zile, zise Baccarat, ridicând cu mâna sa albă şi delicată perdelele trăsurii, care se oprise.

Erau la intrarea vilei.

La sunetul clopotului, o femeie apăru pe peron. Era ducesa de Sallandrera. Biata mamă alergă spre contesă şi-i întinse braţele.

— Cum îi mai este? întrebă Baccarat.

— A plâns foarte mult, însă liniştea a revenit şi de azi-dimineaţă cere mereu să vă vadă, scumpă doamnă.

— Unde se află?

— La fereastră, în camera ei, priveşte mereu marea. Această fixitate mă sperie.

— Mie, zise contesa, îmi dă o mare speranţă.

— Dumnezeu să vă asculte, doamnă.

— Îmi daţi voie să intru singură în camera sa?

— Cum veţi dori, doamnă.

Ducesa împreună cu Fernand Rocher se îndreptară spre salonul de vară al vilei. Baccarat urcă cu uşurinţă la primul etaj, străbătu un mare vestibul şi bătu încet în uşa tinerei fete. Conception nu răspunse.

Cheia era în uşă. Contesa intră. La ultimele licăriri de lumină ale zilei, o zări pe Conception rezemată de marginea ferestrei, cu ochiul fixat pe mare, după cum spusese mama sa, şi adâncită într-o profundă reverie.

Baccarat închise uşa şi se apropie de dânsa, fără ca vreo mişcare a tinerei fete să arate că fusese auzită. Atunci contesa îi puse o mână pe umăr. Conception se întoarse cu o tresărire şi scăpă un strigăt.

— Ah! dumneata eşti, contesă? zise dânsa cu emoţie.

Contesa Artoff o luă în braţe şi o strânse la piept cu dragoste.

— Biata copilă, zise ea, cât de mult trebuie să suferi!

Vorbele acestea reuşiră să deştepte mândria tinerei copile. Se îndreptă liniştită, cu privirea rece, aproape ameninţătoare.

— Te înşeli, doamnă contesă, mă gândesc să mă răzbun, în dimineaţa aceasta chiar, dacă s-ar putea.

— Vei fi răzbunată, domnişoară.

— Acum am un dispreţ atât de mare pentru acel mizerabil încât o răzbunare mi se pare nedemnă de mine.

— Domnişoară, răspunse Baccarat, într-adevăr este nedemnă de dumneata; însă, ai dreptul să pedepseşti şi îndrăznesc a spune chiar că nu-l ai pe acela de a ierta.

Conception tresări şi o privi pe contesă.

Aceasta continuă:

— Omul care trebuie pedepsit într-un mod teribil, omul care, pentru totdeauna, trebuie smuls din mijlocul societăţii, acel om care a furat un nume şi o avere şi a asasinat cu laşitate, aparţine dreptăţii omeneşti.

— Ei bine! denunţă-l, zise Conception cu un fel de nepăsare care îi ascundea rău durerea.

— Nu, răspunse Baccarat, mai târziu.

— Atunci ce voieşti să faci, doamnă?

— Înainte de a ne gândi să-l pedepsim pe hoţ şi pe asasin, trebuie să ne gândim.

— Ah! exclamă Conception, ghicesc ce voieşti să spui, doamnă, şi gândul dumitale a fost şi al meu, toată ziua. Trebuie ca omul despuiat pe nedrept de nume şi de avere să fie răzbunat, reintegrat. trebuie ca domnul de. Chamery. să iasă din. ocnă.

— Da, domnişoară.

— Oh! voi scrie reginei. şi dacă va fi necesar voi.

Baccarat o opri pe Conception cu un gest, apoi zise:

— Mai întâi de toate, domnişoară, te voi ruga să-mi acorzi o favoare.

— Oh! vorbeşte! vorbeşte!

— Te voi ruga să acorzi o întrevedere domnului de Chamery.

Conception se îngălbeni, un val de sânge se urcă la inimă. Baccarat o văzu clătinându-se şi o susţinu în braţele sale.

— Vino, vino! îi zise dânsa, atrăgând-o pe terasa vilei.

În seara aceea, luna era luminoasă şi razele ei alunecau pe valuri.

Contesa întinse mâna în direcţia oraşului.

— Priveşte şi ascultă, zise ea; nu vezi un punct negru. o barcă, acolo, în apropierea curentului? n-auzi un zgomot de lopeţi? Este el!

Conception, pierdută se sprijini de braţul contesei.

„Îl iubeşte deja!” cugetă contesa, tremurând de bucurie.

Cele două femei, aplecate pe parapetul terasei, cu ochiul fixat pe mare, urmăreau în tăcere mişcările bărcii, care înainta cu iuţeală.

Când barca ajunse la o mică distanţă, Conception deosebi doi oameni: unul aplecat pe lopeţi, vâslea cu putere; celălalt, stătea în picioare în partea dindărăt a bărcii.

Pe măsură ce barca se apropia, Conception simţea că inima îi bate cu tot mai multă violenţă.

În fine, ajunse lângă prima treaptă a scării, vâslaşul opri.

Atunci, tânăra fată, care abia se mai susţinea cu tot ajutorul contesei, care îi trecuse o mână în jurul mijlocului ei zvelt şi mlădios, îl văzu pe omul care stătuse în picioare sărind din barcă pe treptele scării şi urcându-le cu uşurinţă.

Conception îl recunoscu; era el, cu adevărat el! Domnul marchiz de Chamery nu mai era îmbrăcat în oribila uniformă a ocnaşilor. Purta mica ţinută a ofiţerilor de marină, şi cu această haină, desigur, nu mai încăpea nici o îndoială, era marchizul, adevăratul marchiz de Chamery. Oricât era de emoţionată, Conception avu totuşi un gând: cum fusese cu putinţă un singur moment măcar să-l prefere acestui palid şi nobil bărbat, pe odiosul elev al lui sir Williams?

Domnul de Chamery era şi dânsul foarte emoţionat. Se apropie tremurând de domnişoara de Sallandrera, o salută şi-i sărută mâna.

Contesa făcu un pas înapoi. În acel moment, fără îndoială trecuse prin mintea şi inima tinerei fete o sublimă inspiraţie.

Ea luă mâna contesei.

— Doamnă, îi zise ea, cu o voce înceată şi nesigură, te rog du-te de o găseşte pe mama şi lasă-mă un moment singură cu domnul de Chamery.

Contesa ghicise ceea ce simţea Conception, îi strânse mâna şi se retrase.

Ambii tineri rămaseră singuri, faţa în faţă, în mijlocul acelei nopţi tăcute şi liniştite, având marea la picioarele lor, iar deasupra capului bolta înstelată a cerului spaniol.

Timp de câteva momente se priviră, el neîndrăznind să se întrebe pentru ce voise ea să rămână singură, iar dânsa căindu-se poate de îndrăzneala ce o avusese.

În fine, tânăra păru că face o sforţare şi ridicându-şi ochii, atât de dulci şi trişti, asupra marchizului, îi zise:

— Domnule, ştiu astăzi şi numele şi povestea dumneavoastră. Ştiu că acest nume v-a fost furat şi desigur că şi dumneavoastră ştiţi că acela a îndrăznit să-l poarte.

— Domnişoară, o întrerupse cu vioiciune marchizul, ştii că eşti cea mai nobilă şi cea mai nefericită dintre femei?

— Oh! domnule, răspunse ea cu mândrie, nu de mine voiesc să vă vorbesc; un mizerabil, un asasin, purtând un nume onorabil, s-a găsit în calea mea, a îndrăznit să ridice ochii până la mine şi, cum eram încrezătoare, fermecată de un renume pe care de asemenea îl furase, am crezut că-l iubesc. Sunt gata să sufăr dreapta pedeapsă a greşelii mele, să aud zicându-se în jurul meu: „Domnişoara de Sallandrera era să se căsătorească cu un asasin!” Aproape de noi, însă, domnule, aproape de dumneavoastră, aproape de noi amândoi, sunt fiinţe bune şi nobile, fiinţe iubite, care vor fi lovite ca şi mine, pedepsite ca şi mine: mama mea. sora dumneavoastră.

Tânăra fată pronunţase cuvintele acestea cu o grijă de nedescris.

— Ah! domnişoară, strigă marchizul, abia stăpânindu-şi emoţia, vă înţeleg. dacă vei face să fiu recunoscut, scandalul acesta o va ucide pe mama dumneavoastră, o va ucide pe sora mea. Ei bine! Amânaţi pentru o dată nehotărâtă

căsătoria aceasta; nu voi reclama nici averea, nici numele meu. Vom face ca acel mizerabil să dispară; dumneavoastră vă veţi preface că-l plângeţi; Blanche, sora mea adorată, îl va plânge pe acela pe care l-a crezut fratele său şi atunci, onoarea noastră, a tuturor, va fi scăpată: nu se va zice că un scelerat a purtat numele meu, nici că a atins nobila mână a domnişoarei de Sallandrera. Pe mine nu mă lăsaţi la ocnă, ajutaţi-mă să pot evada: să o pot vedea câteodată, o oră, câteva minute numai, chiar în mijlocul mulţimii, de după vreun stâlp, pe Blanche a mea adorată, şi voi fi mulţumit, domnişoară, vă voi binecuvânta.

Vorbind astfel, marchizul avea lacrimi şi în voce şi în ochi; una din aceste lacrimi căzu pe mâna tinerei fete pe care o ţinea într-ale sale. Lacrima aceasta arse pielea domnişoarei de Sallandrera.

— Domnule marchiz de Chamery, zise ea, am fost o biată copilă neştiutoare şi încrezătoare, dar în vinele mele curge un sânge care nu va minţi niciodată şi aş petrece viaţa întreagă la picioarele omului care mi-ar întinde mâna în această nenorocire.

— Domnişoară! strigă tânărul, care nu îndrăznea să ghicească.

— Domnule marchiz, continuă dânsa, voiţi să fiţi nobil şi bun? voiţi să mă scăpaţi de ruşine, să o scăpaţi pe mama de la disperare, să o scăpaţi pe sora dumneavoastră adorată?

— Oh! vorbiţi, zise el, vorbiţi, domnişoară.

Conception adăugă cu o voce sigură:

— Domnule marchiz de Chamery, vreţi să mă luaţi de soţie?

Marchizul scoase un strigăt de bucurie şi căzu la picioarele domnişoarei de Sallandrera.

— Oh! da, zise el, pentru că. vă iubesc.

— La rândul meu, murmură ea cu o voce tremurătoare şi aproape stinsă. simt că vă voi iubi.

Capitolul XXIV.

Aproape la aceeaşi oră, când Fernand Rocher şi contesa Artoff mergeau spre vilă, baronul Wenceslas Polaski se suia în trăsura sa şi se îndrepta spre palatul guvernământului.

Chiar în dimineaţa aceea, nobilul personaj primise vizita căpitanului Pedro C. Căpitanul îl tratase pe străin cu cea mai mare consideraţie, reînnoindu-i prin viu grai cele scrise în ajun şi adăugând că este cu totul la dispoziţia sa.

— Domnule baron, îi spusese căpitanul, cu tonul cel mai serios şi mai convingător, îmi faceţi mare onoare şi plăcere venind astă-seară la masă la mine.

Baronul primi invitaţia şi tocmai într-acolo se îndrepta acum.

Căpitanul îi ieşi înainte până la cea mai de jos treaptă a scării, apoi îl conduse într-o vastă sală cu pardoseala de marmură, mobilată după moda spaniolă; era salonul de onoare. Ajunşi acolo, căpitanul se scuză că este silit să-l lase un moment singur, având a expedia nişte ordine, şi-i oferi nişte jurnale englezeşti. Conversaţia dintre ei începuse în englezeşte, căci nobilul străin părea că nu cunoaşte limba spaniolă.

Abia ieşi căpitanul şi, pe o mică uşă laterală, apăru Zampa. Baronul făcu un gest de mirare, dar portughezul îşi duse un deget la buze şi-i şopti:

— Taci! am să-ţi spun numai două vorbe şi plec.

Se apropie de baron, se aplecă la urechea lui şi adăugă:

— Ai primit scrisoarea mea?

— Da, îmi spuneai să stau în casă toată ziua.

— Şi m-ai ascultat?

— Fără îndoială.

— Atunci totul va merge de minune!

— Ce vrei să zici?

— Aş avea multe lucruri să-ţi spun, numai că nu prea am timp în acest moment. Este de-a ajuns să-ţi spun ce am hotărât pentru astă-seară.

— Ce-ai hotărât?

— Afacerea marchizului; numai dracul de nu şi-ar băga coada, dar altfel, mâine dimineaţă nu va mai exista decât un singur marchiz de Chamery şi acela vei fi tu.

— Spui drept? murmură Rocambole, a cărui voce tremura de emoţie.

— Mai întrebi? Uite ce ai de făcut acum. Astă-seară, la masă, vei spune că doreşti să faci o plimbare pe mare în timpul nopţii; lesne îţi va veni să găseşti un pretext oarecare.

— Fără îndoială; şi după asta?

— Căpitanul îţi va pune la dispoziţie o mică barcă, pe servitorul său şi pe un ocnaş.

— Crezi?

— Sunt sigur.

— Acest ocnaş, înţelegi bine, va fi dânsul. Voi aranja eu, ca să fie astfel.

— Şi. servitorul?

— Voi fi eu. Tăcere! în curând o să-ţi spun mai multe; acum mă duc.

În adevăr, Zampa ieşi; după câteva minute intră căpitanul. Se scuză, pe lângă oaspetele său, că l-a lăsat atât de mult timp singur, şi-l prezentă soţiei sale, care apăru în acel moment.

Câteva secunde după aceasta, meşterul Zampa deschise larg uşa care dădea în sala de mâncare şi zise cu solemnitate, în limba spaniolă:

— Senioriile lor sunt servite!

Domnul baron Wenceslas Polaski oferi cu galanterie braţul doamnei Pedro C. şi trecură la masă.

Baronul era singur, cu căpitanul şi soţia acestuia, care vorbea perfect englezeşte.

După masă, pe la orele opt, comandantul îl invită pe oaspete pe terasă, unde se servi cafeaua.

— Oh! frumoasă noapte! zise baronul şi cât este de calmă marea!

— Adierea este puţin cam răcoroasă acum, răspunse căpitanul; dar peste o lună, plimbările pe mare, noaptea vor fi încântătoare.

— Pe onoarea mea! reluă baronul, mărturisesc, domnule căpitan că, dacă aş avea o barcă la dispoziţia mea, m-aş duce bucuros să fumez o ţigară în larg; sunt cam visător, ca toţi copiii Nordului.

— E lucrul cel mai simplu, domnule baron, zise căpitanul, vă pot oferi orice barcă doriţi.

— Adevărat? exclamă baronul, cu o bucurie copilărească.

— Şi un ocnaş, ca lopătar.

— Drace! un ocnaş; zise nobilul străin, cu un aer îngrijorat.

Apoi adăugă:

— În cazul acesta, ar fi cuminte din parte-mi să vă las ceasornicul şi punga.

Căpitanul răspunse surâzând la rândul său:

— Nu vă temeţi de nimic, domnule baron, vă voi da pe cel mai bun dintre ocnaşii mei şi cu el şi pe feciorul meu din casă.

— Atunci, nu mai am nici o grijă! exclamă baronul.

Căpitanul îl chemă pe Zampa.

Zampa apăru, cu capul descoperit, respectuos şi îl salută pe baron până la pământ.

Căpitanul îi spuse câteva vorbe în limba spaniolă şi după douăzeci de minute, baronul Wenceslas Polaski îşi luă rămas bun de la căpitan şi de la soţia lui şi, în tovărăşia portughezului, se îndreptă spre o scară întortocheată care ducea spre mare.

— Acum, zise portughezul aplecându-se la urechea lui, putem vorbi.

— Te ascult, ce ai să-mi spui?

— Noaptea este întunecoasă. Vom pluti în larg, apoi vom înconjura acea grămadă de stânci ca să ne ascundem tuturor privirilor.

— Cât eşti de prost! zise Rocambole, de vreme ce noaptea este întunecoasă!

— Fulgerul unei arme de foc străbate întunericul.

— Este adevărat. Cred însă că s-ar putea întrebuinţa una din acele frumoase cuţite catalane, ştii tu?

— Nu, zise Zampa. Cu un cuţit sau un pumnal, nu întotdeauna eşti sigur că poţi lovi bine; dovada sunt chiar eu, nu este aşa?

— Să nu mai vorbim de asta, zise Rocambole.

— Fie. Cu un glonţ eşti sigur de afacere. Ţine, iată revolverul baronului Wenceslas Polaski. De altfel, omul nostru este un tip solid şi trebuie să lucrăm cu multă prudenţă. Cu un pumnal se poate foarte bine să fie o luptă. şi pe urmă. în fine, am găsit o combinaţie pe care ţi-o voi explica mai târziu. Acum să mergem.

Rocambole puse revolverul în buzunar.

Ne aducem aminte că palatul guvernământului avea vederea la port.

Scara pe care Zampa şi tovarăşul său coborau, conducea direct la o altă scară, ale cărei trepte erau scăldate de valuri.

La marginea acestei scări era o barcă. Această barcă, în care un om părea că dormitează, era aceea pe care comandantul portului o pusese la dispoziţia baronului Wenceslas Polaski.

Pe când Zampa punea piciorul pe prima treaptă a ultimei scări, se aplecă la urechea lui Rocambole şi-i zise încet:

— Acum, ca să-l trimiţi pe marchiz să-şi întâlnească străbunii, vei aştepta să-ţi indic momentul printr-un semnal.

— Şi care e semnalul ăla?

— Când vom fi la o oarecare distanţă, în larg, voi striga: „Ei! marchize, spune-ne povestea ta! eşti marchiz adevărat, nu-i aşa?”

— Şi atunci va trebui să trag?

— Desigur! Ce dracu! ai şase gloanţe în revolverul tău şi i le poţi trimite pe toate.

— Ne-am înţeles, murmură Rocambole, care îşi recăpătase tot sângele rece.

Zampa sări cel dintâi în barcă.

— Haide, marchize, haide! zise el, deşteptându-l cam brusc pe cel ce dormea.

Omul culcat în barcă se ridică şi zise în limba spaniolă:

— Cine este?

— Sunt eu, Zampa; valetul căpitanului.

— Are nevoie de mine căpitanul?

— Aprinde facla dindărătul bărcii, marchize, şi ia lopeţile. Persoana care mă însoţeşte este un mare senior polonez foarte original; îi place să se plimbe noaptea.

Rocambole, care era încă pe scară, nu scăpă nici un cuvânt din această conversaţie.

Ca să sară în barcă, aşteptă ca marchizul să aprindă o faclă de răşină, care era înfiptă înainte. La lumina acestei torţe, Rocambole putu să vadă foarte bine faţa ocnaşului.

Marchizul purta vestă roşie, bonetă verde; Rocambole îl recunoscu numaidecât, ca şi cum l-ar fi părăsit în ajun: era ofiţerul de marină de pe vasul La Mouette, era victima sa de pe insulă; era acela al cărui nume îl purta, în fine, adevăratul marchiz de Chamery.

Un hoţ nu poate să stea liniştit când se găseşte faţă în faţă cu omul pe care l-a despuiat. La vederea marchizului, Rocambole simţi inima bătându-i mai tare şi se simţi îngălbenind, sub vopseaua roşie ce-i acoperea faţa, fără să mai ţină socoteală că nu putea fi recunoscut aşa cum era deghizat. După puţin timp însă, Rocambole îşi reveni în fire, sări în barcă şi se aşeză la locul de onoare; apoi îi făcu un semn lui Zampa, care se aşeză în faţa lui cu spatele spre marchiz.

Acesta luă lopeţile şi dezlegă barca.

— În larg! ordonă Zampa în limba spaniolă; apoi, întorcându-se spre baron, şopti:

— Ştii că marchizul vorbeşte englezeşte?

— Da, răspunse Rocambole, clătinând din cap.

— Poţi vorbi cu el, adăugă Zampa.

— Nu vreau, răspunse Rocambole, tot cu capul.

— Pentru ce?

— Pentru că, zise Rocambole, aplecându-se la urechea lui Zampa, ar putea să mă recunoască după voce.

— Bine! înţeleg.

Zampa puse şi el mâna pe o lopată şi îl ajută pe ocnaş să scoată barca din port.

Vântul începuse să adie puţin.

— Domnule Zampa, zise ocnaşul în limba spaniolă, pot să întind pânza?

— Cum vrei, marchize.

Ocnaşul ridică stâlpul, desfăşură pânza şi se aşează la clemă. Numaidecât barca, împinsă de vânt, începu să taie valurile cu repeziciune.

— Unde mergem, domnule Zampa?

— În larg, deocamdată.

— Şi mai apoi?

— Apoi, vei îndrepta barca către grupul acela de stânci din mijlocul mării.

— Bine.

Ocnaşul se înclină şi execută ordinele fostului fecior al ducelui de Château-Mailly. Zampa îi zise lui Rocambole:

— Este un fapt destul de original; îl tutuiesc pe adevăratul marchiz de Chamery, pe când pe tine te tratez cu atâta respect!

Rocambole strânse cu tărie braţul lui Zampa.

— Taci! îi şopti el.

Adevăratul marchiz de Chamery, acela căruia domnişoara de Sallandrera îi oferise mâna cu puţin înainte, îmbrăcase uniforma de ocnaş şi părea că nu dă nici o atenţie la acele câteva cuvinte, schimbate cu glas încet, între Rocambole şi Zampa.

Barca, împinsă de un vânt destul de tare, intrase în acel curent repede, care trecea pe la piciorul vilei în care locuia

Conception împreună cu mama sa. În momentul în care zidul alb al vilei începu să se zărească, Zampa zise tare:

— Ei! marchize, cunoşti casa aceasta, nu este aşa?

— Este aceea a monseniorului de Granada, răspunse el.

— Acolo locuieşte logodnica omonimului tău marchize.

Zampa se întoarse către Rocambole.

— Fii cu băgare de seamă, îi zise el.

— Nu am nici un omonim, răspunse ocnaşul cu mândrie.

Barca înainta; zidurile albe ale vilei dispăreau în noapte şi vârful stâncilor începeau să se vadă. Portul nu se mai zărea.

Aşezat la cârmă, marchizul era bine luminat de torţa de răşină, pe câtă vreme, Rocambole şi Zampa erau cu totul în întuneric.

— Cum! zise Zampa, n-ai nici un omonim?

— Nu.

— Dar atunci marchizul de Chamery.

— Sunt eu.

— Dar acela din Paris?

— Este un escroc; un criminal.

Rocambole ascuns la spatele lui Zampa scoase revolverul din buzunar şi-l ochi pe ocnaş pe deasupra umerilor portughezului.

— Aşadar, zise acesta, ridicând vocea, eşti marchiz adevărat?

Marchizul n-avu timpul să răspundă; o lovitură de revolver răsună şi Rocambole îl văzu pe omul asupra căruia trăsese întinzând braţele, apoi aducându-şi mâinile la piept, îl auzi murmurând cu un glas dureros:

— Asasinule! Asasinule!

Rocambole, apăsă de trei ori pe trăgaciul revolverului; trei detunături mai răsunară încă, ocnaşul mai scoase un strigăt, voi să se arunce asupra ucigaşului său, dar n-avu putere, se clătină şi căzu apoi în mare.

Valurile îl acoperiră.

— Iată-te acum adevărat marchiz, exclamă Zampa, care alergă la cârmă şi redresă barca.

Capitolul XXV.

Rocambole simţi o bucurie şi o mândrie, foarte legitime la urma urmei şi, aplecându-se pe marginea bărcii, privi marea. Noaptea era întunecoasă, însă torţa aprinsă arunca o lumină destul de mare care-i îngăduia lui Rocambole să se asigure că marchizul, lovit de moarte, nu mai apăruse la suprafaţa apei.

Zampa care conducea pânza după vânt, timp de câteva minute rămase tăcut şi ocupat cu manevrarea bărcii; apoi, făcu un semn baronului Wenceslas.

— Vino şi te aşează aici lângă mine, îi zise el şi stai la cârmă; trebuie să ştii să vâsleşti.

— Am fost barcagiu la Bougival, zise Rocambole, în care se redeştepta toată mândria marinarului; vei vedea că nu sunt de lepădat nici pentru meseria aceasta.

— Ei bine! Dacă-i aşa, vâsleşte.

— Încotro mergem?

— Să ne culcăm; unde dracu voieşti să mergem?

— Ne întoarcem la Cádiz?

— Fără îndoială.

— Dar ocnaşul?

— Ei bine! E mort.

Rocambole ridică din umeri.

— Cum vom explica dispariţia lui?

— Oh! mă însărcinez eu cu aceasta. Ai să vezi. Voi spune căpitanului că l-ai omorât.

— Eşti nebun?

— Nicidecum; căpitanul îţi va fi recunoscător.

Zampa câştigase, în douăzeci şi patru de ore, atâta autoritate asupra omului căruia i se supusese orbeşte până atunci, încât acesta, fără să zică un cuvânt, înclină capul şi păru că se încrede cu totul în el.

— Acum, domnule duce de Chamery-Sallandrera, zise cu gravitate Zampa, după ce barca îşi luase cursul cu

repeziciune spre Cádiz, acum lasă-mă să te pun la curent cu afacerile noastre. După cum ţi-am spus înainte de masă, am o mulţime de lucruri să-ţi încredinţez.

— Te ascult, zise Rocambole.

— Mai întâi îţi voi spune că nu mai ai pentru ce să te temi de contesa Artoff.

— Ah! crezi aceasta cu adevărat?

— A plecat astă-seară din Cádiz.

— Pentru ce?

— S-a dus la Paris, căci bărbatul său este pe moarte.

— Şi. Conception?

— Conception n-a văzut portretul şi contesa pleacă convinsă că este la curent cu situaţia şi că nu mai are nici o îndoială asupra identităţii tale.

— Cum te-ai descurcat cu toate acestea? întrebă Rocambole, care nu pricepea nimic din cuvintele încurcate ale portughezului.

Zampa răspunse:

— În toate acestea, frumosul meu amic, am jucat un rol dublu. Am trădat pe toată lumea pentru tine.

— Ah! să vedem! cum ai făcut asta?

— Contesa Artoff, ca o femeie delicată ce este, n-a voit să zdrobească, cu o vorbă, iluziile frumoasei tale logodnice. A preparat aceasta pe departe; i l-a prezentat pe marchiz.

— Ce spui? strigă Rocambole.

— Linişteşte-te, răspunse Zampa râzând; lucrurile s-au petrecut normal. Marchizul şi-a spus mica sa poveste, însă nu şi-a spus numele.

Rocambole respiră.

— Eu am fost însărcinat ca să duc domnişoarei Conception portretul şi să o fac să observe partea de jos a pânzei, unde e scris numele pictorului, data şi numele castelului unde a fost lucrat portretul. Toate acestea trebuiau să probeze până la evidenţă că tu eşti un mizerabil şi un escroc.

— Ei bine! ce-ai făcut tu?

„Contesa a primit o telegramă în care se spunea” că bărbatul său, care la început era pe cale de a se vindeca, a fost atins de o paralizie nervoasă şi că nu mai are nici opt zile de trăit. Dânsa mi-a dat portretul şi, în loc să-l ducă la vilă, ţi l-am dat ţie.

— Şi Conception nu l-a văzut?

— Nu.

— Şi nu ştie că acel om.

— Nu ştie absolut nimic. M-am dus la vilă, ca să prezint salutările mele vechilor stăpâni şi să rog cu umilinţă pe domnişoara să mă reia în serviciu.

— Ce ţi-a răspuns dânsa?

— Că, peste câteva zile, voi putea să mă adresez ţie, deoarece totul este pregătit pentru căsătoria voastră.

Rocambole simţi un fior de bucurie.

— Ţi-a spus aceasta dânsa?

— Ştii că te iubeşte, seducătorule! murmură Zampa pe ale cărui buze flutură un surâs batjocoritor.

Apoi adăugă:

— Ştii bine că domnişoara Conception te crede la Paris şi nu-şi închipuie nici un moment că, mişelul care va deveni soţul ei, se află la Cádiz, ascuns sub părul blond şi sub poloneza cu şireturi a baronului Wenceslas Polaski.

— Cred şi eu că nu ştie.

— Astfel că, m-a rugat să duc la poştă o scrisoare.

— Pentru mine?

— Pentru tine; adresa e la Paris în strada Verneuil, la palatul tău.

— Ai pus-o la cutie?

— Haida de? drept cine mă ei?

— Ce-ai făcut atunci cu dânsa?

— Am păstrat-o.

Zampa se căută în buzunar, scoase scrisoarea şi o dădu lui Rocambole.

— Cum! zise acesta din urmă, cu o mişcare de mânie ai deschis-o?

— Desigur.

— Neruşinatule!

— Ei aş! afacerile tale sunt şi ale mele, prin urmare trebuia să fiu la curent.

— Nu ştiu ce mă face să nu-ţi zbor creierii, zise Rocambole silindu-se să surâdă; mai am încă două focuri de tras; şi arătă revolverul.

— Ai face o prostie, dragul meu.

— Pentru ce?

— Pentru că, prin moartea mea ai renunţa la mărire, la Conception, la marchizul de Chamery şi încă la multe altele. Talismanul meu, ştii, acea bucăţică de hârtie.

— Ei bine?

— Ei bine, l-am depus chiar ieri la un om al legii.

— Ai avut grijă de toate, zise Rocambole, şi în adevăr că ar fi o prostie să mă supăr pe tine. Ia tu lopeţile şi lasă-mă să citesc scrisoarea adoratei mele.

Rocambole deschise scrisoarea domnişoarei Conception şi se aplecă spre torţa de răşină.

Scrisoarea domnişoarei de Sallandrera era astfel concepută: „Amicul meu, Mâine dimineaţă părăsim Cádizul, mama şi cu mine. Poate că te vei mira de această nouă deplasare şi vei găsi că avem gusturile cam frivole, însă iată motivul: Regina a părăsit Cádizul zicându-mi:

— La revedere, ducesă, te aştept la Madrid cu soţul dumitale, peste cincisprezece zile.

Cum mă înfioram de bucurie şi cum inima îmi bătea să se rupă, amicul meu, Maiestatea sa a binevoit să adauge:

— Părăsiţi Cádizul, copila mea: trebuie să te căsătoreşti la Sallandrera; doliul dumitale îţi impune aceasta.

Iată dar, pentru ce plecăm, amicul meu. Te aşteptăm la Sallandrera. Unchiul meu, monseniorul de Granada, ne va uni. Căsătoria spaniolă ştii că este numai religioasă şi că cea civilă nu există în ţara noastră.

A trebuit să spun unchiului meu, cum ne-am întâlnit şi cum ne-am îndrăgostit. Nu i-am ascuns decât fatala poveste

a lui don José. Unchiul meu m-a mustrat foarte aspru pentru uşurinţa ce o arătasem şi mi-a zis:

— Lucrurile au ajuns atât de departe, copila mea, că nu trebuie să-l mai vezi pe marchizul de Chamery înainte de unirea voastră. Va veni la Sallandrera când va voi, însă nu-l vei vedea decât la slujba nupţială. Vei rămâne închisă în apartamentul dumitale până în momentul acela.

Aceasta, amicul meu, mi s-a părut o adevărată tiranie; dar, ce voieşti să fac? Unchiul meu este stăpânit de sentimentul convenienţelor într-un grad exagerat şi trebuie să-l menajăm. Este un bătrân care trăieşte cu trecutul său, învinovăţeşte prezentul şi vrea să restabilească toate obiceiurile vechi. Căsătoria, cum o înţelege el, se practica în Spania acum două secole. Logodnica intra în biserică pe o uşă, logodnicul pe o alta şi se întâlneau la piciorul altarului.

Unchiul meu vrea să fie tot astfel şi pentru noi. Fie!

Prin urmare, amicul meu, vino la Sallandrera.

Te aştept peste opt zile. Căsătoria noastră va fi celebrată pe patrusprezece curent. Ziua de patrusprezece este o dată fericită în familia mea. Toate mulţumirile, toate reuşitele noastre le-am avut pe 14. Te sfătuiesc să-ţi iei toate precauţiile ca să ajungi pe 13 seara sau cel mai târziu pe 14 dimineaţa.

Dacă ajungi pe 13, nu urca la castel. Rămâi – tot ca să placi rigurosului meu unchi – la casa maestrului de vânătoare care se află la poalele colinei.

Maestrul de vânătoare va avea ordin să te primească în mod convenabil.

La revedere, amicul meu, supune-te cu răbdare acestei etichete spaniole şi gândeşte-te că în curând nu va mai fi între noi decât Dumnezeu şi amorul nostru.

A dumitale.

Conception”

Rocambole citi această scrisoare cu mare atenţie. Când o sfârşi se întoarse spre Zampa. Ei bine! zise el, pentru că ai deschis-o desigur că ai citit-o.

— Probabil.

— Şi ce crezi tu?

— Mă gândesc că astăzi suntem în 7 şi că pe 14 vei fi soţul domnişoarei de Sallandrera.

— Sunt de acord; dar această bizară căsătorie.

— De ce bizară?

— Pentru că nu voi putea să o văd pe logodnica mea decât în ultimul moment.

— Oh! zise Zampa surâzând, se vede bine că nu-l cunoşti pe monseniorul de Granada. Este un om cam nebun. Se crede mereu, tot sub domnia lui Carol al V-lea.

— Cunoşti Sallandrera?

— Da. Am petrecut acolo trei luni cu don José.

— Ce fel de casă este aceea a maestrului de vânătoare?

— Un frumos pavilion unde vei sta de minune. Nu cumva vrei să faci pe marchizul şi cu mine?

— Nu, însă voiesc să cunosc şi părerea ta.

— Părerea mea este că mai ai cinci zile de petrecut la Cádiz în poloneza baronului Wenceslas Polaski.

— Şi. pe urmă?

— Pe urmă vom pleca foarte liniştiţi spre Sallandrera; pe drum vei redeveni falsul marchiz de Sallandrera.

— Adevăratul, mizerabile.

— Fie, adevăratul. Uit că l-am omorât pe celălalt; şi Zampa începu să râdă.

Apoi peste câteva minute, barca intră în port. Zampa strânse pânza, luă lopeţile şi trase la marginea scării care conducea pe terasa palatului domnului comandant al portului.

Căpitanul tocmai era acolo, plimbându-se în lung şi în lat, fumând o ţigară.

— Ce vei face acum? şopti Rocambole, la urechea lui Zampa.

— Relativ la marchiz mă întrebi?

— Da.

— Fii liniştit. Lasă-mă pe mine să vorbesc; şi Zampa, după ce legă barca, urcă cel dintâi.

— Cum! zise guvernatorul în limba spaniolă, te-ai întors?

— Da, căpitane.

— Poate că baronului i-a venit rău de mare?

— Nu, zise Zampa râzând; marchizul.

— Care marchiz?

— Ocnaşul.

— A! zise căpitanul Pedro, mirat; ce e cu dânsul?

— Este mort.

— Cum?

— Am spus că e mort. Domnul baron l-a ucis.

Rocambole, care trebuia să arate că nu cunoaşte limba spaniolă, păstră o perfectă nepăsare.

— Ah! glumeşti? întrebă căpitanul.

— Nicidecum. Mi se pare, căpitane, că demult marchizul, cum îi zic toţi, avea poftă să fugă. Pe când ne găseam în largul mării, ne-a zis: „Trebuie să ştiţi, unul din dumneavoastră să conduceţi o barcă; eu ştiu să înot. Bună-seara.” şi, lăsând lopeţile se aruncă în mare. Atunci baronul, termină Zampa, l-a tratat după obiceiul polonez.

— Ce vrei să zici?

— Avea în buzunar un revolver. L-a ochit pe evadat, cu un sânge rece demn de un englez şi i-a trimis un glonte, nu ştiu unde; ştiu atâta: că marchizul s-a cufundat.

— Ah! domnule baron, exclamă căpitanul în englezeşte; aţi făcut o frumoasă faptă. Să omorâţi pe un ocnaş care evadează este o acţiune meritorie şi demnă de laudă.

— Mi-am făcut datoria, domnule, răspunse Rocambole cu o modestie demnă de înalta sa situaţie.

A doua zi, Zampa intră la hotelul „Trei Magi”, în camera baronului Wenceslas Polaski şi-l dădu un număr din „Correo de Ultramar”, jurnal care se tipărea la Madrid.

Correo, publica pe larg tot ceea ce povestise Zampa în ajun căpitanului Pedro C. şi se mira de sângele rece şi

curajul pe care un străin, baronul Wenceslas Polaski, gentilom polonez, îl desfăşurase cu acea ocazie.

— Iată cum se scrie istoria! murmură Rocambole, râzând.

Capitolul XXVI.

Trecură cinci zile.

Domnul baron Wenceslas Polaski ajunsese omul zilei în Cádiz, de când îl omorâse pe ocnaşul care încercase să evadeze. Comandantul portului îl invită din nou la masă; de asemenea, a fost invitat şi la un bal mascat. Frumoasele doamne deşi îşi spuneau că nobilul polonez era de o urâţenie fără pereche, totuşi se lăsară convinse şi-şi ridicară pe jumătate masca lor, spre a li se vedea figura.

În fiecare seară şi dimineaţă domnul baron se întâlnea cu Zampa. Şi totdeauna Zampa îi zicea: „Contesa Artoff a plecat; Conception şi cu mama sa au plecat. Prima s-a dus să-şi îngroape pe bărbatul său; celelalte s-au dus să aranjeze cum trebuie castelul de Sallandrera, pentru viitorul său stăpân. Acum nu mai ai altceva de făcut decât să te plimbi şi să admiri cerul albastru şi valurile liniştite până când va sosi momentul plecării.”

Timp de cinci zile, domnul baron Wenceslas Polaski se ţinu întocmai de acest program.

În ziua a cincea, Zampa sosi mai devreme ca de obicei.

— A sosit ora plecării, îi zise el; să pornim la drum!

— În fine! exclamă Rocambole.

— E cam lungă calea de aici până la Sallandrera, urmă portughezul.

— Ştiu asta.

— Din fericire vom merge foarte repede.

— Mă însoţeşti şi tu?

— Desigur. Voiesc să fiu şi eu de faţă la binecuvântarea nupţială a stăpânilor mei.

— Ce vrei să spui?

— Uiţi că sunt intendentul tău?

— Ei bine! să plecăm.

Domnul baron Wenceslas Polaski îşi luă rămas bun de la căpitanul Pedro C. motivându-şi plecarea cu o scrisoare primită în ajun, care-l chema în Polonia, pentru interese de cea mai mare gravitate. Către orele zece dimineaţă, se sui în trăsura sa de poştă. Nobilul personaj, însoţit de cei patru lachei, ieşi din Cádiz cu mare zgomot şi trăsura sa de drum făcu aproape două leghe fără să se oprească. Însă când oraşul Cádiz dispăruse la orizont şi ilustrul călător atingea prima haltă, un om se arătă în pragul hanului şi făcu semn vizitiilor să oprească.

Acel om era Zampa. Zampa, care se dezbrăcase de livreaua valeţilor domnului căpitan Pedro C. şi îmbrăcase redingota unui onest cetăţean care călătoreşte pentru afaceri.

Văzându-l, domnul baron Wenceslas Polaski deschise portiera trăsurii şi viitorul intendent se aruncă înăuntru, spre cea mai mare uimire a celor patru lachei, care găseau aceasta de o extremă îndrăzneală.

Trăsura de poştă plecă cu o iuţeală infernală şi, după treizeci şi şase de ore, ajungea la Barcelona. Acest din urmă oraş era la cincisprezece leghe depărtare de Sallandrera.

— Scumpul meu, zise Zampa, cred că n-ai de gând să intri cu echipajul acesta la Sallandrera.

— Desigur că nu, răspunse Rocambole.

— Să spui oamenilor tăi că eşti foarte ostenit şi să-ţi exprimi dorinţa de a dormi aici noaptea aceasta.

— Pe urmă?

— Pe urmă vom fugi. Mă însărcinez eu cu mijloacele de transport.

Dominatorul Rocambole sfârşise prin a se lăsa dominat de Zampa.

— Cum crezi, zise el.

Domnul baron coborî la hotelul „Leul”; ceru de mâncare în camera sa şi pretinse, tot spre cea mai mare uimire a oamenilor săi, ca Zampa să mănânce împreună cu el.

După masă, Zampa ieşi, lăsându-l pe baron singur. După o oră se întoarse.

— Totul este gata, zise el. Avem doi cai minunaţi, gata înşeuaţi, care ne aşteaptă la poarta oraşului, la o cârciumă unde sunt cunoscut.

— Trebuie să redevin marchizul de Chamery? întrebă Rocambole.

— Numaidecât şi te voi ajuta chiar eu.

Zampa închise cu grijă toate uşile care dădeau în apartamentul baronului; apoi, pe când Rocambole îşi scotea peruca şi favoriţii săi roşii, vechiul valet al lui don José, vărsă într-un lighean câteva picături dintr-o sticlă pe care Rocambole o avea întotdeauna cu el. Acea licoare dădu apei o culoare roşiatică. Rocambole înmuie un şervet şi se frecă pe faţă cu partea udă. Numaidecât începură să dispară creţurile şi culoarea roşiatică a pielii, care îl făceau pe baron de nerecunoscut. Omul cu haina poloneză, care părea că are cel puţin cincizeci de ani, redeveni tânăr, cu obrazul trandafiriu, părul blond închis, cu mustăţile brune; redeveni acela pe care tot Parisul îl cunoştea sub numele de marchiz de Chamery. În acelaşi timp Zampa, care nu-şi uitase vechea sa ocupaţie, deschidea geamantanele falsului baron şi scotea un frumos costum de drum, ultima modă pariziană; după aceea îl ajută pe Rocambole să se îmbrace.

— Acum pot să vină lacheii tăi, zise el, când domnul marchiz de Chamery fu gata; desigur că nu te vor mai recunoaşte.

— Tot ca şi tine, când nu m-ai recunoscut în foburgul Saint-Honoré, în ziua aceea. Ţi-aduci aminte?

— Da, e foarte adevărat.

— Acum, în ce mod vom ieşi de aici

— Foarte simplu; vom ieşi pe uşă. Nimeni nu te va recunoaşte.

Rocambole ieşi din camera sa şi străbătu un lung coridor fără să întâlnească pe cineva. Pe scară se întâlni cu unul din lacheii săi – acela care făcea pe interpretul.

Lacheul ridică cu indiferenţă ochii asupra lui şi trecu înainte.

Curtea hotelului era plină de călători. Rocambole şi Zampa o străbătură fără ca să atragă atenţia cuiva şi ajunseră în stradă.

— Acum, zise portughezul, cred că n-a mai rămas nici o urmă din baronul Wenceslas Polaski, senior polonez.

— Niciuna, răspunse Rocambole râzând; în schimb însă voi putea să-i dau noutăţi despre marchizul de Chamery unei persoane care îl aşteaptă cu nerăbdare.

— Cui?

— Feciorului meu, cel adevărat. Lacheul meu de la Paris, care îmi e devotat pe viaţă şi pe moarte.

— Unde e dânsul?

— Aşteaptă o scrisoare de la mine ca să părăsească Bayonne.

— Trebuie să-i scrii. Va ajunge la Sallandrera în seara căsătoriei tale. Vei spune logodnicei tale că, pentru a sosi mai repede, ai lăsat trăsura la frontieră şi ai venit călare. Servitorul tău nu te va dezminţi.

— Oh! cunoaşte jumătate din secretele mele şi nu mă va dezminţi.

Zampa şi Rocambole străbătură oraşul Barcelona şi ieşiră prin poarta Pamplona.

În mahalaua aceasta, Zampa reţinuse doi cai la cârciuma „Infantului”, unde era cunoscut de pe timpul când era în serviciul lui don José. Tocmai suna ora nouă când, cei doi oameni trecură pragul cârciumii.

Prăvălia aceasta era ţinută de o văduvă şi vizitată de foarte mulţi lucrători. Oameni de calitatea marchizului se vedeau foarte rar, pe acolo, ceea ce nu-l împiedica pe Zampa să-i zică lui Rocambole:

— Să bem o sticlă de vin de Asturia, înainte de a pleca.

— Cum? beţivule. răspunse logodnicul domnişoarei de Sallandrera, ai mâncat cu mine astă-seară şi ţi-am dat să bei vin de patruzeci de franci sticla. şi tot îţi mai este sete încă?

— Vezi bine. Eu sunt ca şi lucrătorii din Paris, răspunse Zampa; ca acei lucrători care beau vin de Bordeaux, şi la urmă, după ce se înfierbântă bine, cer vin ordinar.

— Fie, să bem, dacă voieşti, zise Rocambole cu indiferenţă.

— De altfel, continuă Zampa, ascultă bine raţionamentul meu: suntem cam la cincisprezece leghe depărtare de Sallandrera; astăzi suntem în 12 ale lunii, ajunul căsătoriei; prin urmare.

— Prin urmare?

— Vom face zece leghe în noaptea aceasta şi vom ajunge la ziuă foarte aproape de Sallandrera.

— Bine. Ce vrei să spui?

— Vreau să-ţi spun că mâine la ora cinci vom pleca mai departe şi vom ajunge, spre seară, la pavilionul maestrului de vânătoare. Vezi, dar, că avem destul timp şi, prin urmare, putem gusta puţin vin de Asturia.

— Fie! zise Rocambole; cum voi explica însă la Sallandrera faptul că ajungem amândoi o dată?

— Aceasta este treaba mea, fii liniştit.

Zampa puse să se dea ovăz cailor, apoi comandă faimosul vin de Asturia; i se aduse îndată două sticle, într-o mică odaie retrasă.

— Mi se pare, zise Zampa turnând de băut tovarăşului său şi examinându-l cu atenţie, mi se pare că eşti puţin cam roşu.

— Într-adevăr, mi-e cam cald. şi apoi, se poate ca vinul de patruzeci de franci sticla să mi se fi suit la cap.

Zampa începu să surâdă.

— Eu, când mă ameţesc, zise el, iubesc pe toată lumea. Se răsturnă pe scaun şi goli paharul dintr-o dată.

— Oh! oh! cugetă marchizul, s-a îmbătat nenorocitul!

În adevăr, Zampa, care-şi păstrase sângele rece cât timp fusese în stradă, părea că se resimte de căldura din odaie.

Vorbele îi ieşeau din gâtlej încurcate; mişcările erau greoaie.

„In vino veritas! cugetă Rocambole; trebuie să-l descos pe acest nemernic.”

Îi turnă din nou să bea şi Zampa, după ce lăsă paharul gol pe masă, reluă:

— Pe cuvântul meu de onoare! ştii că-mi placi, domnule duce?

— Mulţumesc! zise Rocambole cu dispreţ.

— Îmi placi şi te asigur că poimâine îmi va bate foarte puternic inima când.

— Când?

— Când monseniorul de Granada te va căsători cu domnişoara Conception.

— Eşti prea bun, murmură cu ironie domnul marchiz de Chamery.

— Şi te asigur, urmă Zampa, că bucuria mea va fi sinceră, fără interes personal.

— Crezi?

— Pe cuvântul meu de portughez.

— Aşadar voieşti să-mi spui că nu te vei gândi deloc că vei deveni intendentul meu?

— Abia dacă îmi voi aduce aminte.

Zampa goli al patrulea pahar, apoi adăugă:

— Eşti sceptic, domnule duce, şi nu vrei să ţii socoteală că cineva poate fi amicul unui om, chiar atunci când prietenia aceasta nu-i produce nici un beneficiu.

— Atunci îmi eşti cu adevărat amic?

— Până la moarte.

— Şi. ai putea să-mi dovedeşti lucrul acesta?

— Orişicând.

— Sunt foarte curios să ştiu în ce mod.

— Ah! pe onoarea mea! răspunse Zampa, am o idee frumoasă.

— Să vedem! zise Rocambole.

— Pretinzi că nu-ţi sunt amic, domnule duce?

— Nu zic aceasta; numai că, eu cred că-mi eşti amic din interes; pentru că vei fi intendentul meu şi pentru că.

Zampa surâse cu înţeles.

— Oh! vrei să vorbeşti de hârtia aceea? întrebă dânsul.

— Da, răspunse Rocambole clătinând din cap.

— Te supără mult?

— Cu atât mai mult cu cât n-are pentru mine nici o importanţă fără să existe şi tot aş fi pentru tine ceea ce am promis să fiu.

— Adevărat?

— Pe cuvântul meu de Rocambole.

— Atunci, dacă această hârtie, zise Zampa, te face atât de nenorocit.

— Oh! Dumnezeul meu! se grăbi să adauge falsul marchiz, nenorocit nu este cuvântul potrivit; ştiu bine că n-o să faci niciodată uz de dânsa, dar.

— Dar? să vedem, ce vrei să zici cu acel „dar”.

— S-ar putea întâmpla să mori subit. Omul legii căruia i-ai încredinţat.

Zampa izbucni într-un hohot de râs.

— Adică cum, ai crezut asta? întrebă el.

— Cum! exclamă cu mirare Rocambole.

— Ai crezut că am încredinţat semnătura ta unui om al legii?

— Desigur că am crezut.

— Ei bine! replică portughezul, servindu-se de o expresie a poporului din Paris, ţi-ai băgat singur degetul în ochi, domnule duce.

— Ce-ai făcut cu dânsa atunci?

— Am pus-o în buzunar.

— Glumeşti? murmură Rocambole, cuprins de emoţie.

— Pe onoarea mea! uite, zise el, scoţând hârtia din buzunar şi punând-o sub ochii lui Rocambole.

Rocambole recunoscu teribila declaraţie ce o scrisese, declaraţie prin care el însuşi recunoştea că este Rocambole şi nu marchizul de Chamery.

Pe masă era un cuţit catalan şi falsul marchiz se simţi cuprins de ameţeală. Un moment avu tentaţia să-l împlânte în pieptul lui Zampa şi să reintre astfel în posesia acelei fatale declaraţii. Zampa însă nu-i dădu timp să facă această mişcare.

— Iacă! zise el, să vezi că am toată încrederea în tine.

Luă hârtia şi o apropie de o candelă de pe masă.

Rocambole scoase un strigăt.

— Ce faci?

— Vezi bine! zise Zampa, ard iscălitura ta, sunt convins că voi fi intendentul tău.

— Vei fi amicul meu! strigă Rocambole strângându-l pe portughez în braţe.

Zampa părea că este beat mort.

Cu toate acestea se sculă clătinându-se.

— Să plecăm, zise el. Pe cai, am nevoie de aer.

Rocambole îl luă de braţ.

— Reazemă-te de mine, zise el.

— Aerul de afară mă va trezi, murmură portughezul, şi o dată pe şa. totul va merge bine. Vinul acela de Asturia este marele vinovat.

— Vino, scumpul meu beţiv, zise falsul marchiz târându-l cu el.

Coborâră spre grajd. Caii mâncaseră ovăzul şi erau gata de drum; un rândaş îi ţinea de zăbale. Zampa pipăi desagii de la şaua marchizului.

— Uite, zise el; să vezi că sunt un om prevăzător; ce mai pistoale frumoase! Drumul este cam pustiu înspre Sallandrera.

— Ah! exclamă Rocambole tresărind.

— Foarte lesne poate cineva să fie asasinat, adăugă Zampa, a cărui limbă se îngreuia din ce în ce mai mult.

„Ah! drace, îşi zise Rocambole în sine însuşi, mi se pare că te-ai cam grăbit să arzi acea hârtie.”

Elevul lui sir Williams, murmurând aceste cuvinte, avu un surâs care l-ar fi făcut pe Zampa să tremure dacă n-ar fi fost aşa de ameţit.

Capitolul XXVII.

Zampa încălecă cu greutate, dar o dată încălecat, îşi luă poziţia şi rămase în atitudinea unui perfect cavaler.

— Treci înainte, îi zise Rocambole lui Zampa; îmi vei arăta drumul.

— Nicidecum; drumul este destul de larg ca să putem merge alături şi în timpul acesta vom mai vorbi.

— Înainte dar, zise falsul marchiz.

Străbătură mahalaua şi o dată afară din oraş, Zampa o luă la dreapta spre câmpie.

— Iată, zise el, acesta e drumul spre Sallandrera.

Luna arunca o lumină vie; noaptea era caldă şi parfumată.

Portughezul întinse mâna către un lanţ de munţi ce se zărea la orizont:

— Pe acolo vom merge.

— O să ne înfundăm în munţii aceia?

— Da; şi te asigur că n-o să întâlnim multă lume; afară doar de câţiva bandiţi.

— N-avem pistoale cu noi?

— Ba da, replică Zampa; de altfel nici nu prea mi-e frică de bandiţi.

— De ce?

— Pentru că lupii nu se mănâncă între dânşii, adăugă portughezul pe un ton batjocoritor.

— Bravo! exclamă Rocambole, mi se pare că începi să te trezeşti.

— Din cauza aerului.

Zampa dădu o lovitură de cravaşă calului său, apoi urmă:

— Închipuieşte-ţi, amicul meu, că vom trece de-a lungul unor râpe adânci şi pe marginea unor dealuri foarte repezi.

— Ce-mi pasă de toate acestea! zise Rocambole.

— Nimic; dar, ca să treacă timpul, îţi fac o descriere a ţinutului pe unde vom călători. Am instincte artistice când sunt ameţit.

— Caraghiosule! murmură marchizul, ridicând din umeri.

Zampa urmă:

— Vom trece pe lângă un abis, al cărui fund e aşa de adânc încât nu poate fi zărit.

— Ah! Ah! Şi unde este acel abis?

— Vom fi la el peste o oră. E aşezat în mijlocul primei văi pe care o vom traversa. Se numeşte „Groapa cavalerului Felon”.

— Şi de unde-i vine numele acesta?

— O! e o legendă întreagă.

— Ei bine! povesteşte-mi şi mie legenda.

Zampa se întoarse pe jumătate spre Rocambole.

— Legenda este de pe timpul cruciadelor; nu de azi sau de ieri.

— În adevăr.

— Un gentilom spaniol revenea din Pământul Sfânt, unde luptase mai bine de zece ani şi se reîntorcea la căminul său, care era prin vecinătate. Unul dintre valeţii săi îl urmase foarte credincios, tot timpul războiului. Cavalerul, căruia de mai multe ori valetul îi scăpase viaţa pe câmpul de luptă, trebuia să-l considere ca amic şi să aibă cea mai mare stimă pentru el. Cu toate acestea, gentilomul îl ura.

— Pentru ce? întrebă Rocambole cu interes.

— Pentru că gentilomul spaniol era gelos.

— Gelos? de ce?

— De fericirea valetului său.

— Cum asta?

— Cavalerul îşi părăsise locuinţa fără să lase pe cineva în urma sa; n-avea nici soţie, nici copii. Valetul, din contra, lăsase o casă la poalele dealului pe care era castelul, şi în acea casă, o încântătoare femeie, cu ochii negri şi buzele

roşii, o femeie care se numea Pepa, şi care, fără îndoială, număra zilele şi orele de la plecarea bărbatului său şi-l ruga pe Dumnezeu să i-l aducă sănătos. Cavalerul o iubea pe femeia valetului rău.

— Bine! înţeleg cauza geloziei; să vedem sfârşitul legendei.

Zampa reluă:

— Când ajunseră în valea pe care o vom străbate acum, cavalerul îşi zise: „Dacă l-aş ucide pe valet, femeia lui ar fi a mea.” Şi, cum valetul călărea înainte, cu capul descoperit, căci îşi atârnase casca de şa, cavalerul se înălţă în scări, ridică sabia cu ambele mâini şi-i despică capul până la umeri. Valetul căzu de pe şa fără să scoată un strigăt; gentilomul îl ascunse într-un boschet de mărăcini şi-şi urmă drumul înainte. Când se lumină de ziuă, ajunse la poarta castelului său. Intră şi trimise după Pepa, femeia valetului; însă servitorul căruia îi dăduse ordin făcu cruce şi zise: „Se vede că Senioria voastră vine din Palestina, şi nu ştie că Pepa a plecat de mai bine de cinci ani”. „A plecat?” întrebă castelanul încruntând sprâncenele. „Da; sunt cinci ani de când Pepa a plecat dintre cei vii; e îngropată colo, în spatele bisericii din sat, sub salcia aceea.” Castelanul se îngălbeni ca un mort şi blestemă soarta care îl făcuse să comită o crimă nefolositoare. Pentru ca să-şi calmeze durerea, ceru de băut şi goli un butoiaş întreg de vin; excesul acesta îl îmbată atât de rău, încât servitorii fură siliţi să-l culce; castelanul adormi profund. Dar pe la mijlocul nopţii următoare se sculă brusc, deschise ochii şi văzu o formă albă stând la căpătâiul său. Acea formă albă, acea fantomă, era Pepa; Pepa, frumoasă şi curată ca totdeauna; Pepa, ai cărei ochi negri sclipeau, ale cărei buze erau pline de promisiuni şi care-i zise: „Ţi s-a spus că sunt moartă, dar te-au înşelat; trăiesc, şi te iubesc. Vino cu mine, vreau să te duc într-un loc, unde fericirea noastră va fi fără seamăn”. Ca şi cum s-ar fi supus unei forţe de neînvins, castelanul se sculă şi urmă fantoma, în faţa căreia se deschideau zidurile

lăsându-i loc să treacă. Moarta, urmată mereu de castelan, coborî colina, străbătu un torent, intră într-o vale şi ajunse acolo unde cavalerul îl omorâse pe nenorocitul său valet. Castelanul, mânat de o putere misterioasă, o urmă mereu. Fantoma se opri chiar pe locul unde fusese comis omorul; apoi întinse mâna şi deodată se auzi un zgomot îngrozitor, pământul se cutremură şi se deschise sub picioarele castelanului. Se deschise un abis, în care asasinul dispăru, pe când o formă albă se ridică în aer. Era fantoma care ducea la cer, în braţele sale, corpul însângerat al soţului său.

— Şi iacă, zise Zampa cu un surâs, aceasta este legenda.

— Legenda ta este interesantă; însă eu nu cred nimic din toate astea.

— Nici eu, însă cred în existenţa abisului.

— Aşadar abisul există în realitate?

— Este astupat de tufişuri; dar e aşa de adânc, că poţi să arunci o piatră înăuntru şi nu-i vei auzi zgomotul căderii.

— Adevărat?

— Sunt patru ani de atunci. Defunctul don José şi cu mine veneam la Sallandrera. Câinii găsiră un lup, strângându-l de aproape. Lupul trecu în vale şi apoi urmă foarte liniştit drumul care, după cum am avut onoarea să-ţi spun, duce la abis.

— Ei bine! zise Rocambole.

— În momentul în care lupul trecu aproape de abis, ducele îi trimise un glonte şi el se rostogoli în prăpastie. Era ziua mare, totuşi a fost imposibil să zărim unde a căzut lupul, nici nu puteam distinge fundul negru al acelui abis.

— Aşadar e adânc abisul acela, întrebă Rocambole, şi larg?

— Destul de larg ca să faci să înghită un cal împreună cu cavalerul său.

Elevul lui sir Williams tresări.

— Suntem departe de dânsul acum?

— Nu, suntem aproape. Peste o jumătate de oră ajungem. Din nenorocire n-o să poţi vedea nimic, căci uite luna dispare la orizont.

— Îmi pare rău, murmură Rocambole, dând o lovitură de pinteni calului său.

De când se strâmtase drumul, Zampa mergea înainte. Rocambole, din timp în timp, mângâia mânerul pistoalelor de la şa.

După ce termină legenda, Zampa căzu într-un fel de mutism, pe care Rocambole nu-l tulbură deloc.

Cei doi călăreţi mai merseră încă o jumătate de oră în trapul mic al cailor şi ajunseră la valea în care era abisul despre care vorbise Zampa. Luna dispăruse, noaptea era întunecoasă şi urma albă a drumului abia se mai zărea în mijlocul acelui întuneric. Deodată, Zampa se întoarse şi se opri.

— Uite! zise el, întinzând mâna spre stânga, priveşte groapa.

Rocambole privi.

— Este întuneric, zise el, nu văd nimic.

— Aşteaptă. ai să vezi îndată.

Zampa descăleca, luă o piatră mare şi o aruncă în mijlocul unui boschet de tufe.

Rocambole auzi zgomotul pietrei printre tufe, însă numai atât: nu auzi căderea.

— Oh! zise el, groapa este adâncă.

— Se zice, răspunse Zampa zâmbind.

— Este largă groapa aceasta?

— Ţi-am spus-o deja, un cal ar intra şi ar dispărea ca şi piatra aceasta.

— Ah! da, îmi aduc aminte.

Zampa se aplecă, luă o a doua piatră mai mare decât cea dintâi şi înaintă până la marginea abisului.

— Piatra aceasta e destul de grea, zise el, dar te asigur că nu-i vei auzi căderea.

Ridică piatra deasupra capului şi se pregăti să-i facă vânt.

Deodată Rocambole, care cu toată întunecimea îl zărea destul de bine pe Zampa, desprinse un pistol de la şa, ochi pe portughez şi apăsă trăgaciul.

Zampa scoase un strigăt teribil şi piatra îi căzu din mână.

În acelaşi timp, Rocambole îl văzu clătinându-se o clipă la gura abisului, auzi un nou ţipăt şi mai înspăimântător şi nu mai văzu nimic. Desigur, Zampa, lovit de moarte, se prăbuşise în hău.

Când se lumină de ziuă, domnul marchiz Albert-Frédéric-Honoré de Chamery, de aici înainte sigur de numele său, ajunse într-un mic sat, care, după spusele lui Zampa, trebuia să fie la o mică distanţă de Sallandrera.

Domnul baron Wenceslas Polasky nu ştia nici un cuvânt spaniol, în schimb, domnul marchiz de Chamery vorbea foarte bine această limbă; prin urmare, întrebă cu un accent de adevărat spaniol, pe o femeie pe care o întâlni în cale:

— Buna mea femeie, ce sat e acesta?

— Corta, seniore.

— Corta? Un birou de poştă, dacă nu mă înşel.

— Chiar aşa.

— Îmi aduc aminte, zise Rocambole, nu s-a comis o crimă aici?

— Da, seniore, l-au asasinat pe directorul poştei, pe tatăl Murillo.

— Am citit aceasta în gazete.

— Oh! afacerea a făcut mult zgomot, seniore.

— Se ştie cine a comis crima?

— Nu s-a ştiut niciodată bine, seniore; cu toate acestea se pretindea că asasinul ar fi un călător care trecuse noaptea în trăsură de poştă.

Rocambole aruncă cinci franci acelei femei care îi arătă bariera satului şi trecu înainte, zicându-şi: „O faptă rea este

întotdeauna pedepsită. Venture, care l-a omorât pe invalid, a avut şi el un sfârşit tragic.”

Banditul, văzându-se scăpat de Zampa, îşi recăpătase toată îndrăzneala.

Ajunse la cârciuma din Corta, descălecă şi ceru să dejuneze. După ce mâncă, dormi foarte liniştit până la ora cinci seara. Cu puţin înainte de apusul soarelui, îşi continuă drumul spre Sallandrera.

La ora nouă seara, elevul lui sir Williams ajungea în acea vale strâmtă, pe care o domina vechiul castel de Sallandrera şi, conformându-se în totul scrisorii ce o primise de la Conception, se duse să bată la uşa pavilionului unde locuia maestrul de vânătoare.

Maestrul veni să deschidă. Era un bătrân cu părul alb, care îl salută până la pământ şi îi zise:

— N-am văzut niciodată pe Senioria voastră; dar ştiu cine sunteţi.

— Ah! exclamă Rocambole râzând.

— Senioria voastră vine pentru căsătoria.

— Poate.

— Domnul marchiz este logodnicul.

— Tăcere!

Bătrânul clipi din ochi.

— Dacă Senioria voastră voieşte să-şi dea osteneala a intra – zise el, pe când o femeie cu picioarele goale alergase să ia calul lui Rocambole – o voi conduce în apartamentul ce-l va ocupa în noaptea aceasta.

Rocambole descălecă şi-l urmă pe maestru în interiorul pavilionului, zicându-şi că noaptea următoare se va urca chiar în castelul de la Sallandrera, lucru cu mult mai plăcut.

Masa-i fusese preparată şi marchizul văzu strălucind sticle cu vin, care desigur fuseseră coborâte de la castel anume pentru dânsul.

„Bietul Zampa! murmură Rocambole aşezându-se la masă; îi plăcea să bea bine şi desigur că de pe lumea cealaltă îmi pizmuieşte soarta.”

Acesta fu discursul funebru al lui Zampa.

Capitolul XXVIII.

Rocambole mâncă cu mare poftă şi bău cu lăcomie vinul, care sclipea în paharele de cristal, trimise de la castelul de Sallandrera. Vinul acela desigur era cam tare, căci oricât de viguros era eroul nostru, îşi simţi capul greu şi se sculă de la masă legănându-se.

Bătrânul maestru alergă, îi dădu braţul şi-i zise:

— Senioria voastră poate să se sprijine pe braţul meu şi voi avea onoarea să o conduc în camera sa de culcare.

— Curios lucru?! cugetă Rocambole; vinul viitoarei mele soţii se urcă la cap. Sunt ameţit ca un adevărat baron polonez, cum eram acum trei zile.

Maestrul îl conduse la primul etaj al pavilionului şi-l introduse într-o frumoasă cameră de culcare. Îngrijirea care se vedea în fiecare lucru şi comoditatea mobilelor, atrase într-un mod plăcut atenţia lui Rocambole.

„Conception s-a amestecat desigur în toate acestea; recunosc în luxul parizian care mă înconjoară, mâna delicată a adoratei mele.”

Se culcă cu ajutorul maestrului şi adormi numaidecât, profund. În timpul nopţii, elevul lui sir Williams avu visuri în legătură cu castelul spaniol, la umbra căruia dormea. Se văzu mare magnat de Spania, ambasador, duce de Sallandrera, bogat de milioane, întunecând Brazilia cu averea şi fericirea sa. Ar fi dormit mult, din cauza vinului ce-l băuse, dacă maestrul de vânătoare nu ar fi venit să-l deştepte la ora opt dimineaţa. Rocambole găsi la început că era mare îndrăzneală să se tulbure somnul unui magnat spaniol; apoi îşi frecă ochii şi se uită în jurul lui. Bătrânul maestru, cu şapca în mână, sta în faţa lui în cea mai respectuoasă atitudine.

— Senioria voastră să mă ierte, zise el, dar sunt orele opt, şi Senioria voastră abia mai are timpul necesar.

— Cum? exclamă Rocambole, al cărui spirit nu-şi căpătase încă toată luciditatea.

— Căsătoria e fixată pentru ora nouă.

— Ah! foarte bine.

Rocambole sări din pat cu uşurinţă, murmurând.

— Nu voi spune niciodată logodnicei mele că în ajunul nunţii am dormit ca o brută. Ar fi ruşinos!

— Domnul marchiz, urmă maestrul, să-mi permită a-i da oarecare desluşiri.

— Relativ la ce?

— Relativ la ceremonie.

Rocambole îl privi pe maestru şi păru că nu pricepe.

Maestrul urmă:

— În Spania, când este vorba de persoane înalte ca Senioria voastră şi de domnişoara Conception.

— Oh! ştiu, zise Rocambole, unchiul meu.

Maestrul surâse.

— Tocmai, zise el, despre Excelenţa sa e vorba.

— Ei bine! întrebă falsul marchiz, ce a mai inventat bunul meu unchi?

— Oh! răspunse maestrul. Senioria voastră va fi căsătorit întocmai ca în evul mediu.

— Va trebui oare să îmbrac un pieptar de zale?

— Nu, însă Senioria sa va avea călugări la slujba nupţială.

— Călugări cu bărbi lungi?

— Da, Senioria voastră.

— Cu glugi mari?

— Care le acoperă complet figura.

— Apoi?

— Călugării vor lua pe Senioria voastră.

— Foarte bine.

— Şi Senioria sa va aparţine călugărilor.

— Până când?

— Până după ceremonie.

— Asta-i totul?

— Călugării au venit.

— Aici?

— Da, zise maestrul.

— Pentru ce?

— Ca să o conducă la capelă pe Senioria voastră.

Rocambole se apropie de fereastră. Pavilionul în care se găsea era la piciorul colinei. În vârful dealului, Rocambole zări castelul de Sallandrera, un vechi castel cu turnuri ascuţite, cu zidurile cenuşii şi pline de muşchi verde, a căror sălbatică atitudine făcea să pătrundă tristeţea în suflet.

Tristeţea aceasta înfiora inima lui Rocambole.

„Pe cinstea mea, îşi zise el, căsătoria aceasta seamănă mai mult cu o înmormântare.”

Maestrul continuă:

— Călugării vor veni să o ia pe Senioria voastră.

— Oh! mă voi duce singur la castel; văd drumul destul de bine.

Rocambole, zicând aceasta, arătă cu degetul o urmă albă care se ridica pe marginea colinei făcând o mulţime de şerpuituri.

— Nu pe acolo trebuie să intre în castel Senioria voastră.

— Şi de ce?

Maestrul începu să râdă.

— Monseniorul de Granada este puţin cam. curios.

— Cam prea curios, murmură falsul marchiz de Chamery.

— Graţia sa voieşte ca nunta Senioriei voastre cu domnişoara Conception să semene în totul cu aceea a domnişoarei Cunegonda de Sallandrera, care a luat în căsătorie, în anul 1461, sub domnia lui Ferdinand Catalolicul, pe înaltul şi puternicul senior Lorenzo d’Alvimar, marchiz de Valgas.

— Şi cum s-a făcut acea căsătorie? întrebă Rocambole, pe care toate aceste curiozităţi îl distrau.

— Pavilionul în care suntem era pe atunci o capelă închinată Fecioarei Prea Curate.

— Foarte bine!

— Marchizul de Valgas a sosit aici în ajun, tot ca şi Senioria voastră.

— Şi s-a ospătat ca şi mine?

— Nu, zise maestrul râzând; a petrecut noaptea în rugăciuni.

— Şi. apoi?

— Apoi, patru călugări cu glugi mari veniră şi-i legară ochii marchizului.

— Cum?! exclamă Rocambole. I-au legat ochii?

— Da; şi l-au îmbrăcat în costumul nupţial.

— Ce fel de costum este acela?

— Este o cămaşă de lână, pe deasupra căreia se pune o mantie de călugăr.

— Ah! dar sunt plictisitoare toate acestea, murmură Rocambole, şi monseniorul de Granada trebuie să fie nebun.

— Sunt de părerea Senioriei voastre şi cred că domnişoara Conception gândeşte la fel.

— Ah! Crezi?

— M-am suit ieri la castel şi am auzit-o pe domnişoara de Sallandrera zicând: „Dar, unchiule, toate acestea sunt absurde în secolul nostru!”

— Şi ce a răspuns monseniorul?

— A încruntat sprâncenele şi dona Conception a tăcut. Credeţi-mă, Senioria voastră, monseniorul este bătrân, este bogat ca Cresus. trebuie să i se respecte curiozităţile.

— Fie, zise Rocambole.

— De altfel, am şi un bilet pentru Senioria voastră.

— Un bilet?

— Da.

Maestrul clipi din ochi.

— De la. Conception?

— Fără îndoială.

— Dă-mi-l repede atunci.

Maestrul scoase din buzunar o mică scrisoare, frumos strânsă din care se răspândea un parfum discret.

Rocambole o luă şi o deschise cu iuţeală. Scrisoarea nu conţinea decât două rânduri, fără semnătură, însă Rocambole recunoscu scrisul şi inima îi bătu cu tărie.

Cele două rânduri glăsuiau: „Amice, Fii răbdător; nu mai ai de aşteptat decât câteva ore să-l vezi pe marchizul de Chamery soţul domnişoarei e Sallandrera.” „Pe onoarea mea! cugetă Rocambole, pentru că vrea dânsa, voi trece pe oriunde vor voi şi mă voi supune tuturor maimuţărelilor posibile.”

Apoi îl întrebă pe maestru:

— Astfel că îmi vor lega ochii şi mie, nu-i aşa?

— Da, Senioria voastră.

— Pe unde mă vor duce la capelă?

— Printr-un drum subteran, care leagă vechea Capelă a Fecioarei cu castelul şi care a fost săpat în evul mediu.

— Cu ochii închişi mă vor duce?

— Fără îndoială.

— Ah! aşadar mă voi căsători cu ochii legaţi?

— Oh! nu, Senioria voastră va scoate legătura în capelă.

În clipa aceasta se auzi o bătaie în uşă.

— Iată călugării, zise el, şi se duse să deschidă.

Erau într-adevăr călugării şi Rocambole se dădu fără voie îndărăt la vederea acelor patru personaje, îmbrăcate cu rase albe, cu obrazul acoperit cu glugi, printre care nu se mai zăreau decât ochii care străluceau ca nişte lumini funebre.

Maestrul îl salută pe Rocambole şi ieşi.

Cei patru călugări se înclinară în faţa lui Rocambole, apoi unul din ei zise în limba spaniolă:

— Frate, eşti gata?

— Sunt gata, răspunse Rocambole râzând.

Unul din călugări luă o bucată de lână albă ce o adusese sub haină, şi-i legă ochii marchizului.

Din momentul acela Rocambole nu mai văzu nimic, însă auzi şi simţi totul.

Călugării intonară atunci un cântec latinesc care îl făcu să se înfioare. Era slujba morţilor. Apoi unul din călugări îi scoase haina şi-l îmbrăcă cu o cămaşă a cărei culoare nu o putu vedea, însă după pipăit recunoscu cămaşa de lână despre care îi vorbise maestrul.

După aceea îl îmbrăcară cu un veşmânt mai greu, care nu putea să fie decât rasa de călugăr, după cum i se spusese deja.

— Vino, îi zise atunci aceeaşi voce de călugăr.

Îl luară în braţe şi se simţi târât.

Cântecele funebre reîncepură.

Rocambole simţi că mai întâi coboară o scară; apoi merse drept câteva minute; în urmă coborî din nou. Simţi atunci un aer mai rece şi mai umed şi ghici că se află în subterana despre care îi vorbise maestrul.

— Ridică piciorul, îi zise deodată vocea, acum vei urca.

Rocambole simţi într-adevăr că suie o scară şi urcarea aceasta dură mai bine de un ceas, timp în care călugării terminară cântecele morţilor.

După atmosfera umedă şi rece a subteranei urmă un aer mai cald şi Rocambole, condus tot de călugări, începu să meargă iar pe un teren drept. Puţin după aceea auzi nişte uşi că se deschid şi se închid, apoi simţi nişte scânduri sub picioarele sale şi călugării îl opriră.

— Acum poţi să-şi dezlegi ochii, îi ziseră ei.

Elevul lui sir Williams n-aşteptă să i se repete de două ori această invitaţie.

Cântecele acelea funebre, toate acele preparative misterioase sfârşiră prin a-l speria puţin. Smulse, dar, banda de pe ochi cu un fel de iuţeală nervoasă şi-şi aruncă ochii în jurul său cu aviditatea omului lipsit mult timp de vedere. Ceea ce văzu atunci nu fu deloc de natură a-i calma frica; se găsea într-un cuib rotund, larg de cel mult şase picioare. În faţa lui era o icoană; în stânga lui, între doi stâlpi, o mare pânză pictată de Velasquez reprezenta binecuvântarea nupţială dată preaînaltei şi preaputernicei

domnişoare Cunegonda de Sallandrera cu preaînaltul şi preaputernicul senior don Alonzo d’Alvimar, marchiz de Valgas, în biserica palatului de Sallandrera; aşa glăsuia o inscripţie din josul acelui tablou. La dreapta şi tot între doi stâlpi se afla o a doua pânză, care-i lovi privirea. Aceasta reprezenta un subiect lugubru, care părea împrumutat din analele Inchiziţiei. Era un supliciu cu toate torturile inventate în evul mediu.

Rocambole întoarse ochii de la această pânză şi nici nu se gândi măcar să-i citească inscripţiile.

Se întoarse. Trei dintre călugări dispăruseră. Unul singur, rămăsese tăcut, în spatele său.

Deodată se auzi un zgomot; pânza care reprezenta o scenă a inchiziţiei se ridică pe nişte resorturi nevăzute şi ochiul mirat al lui Rocambole zări un spectacol curios.

Un fel de celulă ca şi aceea în care se afla apăru în faţa sa. În mijlocul acestei celule cei trei călugări învârteau pe un foc un cleşte, în care era un inel de fier înroşit, alături de foc se afla o nicovală; pe această nicovală, Rocambole văzu un cleşte şi un ciocan.

Toate acestea trecură ca o viziune.

Pânza recăzu, iar călugării şi focul dispărură.

În acelaşi timp cealaltă pânză, care reprezenta căsătoria, execută aceeaşi mişcare şi falsul marchiz văzu o cală luminată de mii de făclii. Un preot era în altar, aşteptând fără îndoială pe logodnici. Rocambole avu un fior de speranţă. În fundul capelei, în stânga altarului se deschise o uşă.

Inima lui Rocambole bătea cu violenţă.

O femeie, îmbrăcată în alb, înainta, dând mâna unei alte femei îmbrăcate în negru. Rocambole o recunoscu pe Conception. În acelaşi timp, şi pe când tânăra fată se apropia de altar, pânza recăzu, capela dispărând cu miile sale de făclii şi călugărul îşi ridică brusc gluga.

Rocambole scoase un strigăt şi se dădu înapoi înspăimântat.

Capitolul XXIX.

Călugărul care îşi scoase gluga şi pe care Rocambole îl privea cu ochii rătăciţi nu era un adevărat călugăr.

Era Zampa! Zampa, pe care falsul marchiz îl văzuse ridicând mâinile, învârtindu-se în loc ca un om lovit de moarte şi dispărând apoi, în acea groapă, numită a Cavalerului Felon; Zampa, pe care Rocambole îl ştia mort, cu atâta siguranţă, încât cu cinci minute înainte ar fi pariat pe imensa dotă a domnişoarei de Sallandrera, logodnica sa.

Timp de zece secunde, elevul lui sir Williams rămase nemişcat, cu gura căscată, cu părul zbârlit, uitându-se cu spaimă la acel om ce părea că ieşise din mormânt.

Apoi, deodată făcu un nou pas îndărăt şi întorcând capul, căută o ieşire ca să poată fugi. Toate uşile însă erau închise şi Zampa începu să râdă, cu un râs batjocoritor şi teribil.

— Ei bine! stăpâne, exclamă dânsul, ce crezi? Am jucat bine?

Rocambole continuă să-l privească şi dinţii îi clănţăneau de frică.

— Bietul meu prieten, reluă portughezul, m-ai crezut beat, hai? ţi-ai închipuit că ardeam iscălitura ta ca să-ţi fac plăcere? ha! ha! ha! şi Zampa râse strident, înfiorându-l pe Rocambole.

Banditul stătea nemişcat ca o statuie.

Portughezul continuă:

— Se vede bine că nu ai inima largă a unui bandit adevărat; se vede bine că eşti un mizerabil ordinar, un umil pungaş! Nu ştii să-i serveşti pe cei ce te-au servit; îi asasinezi! întâia oară la Paris ai vrut să te scapi de mine şi m-ai împins pe la spate, ca un laş; ai crezut – nebunule! – că un om ca mine va dispreţul acea voluptuoasă plăcere care se numeşte răzbunare!

Zampa se întrerupse ca să râdă în voie, apoi reluă:

— Când te-ai văzut în puterea mea, mi-ai oferit aur; şi cum mă prefăceam că primesc, tu îţi ziceai: „Iată un prost pe care-l mint de două ori cu aceleaşi grăunţe.” Ei bine! te-

ai înşelat, scumpe amice. Dacă Zampa ar poseda cele două Indii şi coroana Spaniei, ar renunţa la toate numai ca să se răzbune pe tine. Înţelegi?

Portughezul continuă:

— Aşa că a fost bine combinată acea mică istorioară cu abisul fără fund, abis care în realitate n-are decât câteva picioare adâncime. Nu-i aşa că l-am imitat perfect pe omul lovit în piept de un glonte? Aha! am avut grijă de mai înainte să scot plumbul din pistoalele tale! M-am clătinat, am strigat, apoi am căzut pe o grămadă de iarbă moale şi proaspătă, care fusese pusă acolo anume pentru a-mi înăbuşi căderea.

Zampa râdea mereu; Rocambole era livid. Cu toate acestea, elevul lui sir Williams făcu o sforţare supraomenească, deschise gura, întinse mâna şi murmură:

— Taci! vorbeşte mai încet! vei avea tot ce-mi vei cere. Vrei să-ţi dau toată averea mea?

— Ce zici?

— Taci! Taci!

— Ţi-e teamă de zgomot?

— Taci, o dată, mizerabile, o să te audă dânsa!

— Dânsa? De cine vorbeşti?

— Conception, logodnica mea. aceea care mă aşteaptă.

Zampa ridică din umeri.

— Haida-de! zise el, crezi că te aşteaptă?

— Da, zise falsul marchiz, a cărui frunte era inundată de sudoare.

— Serios? Mai crezi încă lucrul aceste?

— Nu este ea acolo, în dosul acelei pânze, la piciorul altarului?

— Da! este adevărat, zise portughezul cu veselie; uitasem că trebuie să te căsătoreşti şi că ai îmbrăcat chiar costumul nupţial. Ştii. cămaşa de lână, pretinsă de Graţia sa monseniorul de Granada.

Zampa puse mâna pe umărul lui Rocambole şi-i smulse rasa de călugăr.

Deodată acesta scoase un strigăt teribil; cămaşa de lână pe care o purta era de culoare roşie! era uniforma ocnaşilor!

În acelaşi timp, Zampa se apropie de pânza care reprezenta căsătoria domnişoarei Conegonda de Sallandrera şi apăsă un resort. Pânza se ridică din nou. De data aceasta, biserica era plină de lume; la piciorul altarului, un om era în genunchi ţinând mâna domnişoarei de Sallandrera; preotul cobora pentru a-i uni. Acest om era marchizul de Chamery; adevăratul marchiz, acela pe care Rocambole îl credea în fundul mării şi pradă peştilor.

Zampa întoarse resortul în sens invers şi pânza recăzu.

— Să nu tulburăm ceremonia religioasă, zise el.

Rocambole se sprijini de zid pentru a nu cădea.

Zampa reluă, râzând:

— Înţelegi, dragul meu, că totdeauna, la sfârşitul unei piese se lămuresc toate. Am învăţat aceasta în melodramele ce se joacă la Paris, la teatrul Amoniçu; am ajuns la ultimul act şi vreau să-ţi arăt şiretenia afacerii. Marchizul de Chamery – nu tu, cel adevărat – într-un cuvânt acela ce o ia de soţie pe Conception, ei bine! marchizul de Chamery n-a fost lovit de tine, cum n-am fost nici eu. Scosesem gloanţele din revolver, cum am făcut mai târziu cu acele pistoale – şi dânsul a căzut în mare, cum am căzut eu în groapă, strigând. Era convenit mai dinainte: eu am făcut pe mortul în iarbă, el s-a scufundat pentru ca să iasă la suprafaţă puţin mai încolo. Ştii că noaptea era întunecoasă. Marchizul începu să înoate spre coastă şi se îndreptă spre vila domnişoarei Conception. Ah! ştii bine că în ziua când o fată din rasa ei, o domnişoară de Sallandrera, află că era aproape să ia de bărbat pe un tâlhar ordinar, pe un asasin, pe un hoţ, în ziua aceea devine teribilă şi neînduplecată în răzbunarea sa. Te asigur, adăugă Zampa râzând, că n-a trebuit să fie rugată mult pentru a-ţi scrie acele rânduri care te-au făcut să cazi în cursă.

Aceste din urmă cuvinte îl făcură pe Rocambole să priceapă că era pierdut. Nu-i scăpa numai Conception şi moştenirea familiei Sallandrera, nu pierdea numai marchizatul şi mărirea, dar îşi pierdea propria lui viaţă, căci de astă dată, fără îndoială, nu va mai putea scăpa de inamicii săi.

Din nou pânza se ridică; celula întunecoasă reapăru. Călugării întreţineau mereu focul; glugile şi rasele nu mai erau pe ei şi Rocambole recunoscu cu spaimă în aceşti trei oameni pe călău şi pe ajutoarele sale.

În spatele lor zări pe un al patrulea personaj, la vederea căruia îşi aduse aminte de versurile scrise de Dante pe poarta infernului: „Lasă aici orice speranţă!” versuri care îi sunară în ureche fără voia lui.

Acest al patrulea personaj era o femeie; o femeie îmbrăcată în negru, ca un judecător şi care odinioară îl pedepsise pe sir Williams pe bordul vasului „Fowler”: era Baccarat.

Asasinii leşină uneori pe băncile Curţii cu Juraţi, dar rar se întâmplă că în momentul supliciului să nu se încurajeze şi să nu ridice capul cu mândrie; aproape toţi ştiu să moară.

Rocambole fu cuprins şi el de acea energie sălbatică. Ridică capul, făcu un pas înapoi, o măsură cu privirea pe Baccarat şi îi zise cu un ton batjocoritor:

— Ah! ştiam bine că eşti în spatele acestui om. Numai dumneata puteai să lucrezi astfel.

— Rocambole, răspunse contesa, nu râde, nu blestema! ora pedepsei tale a sosit.

Banditul avu atunci un acces de furie.

— Ei bine! zise el înjurând şi blestemând, îmi râd de voi, vă desfid. Puteţi să mă omorâţi, ce-mi pasă. Am fost marchiz chiar dacă mă omorâţi; fata unui magnat spaniol m-a iubit, o vicontesă mi-a zis „frate”, şi. termină el cu un surâs sinistru, te-am făcut să treci în ochii Parisului întreg drept o femeie pierdută, pe tine, contesa Artoff, îngerul pocăinţei,

cum te numeau ei, l-am înnebunit pe bărbatul tău! Ucide-mă acum; moartea mea e răzbunată mai dinainte.

Banditul o amenința cu privirea şi cu gestul, părea că inima şi sufletul lui sir Williams trecuseră în el.

Contesa însă răspunse cu cea mai mare liniște:

— Te înşeli, Rocambole, nimeni nu te va omorî!

El ridică din umeri.

— Poate că, din întâmplare, voiți să-mi dați premiul Montyon? zise el cu dispreț.

— Uită-te la hainele ce le porți, urmă încet contesa Artoff, sunt acelea ale unui pirat; priveşte acel inel de fier care se înroşeşte în foc, ți-l vor pune la gleznă; moartea nu e o pedeapsă pentru tine; viața de ocnă, biciul care va cădea pe umerii tăi şi dezonoarea bonetei verzi, acestea vor fi suferințele tale de toate zilele; tu, ale cărui metrese şi strălucire de odinioară orbiseră întreg Parisul şi-l făcuseră să te asculte cu numele de marchiz, tu, vei zace în fundul ocnei.

Pronunțând aceste din urmă cuvinte, Baccarat făcu un semn, bariera care separa cele două celule dispăru; călăul şi cele două ajutoare îl apucară pe Rocambole, care scotea strigăte înăbuşite şi căuta să scape. Mâini robuste îl apucară de gât, pe când altele îl întinseră pe nicovală.

Atunci călăul luă inelul din foc, îl cufundă în apă şi-l fixă, încă fumegând, la glezna noului ocnaş.

— Rocambole, zise atunci Baccarat, ai făcut ca adevăratul marchiz de Chamery să fie trimis la ocnă; este drept ca acum să te duci în locul său, iar dânsul să-şi ia locul ce-l ocupaseşi prin uzurpare.

— Oh! strigă condamnatul, voi face apel la adevărata justiție, la justiția regulată. voi striga atât de tare până ce-mi vor da judecători! Voiesc să fiu condamnat de judecători adevărați!

— Şi aici te înşeli, zise contesa, condamnarea ta este regulată; a fost semnată de persoane înalte. Dacă execuția are loc pe tăcute, între zidurile unui vechi castel, e numai

pentru ca onoarea a două nobile rase să rămână neatinsă, numai pentru ca tu să rămâi până la moarte în ocna de la Cádiz. Acum înţelegi?

— Nu, strigă Rocambole, pentru că marchizul cel adevărat, cum zici, nu-mi seamănă îndeajuns pentru ca ceilalţi ocnaşi, tovarăşii lui, să mă poată confunda cu el.

— Te înşeli, te înşeli. zise contesa.

— Oh! te desfid! Chiar Satan, el singur.

— Ascultă, Rocambole, zise contesa aproape şoptind: Se întâmplă uneori ca unii dintre ocnaşi să-şi poată recăpăta libertatea şi să facă să dispară pentru totdeauna urmele trecutului lor; se întâmplă, zic, ca unii ocnaşi să aibă curajul de a se desfigura.

De data aceasta, Rocambole, înţelese totul şi scoase un strigăt teribil. Strigătul acesta însă fu singurul ce-l scoase.

Mâinile nervoase ale unui ajutor de călău îl apucară din nou de gât şi-l strânseră cu putere; apoi, pe când îl ţineau nemişcat, executorul turnă într-o fiolă conţinutul unei sticluţe, înmuie o cârpă în acea fiolă şi o aplică pe obrazul condamnatului. Rocambole se zbătu de durere, căută să scape, strigă.

Toate acestea avură durata unui fulger.

Ridică cârpa care fusese aplicată astfel ca să nu-i acopere decât partea de jos a figurii şi Zampa îi puse o oglindă în faţa ochilor, care fuseseră la adăpost de contactul cu cârpa. Rocambole mai scoase un ultim răget al cărui sunet abia ieşi printre degetele încleştate ale călăului. Fusese desfigurat cu vitriol şi faţa sa era oribilă la vedere.

În momentul acela, clopotele de la capela castelului de Sallandrera sunau voioase şi marchizul de Chamery cobora strana vechii biserici, dând mâna tinerei şi frumoasei sale soţii, domnişoara Conception de Sallandrera.

Capitolul XXX.

Cinci zile mai târziu, domnul viconte Fabien d’Asmolles era, într-o dimineaţă, în camera tinerei sale soţii, acea

frumoasă şi virtuoasă Blanche de Chamery, pe care atât de mult, infamul Rocambole, o numise sora sa.

Vicontesa era încă în pat, pe jumătate ridicată.

Fabien stătea la căpătâiul patului, într-un fotoliu şi ţinând o mână a ei în mâinile sale, îi zicea:

— Mica mea Blanche, eşti într-adevăr nebună cu temerile tale închipuite.

— Ah! răspunse vicontesa, iată că sunt aproape cincisprezece zile de când Albert ne-a părăsit.

— Ei bine! ce-are a face?

— De atunci n-a mai dat nici un semn de viaţă.

— Din cauză că este foarte ocupat cu soţia sa, scumpa mea amică.

— Atât de mult ocupat, încât să ne uite pe noi? Ah! Fabien, murmură vicontesa cu un ton de imputare.

— Scumpa mea Blanche, răspunse vicontele surâzând, îţi mai aduci tu aminte de căsătoria noastră?

— Ingratule! mă mai întrebi!

— Ei bine! crezi tu că, pe când eram în primele ore ale fericirii mele, îmi mai păsa de restul lumii?

— Tu n-aveai o soră.

— Chiar dacă aş fi avut una, tot aş fi uitat-o pentru moment.

Fabien sărută mâna albă şi frumoasă a soţiei sale, învăluind-o într-o privire plină de dragoste.

Un valet intră; aducea pe o tavă de argint o scrisoare, al cărei timbru o făcu pe vicontesa să tresară de bucurie.

— O scrisoare din Spania! exclamă dânsa.

După ce o luă însă, avu un moment de îndoială înainte de a o deschide.

— Dumnezeule! zise ea, nu este scrisul lui Albert.

— Nu, dar e acela al domnişoarei de Sallandrera, răspunse Fabien.

Luă scrisoarea din mâna soţiei sale şi citi cu glas tare: „Blanche, scumpa mea soră.

Dânsul este aici aproape de mine, pe când îţi scriu.”

Vicontele se întrerupse şi o privi pe doamna d’Asmolles.

— Ah! exclamă Blanche, aveai dreptate, Fabien; sunt o nebună!

Contele citi mai departe: „Este aici aproape de mine şi suntem la Madrid.

Blanche, mult iubita mea soră, câte lucruri am să-ţi povestesc Nu ştiu de unde să încep.

Mai înainte de toate, dă-mi voie să-ţi spun că este soţul meu şi că-l iubesc. Suntem căsătoriţi de patruzeci şi opt de ore. Binecuvântarea nupţială ne-a dat-o unchiul meu, monseniorul de Granada, în capela castelului de Sallandrera, în prezenţa mamei şi a servitorilor noştri.

La uşa capelei ne aştepta o trăsură de drum. În această trăsură se afla un aghiotant de câmp al reginei. Am plecat, la Madrid. Albert, mama şi cu mine am ajuns ieri seară.

L-am prezentat eu singură reginei pe bărbatul meu.

Regina l-a primit cu aceste cuvinte:

— Domnule duce de Chamery-Sallandrera, am semnat astăzi de dimineaţă actele care vă ridică la toate titlurile şi demnităţile defunctului duce de Sallandrera, regretatul şi mult iubitul meu servitor.

Albert se înclină.

Maiestatea sa a continuat:

— Domnule duce, vroiam, mai întâi, să vă încredinţez o misiune diplomatică în Brazilia, însă am fost informată că acolo clima este rea şi nu am vrut să expun unui pericol pe tânăra dumitale soţie. Vă trimit în China. Ziceţi rămas bun Europei pentru cel puţin patru sau cinci ani. Ştiu că vă impun un mare sacrificiu, însă dragostea soţiei dumitale va fi o răsplată îndestulătoare.

Atunci regina a întins mâna soţului meu. Oh! scumpă Blanche, cât e de dulce să scriu cuvântul cesta. La urmă, regina a binevoit să ne reţină la masă.

Ah! scumpă Blanche, fericirea mea ar fi nespusă, dacă ar fi tulburată de gândul că patru sau cinci ani nu ne vom putea vedea. Însă, ce vrei! scumpul nostru Albert este duce,

face primul pas în diplomaţie, cu titlul cu care alţii îşi termină cariera; începe prin a fi ambasador.

Înţelegi bine că nu putea să refuze?

Plecăm peste două zile.

Mama rămâne în Spania; se va întoarce iarna aceasta la Paris şi veţi vorbi cu dânsa despre noi, după cum Albert şi cu mine vom vorbi de voi în fiecare oră din zi (de peste ţări şi mări). Inima face să dispară distanţele, ştii bine asta, scumpă soră!

Deşi chirurgul l-a oprit pe Albert, totuşi el ţine să vă scrie câteva rânduri. Nu te speria, la acest cuvânt teribil de chirurg; mai întâi lasă-mă să-ţi spun ce s-a întâmplat. Ieri, în timpul drumului, jucându-se cu un resort de la uşa trăsurii, zăpăcitul meu de bărbat a făcut o mişcare greşită încât a spart un geam cu pumnul şi şi-a tăiat destul de profund două degete de la mâna dreaptă. Doctorul zice că va fi vindecat peste opt sau zece zile, dar în aşteptare i-a bandajat bine mâna şi l-a oprit de a face vreo mişcare.

Cu toate acestea, Albert vrea cu orice preţ să-ţi scrie câteva rânduri.

De aceea îi ordon să ia condeiul cu mâna stângă şi să zgârie cum o putea.

Rămâi sănătoasă, scumpă şi bună soră, rămâi sănătoasă mult iubită Blanche, sau, mai bine la revedere în curând, căci sper să ne întoarcem în scumpa noastră Franţa, mai devreme decât peste patru ani.

Îmbrăţişează-o pe Fabien din partea mea şi nu mă uita.

A ta Conception.”

La scrisoarea aceasta adevăratul marchiz de Chamery adăugase trei rânduri scrise cu mâna stângă.

Soţul domnişoarei de Sallandrera n-avea talentul lui Rocambole, ca să-şi poată preface scrisul: Conception inventase cu dibăcie acea minciună nevinovată a geamului spart şi a degetelor tăiate.

Vicontesa d’Asmolles citi şi reciti acele trei rânduri aproape de neînţeles, apoi izbucni în lacrimi.

— Patru ani!

— Copila mea, răspunse vicontele, sărutând-o pe frunte, în lumea aceasta nimic nu este etern; cine ştie? peste şase luni poate fratele tău va fi aici, în fotoliul acesta, pe care stau eu.

Câteva ore după aceea, vicontele părăsea strada Verneuil, pentru a se duce la clubul său.

Erau orele cinci şi sala de joc era plină de lume. Pe când se juca – aceasta se petrecuse cu puţin înainte de sosirea lui Fabien – doi bărbaţi tineri, dintre care unul nu era altul decât acel mic domn Octav, care jucase un rol atât de urât câteva luni mai înainte, răsfoia jurnalele, stând la o masă vecină cu aceea unde se juca wist.

— Oh! Oh! iată, domnilor, zise el, o noutate care vă va interesa.

— Ce noutate? întrebă celălalt, care era cufundat în citirea unui jurnal nemţesc.

— Despre ce este vorba? întrebară jucătorii ridicând capul.

— Este vorba despre marchizul de Chamery.

— Ei şi? a murit?

— Nu de tot, dar e ca şi cum ar fi murit, domnilor.

— Cum aceasta?

— Se însoară!

— Flecarul! murmură unul din jucători privindu-l pe tânărul domn Octav. Mereu o să te ţii de glume, domnule?

— Da, domnilor, reluă domnul Octav, Chamery se însoară. Ce spun eu? este deja însurat! şi ghiciţi unde?

— În provincie?

— Nu, în Spania.

— A găsit cel puţin un castel adevărat? întrebă un glumeţ.

— Oh! şi mai mult decât atâta domnilor; a găsit cinci sau şase castele şi vreo douăzeci de milioane.

— Haida-de!

— Ascultaţi; citesc, sau mai bine zis traduc, căci am în mână un jurnal spaniol din Madrid „La Epoca”.

Domnul Octav citi: „Ultima moştenitoare a uneia dintre cele mai mari familii spaniole, domnişoara Conception de Sallandrera, s-a căsătorit cu un gentilom francez, marchizul de Chamery, căruia îi transmite de drept numele, titlurile şi demnităţile defunctului duce de Sallandrera, tatăl său etc. etc.”

Domnul Octav se opri şi îi privi pe jucători.

— Ei bine! domnilor, zise el, ce credeţi despre asta?

— Cred, zise un jucător de wist, că toate acestea sunt foarte frumoase, dar deloc uimitoare.

— De ce?

— Se vede bine, amicul meu, că nu eşti la curent cu nimic. Căsătoria aceasta era hotărâtă de acum trei luni.

— Ei, aş!

Uşa se deschise. Un nou personaj intră; era Fabien.

— Iată, zise jucătorul de wist, întreabă-l măi bine pe domnul d’Asmolles.

Fabien îl recunoscu pe omul care odinioară, atât de adesea şi cu atâta lipsă de tact, se amestecase în afacerile amicului său, Roland de Clayet; se duse spre el şi-i zise cu destulă răceală:

— Despre ce este vorba, domnule?

— Domnule, răspunse micul Octav, vorbeam despre marchizul de Chamery.

— Ah! într-adevăr!

— Domnul de aici susţinea că unirea aceasta a fost hotărâtă de acum trei luni.

— Domnul v-a spus adevărul; mai putea încă să adauge că acum trei luni contractul de căsătorie era semnat şi binecuvântarea nupţială trebuia dată imediat soţilor, când deodată ducele de Sallandrera muri, lovit de un atac de apoplexie fulgerătoare.

După ce dădu această explicaţie Fabien vru să se retragă şi să întoarcă spatele acelui domn Octav, care-l cam irita,

însă domnul Octav nu se mulţumi numai cu atât.

— Marchizul de Chamery se va întoarce în curând domnule? întrebă el.

— Cumnatul meu este numit ambasador în China, domnule!

— Ah! Drace!

— Şi este foarte probabil, continuă Fabien, că până atunci o să-ţi mai crească şi dumitale mustăţile; apoi se duse şi se instală la o masă de wist.

Domnul Octav îşi muşcă buzele şi continuă să-şi citească jurnalul.

Deodată scoase o exclamaţie de mirare şi întoarse capul; văzuse prin oglindă o nouă persoană ce întră, o persoană cu totul uitată de trei luni. Era Roland de Clayet.

— Iată! strigară toţi din toate părţile, un înviat din morţi!

— Care se bucură de toată sănătatea! răspunse Roland. Bună ziua, domnilor.

Salută pe toată lumea, strânse, destul de rece, mâna domnului Octav, şi se apropie de Fabien, care-i făcu o primire de gheaţă.

— Ah! dar de unde vii Roland? îl întrebară cu toţii.

— Din Franche-Comté.

Ai stat acolo trei luni?

— Fără îndoială, domnilor, mi-am aranjat moştenirea.

— Ah! este adevărat, zise domnul Octav, Roland a devenit moştenitor.

Domnul de Clayet era trist şi grav, ca un om care a trecut prin multe încercări, lucru pe care domnul d’Asmolles îl observă îndată.

Tânărul se aplecă spre dânsul.

— Domnule d’Asmolles, zise el, sper că nu îmi veţi refuza câteva minute de convorbire.

Fabien părăsi masa de joc şi-l urmă pe Roland într-un colţ al salonului.

— Vin de la dumneavoastră, zise el.

— De la mine?

— Da; prima mea vizită a fost pentru dumneavoastră, căci abia astăzi de dimineaţă am sosit în Paris.

— Domnule, răspunse vicontele, credeam că orice relaţie de intimitate încetase între noi.

Acest răspuns dispreţuitor nu-l supără pe Roland.

— Aveţi tot dreptul, domnule, să-mi vorbiţi astfel, zise el; cu toate acestea am încredere în dreptatea dumneavoastră şi sunt convins că n-o să mă refuzaţi.

— Ce aşteptaţi de la mine?

— Un lucru foarte uşor şi foarte simplu, domnule. Nu vă cer ca să reveniţi asupra părerii ce v-aţi format-o despre mine; însă, în numele celor mai grave interese, vă rog să veniţi până la mine astă-seară.

— În ce scop? întrebă mirat domnul d’Asmolles.

— Nu vă pot spune acum; însă v-o cer, în numele amiciţiei care a existat de mult timp între familiile noastre.

— Foarte bine, domnule, răspunse Fabien, voi veni.

— Mulţumesc, domnule.

— La ce oră?

— La ora opt fix.

— Voi fi punctual.

Roland îl salută pe domnul d’Asmolles, care se duse să-şi reia locul la masa de joc.

Domnul de Clayet, mai schimbă câteva vorbe, fumă o ţigară, apoi părăsi clubul lăsându-l pe domnul d’Asmolles destul de intrigat şi nerăbdător.

Capitolul XXXI.

Înainte de a-l urma pe domnul d’Asmolles la Roland de Clayet, să ne întoarcem cu câteva ore mai devreme, la domnul conte Armand de Kergaz, strada Culture-Sainte-Catherine.

Contele se plimba pe sub arborii înfrunziţi ai grădinii, în tovărăşia unei vechi cunoştinţe a noastră, onestul şi muncitorul antreprenor Léon Rolland.

— Scumpul meu Léon, zise contele care ţinea un jurnal în mână, am cea mai mare încredere în inteligenţa energică

a contesei Artoff; cu toate acestea, ceea ce am citit în jurnalul spaniol, mă face să am o mare grijă. Nu ştiu ce să cred.

Contele citi, traducând cu voce tare din limba spaniolă în cea franceză, rândurile următoare, care-i sosiseră chiar în dimineaţa aceea; era Gazeta maritimă şi comercială din Cádiz: „A fost prinsă şi readusă la ocnă o persoană a cărei viaţă aventuroasă, pare la prima vedere, că ar fi împrumutată din paginile unui roman.

Cititorii noştri îşi aduc aminte, fără îndoială, că acum câteva zile, baronul Wenceslas Polaski, un nobil străin, care a părăsit oraşul nostru, se dusese să facă o plimbare pe mare, într-o barcă condusă de un ocnaş, pe care comandantul portului, căpitanul Pedro C., îl pusese la dispoziţia sa.

Acel ocnaş, printr-o purtare foarte normală şi o prefăcută resemnare, izbutise să câştige încrederea comandantului. El însă nutrea o dorinţă înfocată de libertate şi medita de mult, fără îndoială, un plan de evadare.

Ajuns în largul mării, părăsi lopeţile şi se aruncă înot, sperând să ajungă la mal şi să scape de orice urmărire. Baronul Wenceslas însă, care era înarmat cu un revolver, trase asupra lui şi ocnaşul dispăru, înghiţit de valuri. Nobilul străin şi valetul comandantului se reîntoarseră la Cádiz convinşi că ocnaşul este mort, convingere pe care o avu toată lumea.

Toată lumea s-a înşelat. Gloanţele baronului nu l-au atins pe condamnat; acesta din urmă avu prezenţa de spirit să se scufunde, ca şi cum ar fi fost atins mortal şi să stea sub apă câtva timp; barca, împinsă de un vânt prielnic, s-a depărtat. Ocnaşul a înotat spre ţărm foarte liniştit.

Jandarmii spanioli l-au prins la Granada, într-o mahala, ascuns printre ţigani, pe acest om periculos, care se făcuse de nerecunoscut, arzându-şi faţa cu vitriol. Inelul de fier

care era în jurul gleznei şi pe care nu-l putuse rupe, l-a trădat.

Readus la Cádiz, acest condamnat a făcut mărturisiri complete şi credem că e interesant să povestim viaţa sa aventuroasă şi romantică.

Acest ocnaş era cunoscut la Cádiz sub porecla de MARCHIZ. Pretindea că aparţine unei nobile familii franceze. Fusese prins pe bordul unei nave făcând piraterie şi condamnat la cinci ani de ocnă.

Manierele sale distinse, instrucţia sa maritimă destul de vastă, cunoaşterea perfectă a limbilor engleză şi franceză, îi serviră ca să dea o aparenţă oarecare de adevăr fabulei ce o imaginã, pentru a câştiga încrederea comandantului de port. Se numea, zicea el, marchizul de C., părăsise Franţa la vârsta de zece ani şi servise în India ca ofiţer al marinei engleze. Pe când se întorcea în ţară, unde îl aştepta mama şi sora sa, corabia pe care era naufragiase şi el fu găsit, trei zile mai târziu, mort de foame şi de osteneală, într-o insulă pustie din La Manche, de către echipajul unei nave de piraţi, unde a fost înrolat cu forţa.

Pretinsul marchiz a împins îndrăzneala atât de departe, încât l-a rugat pe căpitanul Pedro C. să scrie la Paris. Zicea că a pierdut hârtiile în naufragiu.

Comandantul, crezuse un moment curioasele lui afirmaţii, povestite cu atâta iscusinţă; scrise chiar şi la Paris.

Deziluzia şi mirarea lui fură foarte mari, când i se scrise din Paris că marchizul C. reîntors în Paris de aproape doi ani, trăia în plină lumină, în mijlocul familiei sale şi că era, pe punctul de a contracta o strălucită căsătorie. Ocnaşul n-a încetat însă de a pretinde acelaşi lucru, numai că din acel moment a început să se gândească la evadare.

Mărturisirile ce le făcu reintrând în ocnă au aruncat o nouă lumină asupra vieţii sale aventuroase. Ocnaşul, supranumit „MARCHIZUL”, se numeşte Charles, pe adevăratul său nume. El a fost valetul veritabilului marchiz

de C., în serviciul căruia a stat mai mulţi ani. Dat afară de stăpânul său, se îmbarcă pe o navă pentru Anglia, acolo află că o navă franceză, pe bordul căreia se afla adevăratul marchiz, naufragiase şi se pierduse în valuri împreună cu toţi călătorii.

Charles S., se gândi un moment să se ducă în Franţa şi să se dea drept stăpânul său, cu care avea o oarecare asemănare; era însă fără mijloace băneşti şi de aceea amână îndrăzneţul său proiect pentru mai târziu, se înrolă pe nava unde a fost prins câteva luni mai târziu.

Se vede bine că povestea acestui om este foarte curioasă şi lumea se întrebă cu spaimă: Ce s-ar fi întâmplat dacă adevăratul marchiz de C. în loc să scape de naufragiu, n-ar mai fi apărut?”

Aici se termina articolul din jurnalul spaniol.

— Toate acestea sunt foarte curioase, zise Rolland şi mărturisesc că nu înţeleg nimic.

— Nici eu, zise contele.

În acel moment se auzi clopotul care anunţa sosirea unui vizitator.

După câteva secunde, un om apăru în grădină şi alergă să strângă mâna contelui; era Fernand Rocher.

— Ah! scumpul meu, exclamă cu bucurie contele, vii tocmai la timp ca să ne dezlegi o ghicitoare.

— Cred şi eu, zise Fernand.

— Vii din Spania?

— Trăsura mea de poştă este la poartă.

— Ei bine! ce s-a întâmplat?

— Totul s-a sfârşit.

— Cum?

— Marchizul a luat-o de soţie pe Conception.

— Care marchiz?

— Cel adevărat, scumpul meu conte, acela care era la ocnă.

— Dar! exclamă domnul de Kergaz, ce înseamnă atunci. şi arătă jurnalul spaniol.

Fernand începu să râdă.

— Ah! zise el, Baccarat este, fără îndoială, o femeie de geniu. L-a făcut pe adevăratul marchiz să iasă din ocnă şi l-a trimis în locul său pe Rocambole.

— Cum! ocnaşul pe care l-au prins jandarmii?

— Este Rocambole, pe care l-am desfigurat puţin.

Şi Fernand îi povesti domnului de Kergaz şi lui Léon Rolland evenimentele pe care le cunoaştem şi care se desfăşuraseră cu atâta repeziciune la Cádiz şi la Sallandrera.

— Toate acestea sunt ca nişte poveşti, murmură Armand.

— Dar contesa? întrebă Léon Rolland.

— A sosit şi dânsa. Era înaintea mea într-o trăsură do poştă şi desigur că a alergat la bărbatul său.

— Bietul conte! murmură Armand, tare mi-e teamă să nu rămână pentru totdeauna nebun.

— Nu, nu, zise Fernand cu vioiciune, doctorul Albot răspunde de vindecarea sa.

În acelaşi moment un valet aduse o scrisoare.

Era de la contesa Artoff.

„Îţi scriu în grabă, scumpul meu conte, scria ea. L-am însărcinat pe Fernand să-ţi povestească totul.

Acum, când inamicul comun este redus la neputinţă, dă-mi voie să-ţi scriu de o biată dezonorată care are nevoie de a fi reabilitată.

Te aştept astă-seară, nu la mine, ci în strada Provence, la domnul Roland de Clayet.

A dumitale, Contesa Artoff”

Într-adevăr, contesa ajunsese de aproape două ore. Pe când trăsura de poştă intra în curte, un cupeu ieşea. Era acela al doamnei Léon Rolland.

Contesa nu precizase la plecarea surorii sale nici scopul călătoriei, nici durata ei. De cincisprezece zile de când plecase, contesa nu mai dăduse nici un semn de viaţă şi sora sa, în speranţa de a găsi o scrisoare de la dânsa, venea în fiecare zi în strada Pépinière.

Cerise scoase un strigăt de bucurie şi făcu semn vizitiului să oprească cupeul, pe când contesa sărea din trăsură. Cele două surori se aruncară una în braţele celeilalte.

— Copila mea, zise contesa după primul moment de emoţie, voi intra numai un moment şi apoi te iau cu mine la Fontenay-aux-Roses, să-l văd pe bietul meu Stanislas.

— Oh! zise Cerise, am fost să-l vedem, Léon şi cu mine; merge mult mai bine.

— Adevărat? nu vrei oare să mă înşeli, Cerise, draga mea? exclamă contesa cu emoţie şi cu o grijă care probau dragostea pe care o avea pentru conte.

— Îţi jur! Ne-a recunoscut şi pe Léon şi pe mine.

— Adevărat?

— Acum nu se mai crede Roland de Clayet, ştie că este contele Artoff.

— V-a vorbit de mine? întrebă contesa cu o voce tremurătoare.

— Nu, răspunse Cerise, plecând capul.

— Ah! Dumnezeule! murmură biata femeie, înăbuşindu-şi un suspin de plâns. Mintea îi revine şi o dată cu ea îi revin şi amintirile.

În trăsura de poştă se mai afla o femeie, a cărei figură era acoperită cu un văl gros.

La vederea ei, Cerise avu un gest de surpriză.

— Este Rebeca, îi zise contesa.

Făcu un semn evreicei, care coborî din trăsură şi le urmă pe cele două femei.

O scrisoare o aştepta pe contesa Artoff.

Rupse plicul şi citi: „Doamnă.

Scrisoarea dumneavoastră, datată din Madrid, mi-a sosit alaltăieri dimineaţă şi m-a găsit la Clayet, de unde nu m-am mişcat, după cum v-am promis, de la plecarea dumneavoastră.

M-am grăbit să-mi fac preparativele de drum şi am părăsit Clayet chiar în aceeaşi seară. Ajuns la Paris, voi sta

acasă până ce veţi ridica consemnul. Veţi găsi scrisoarea mea la sosire.

Vă sărut mâna cu respect, Roland de Clayet.”

Contesa luă condeiul şi-i răspunse.

„Scumpul meu Roland, O trimit pe Rebeca la dumneata; dânsa îţi va explica ce aştept de la dumneata.

Du-te numaidecât la domnul d’Asmolles şi roagă-l să vină astă-seară, la ora opt, la dumneata.

Voi veni şi eu la aceeaşi oră.

A dumitale, Contesa Artoff.”

Contesa scrise, în fine, şi biletul ce l-am văzut la domnul de Kergaz, chemă un valet şi le expedie imediat.

Rebeca îşi lăsă din nou vălul peste figură ca să ascundă, pe cât era posibil, extraordinara sa asemănare cu Baccarat. Aceasta din urmă, rămasă singură cu Cerise, îşi schimbă în grabă costumul de bărbat cu unul femeiesc, ordonă să fie gata trăsura de oraş.

— Doctorul Albot s-a reîntors împreună cu mine din Spania; a coborât la o leghe depărtare de Paris, a luat o trăsură de piaţă şi a alergat la Fontenay-aux-Roses. Vrea să-l vadă pe bărbatul meu şi să se asigure că bietul nostru bolnav este în stare să suporte o întâlnire cu mine. Vino. Ah! cât îmi pare de lung timpul.

Contesa se sui cu Cerise în trăsură şi plecă la Fontenay-aux-Roses, unde contele Artoff suferea misteriosul tratament al doctorului Samuel Albot.

Capitolul XXXII.

În seara aceleiaşi zile, la ora opt fix, domnul viconte Fabien d’Asmolles, credincios promisiunii făcute amicului său de odinioară, Roland de Clayet, se prezentă în strada Provence.

Roland îl aştepta. Tânărul făcu vicontelui o primire politicoasă şi ceremonioasă în acelaşi timp, lăsând totodată să se vadă un sentiment de dragoste stăpânit, pe care domnul d’Asmolles îl simţi.

— Vedeţi că sunt punctual, îi zise acesta din urmă.

Roland se înclină, deschise uşa cabinetului său şi-l invită să intre.

Fabien se aşează pe un scaun.

— Domnule viconte, zise Roland, sosesc din Franche-Comté, unde, după cum ştiţi, m-am dus ca să intru în posesia moştenirii ce mi-a rămas de la defunctul meu unchi de Clayet.

— Ştiu aceasta, domnule.

— Dumneavoastră, de asemenea, eraţi în Franche-Comté, la castelul Haut-Pas, acum două luni.

— Într-adevăr.

— Într-o zi eram pe drumul ce duce la Haut-Pas când, am aflat că ducele de Sallandrera, oaspetele dumneavoastră, a fost lovit de un atac de apoplexie fulgerătoare.

— Mă iertaţi, domnule, îl întrerupse Fabien, pentru acelaşi motiv care vă făcea să veniţi atunci la Haut-Pas, m-aţi chemat acum la dumneavoastră?

— Nu, domnule; atunci doream să aranjez cu dumneavoastră nişte afaceri de interes, cu totul neînsemnate, pe câtă vreme, acum.

Roland păru că stă pe gânduri.

— Ei bine? zise Fabien.

— Astăzi, urmă domnul de Clayet, voiesc, ca să zic aşa, să vă cer o explicaţie, relativă la atitudinea ce o păstraţi faţă de mine.

— Domnule de Clayet, răspunse Fabien, pe care întrebarea aceasta directă îl încurca puţin, ţi-am fost amic şi aveam pentru dumneata iubirea unui frate mai mare. Atâta timp cât v-am crezut numai uşuratic şi fără judecată, această iubire, uneori atinsă, rămase totuşi aceeaşi, dar, într-o zi.

La rândul său, Fabien stătu la îndoială.

— Ştiu ce vreţi să-mi spune-ţi, domnule, îl întrerupse Roland.

— Poate.

— Într-o zi v-am părut neonest şi fără inimă; într-o zi am compromis, am dezonorat şi am pierdut pentru totdeauna o femeie şi de atunci mi-aţi retras stima şi amiciţia dumneavoastră. Oare nu aceasta voiaţi să-mi spuneţi?

Fabien tăcu.

Roland însă, departe de a-şi pleca capul, reluă cu o voce tristă, dar sigură în acelaşi timp:

— Domnule viconte d'Asmolles, nu v-am rugat să veniţi aici ca să încerc să vă fac a reveni asupra opiniei ce o aveţi despre mine; aş avea curajul să înfrunt dispreţul lumii întregi, dacă n-ar fi vorba decât de mine, credeţi-mă.

— Dar despre ce e vorba? întrebă vicontele surprins.

— E vorba de o persoană calomniată într-un mod nedemn, de acea femeie pe care am dezonorat-o şi am pierdut-o!

— Contesa Artoff?

— Da, domnule.

— Aveţi intenţia să o reabilitaţi? zise el.

— Fără îndoială.

— În ochii cui?

— În ai dumneavoastră.

— Pentru aceasta m-aţi chemat aici?

— Desigur.

— Ah! exclamă cu răceală contele, uitaţi că nu mai suntem, dumneavoastră şi cu mine, în aşa termeni de intimitate încât să vă puteţi permite astfel de glume.

— Nu glumesc deloc, răspunse Roland cu hotărâre.

— Voiţi să-mi probaţi că contesa Artoff este nevinovată?

— Fără îndoială.

— Că dumneavoastră, niciodată.

— Niciodată.

— Atunci, zise vicontele, ai fi cel din urmă dintre mizerabili sau cel din urmă dintre nebuni!

Roland rămase nepăsător.

— Completaţi ceea ce gândiţi, domnule, zise el cu cea mai mare linişte.

— Ai fi cel din urmă dintre mizerabili dacă contesa este nevinovată; căci ai făcut publică ruşinea ei în tot Parisul, însă aceasta nu poate fi şi nici nu este astfel. În ochii mei ai fi cel din urmă dintre nebuni, pentru că ştii bine că am lipit ochiul de gaura unei broaşte, că am văzut şi am auzit.

— Domnule viconte d'Asmolles, zise Roland, aveţi dreptul să-mi spuneţi toate acestea şi eu nu-l am pe acela de a vă răspunde încă. În curând însă, peste câteva momente poate, vă voi da probe neîndoielnice.

Fabien îl privi cu atenţie pe domnul de Clayet şi, fără îndoială, că se întreba dacă în realitate Roland nu era nebun de legat.

— Peste câteva momente? întrebă dânsul.

— Da, domnule.

— Aşteptaţi, dar, pe cineva?

În aceeaşi clipă se auzi un sunet de clopoţel în antecameră.

Roland îl lăsă pe viconte singur şi se duse să deschidă.

Două minute după aceea, Fabien îl văzu revenind, urmat de o persoană pe care o cunoştea, deoarece o întâlnise adesea în lume. Era contele de Kergaz.

Fabien nu-l ştia pe Roland în relaţii cu contele şi de aceea rămase foarte surprins.

Domnul de Clayet făcu prezentările de rigoare.

— Pe domnul îl aşteptaţi? întrebă Fabien.

— Mai întâi pe domnul, dar mai aştept încă o persoană.

— Ah! exclamă vicontele.

— Pe doamna contesă Artoff, adăugă Roland.

De data aceasta mirarea domnului d'Asmolles nu mai avu margini.

— Va veni doamna contesă? strigă el.

— Da, domnule.

— Aici?

Se auzi din nou sunetul clopoţelului.

— Uitaţi-vă, vine! zise Roland şi îi lăsă singuri pe cei doi bărbaţi.

— Domnule viconte, zise Armand de Kergaz, o cunoaşteţi bine pe contesa Artoff?

— Eram foarte bun amic cu nenorocitul său soţ, domnule.

— Credeţi dumneavoastră în vinovăţia sa?

— Din nenorocire, domnule, am proba culpabilităţii acestei femei.

— Ei bine? eu, zise contele de Kergaz, o cred inocentă.

Un surâs flutură pe buzele lui Fabien, un surâs dispreţuitor şi trist.

— Domnule conte, zise el, mi se pare că aţi fost convocat aici în acelaşi scop ca şi mine.

— Este probabil, domnule.

— Domnul de Clayet, care a fost amicul meu şi eu care am crezut că trebuie să încetez relaţiile, în urma purtării sale scandaloase şi neoneste faţă de contesă, m-a rugat să vin la dânsul astă-seară.

— Contesa mi-a scris în acelaşi sens, domnule.

— Nu ştiu ce-ar putea să ne spună şi unuia şi celuilalt şi cum crede contesa că ne va proba.

— Oh! cât despre mine, îl întrerupse Armand, am o încredere oarbă în contesă.

— Fără să vreau, domnule, răspunse vicontele, eram într-o seară aici, ascuns într-o cameră vecină, şi am văzut-o.

— Pe cine? Pe contesă?

— Da, domnule; am văzut-o ridicându-şi voalul. L-am văzut pe Roland la picioarele sale şi i-am auzit spunându-şi cele mai amoroase cuvinte.

— Domnule, îl întrerupse contele cu vioiciune, sunteţi sigur că n-aţi visat?

— Sunt foarte sigur, domnule, din nenorocire!

Domnul de Kergaz nu mai avu timpul să răspundă; o uşă se deschise şi intră o femeie.

Uşa aceea da în cabinetul lui Roland şi era aproape invizibilă. La vederea acelei femei care îşi ridică voalul, cei doi bărbaţi se ridicară şi o salutară.

— Bună ziua, domnilor, zise ea, făcându-le cu mâna un gest prin care-i ruga să stea jos.

Era contesa Artoff.

În acelaşi timp, o altă uşă se deschise, lăsând drum liber unei alte femei. Aceasta de asemenea îşi ridică voalul.

Cei doi bărbaţi scoaseră câte un strigăt de mirare şi se traseră îndărăt încremeniţi, căci această a doua femeie care intra era tot contesa Artoff.

Tăcerea care urmă între cele cinci persoane ale acestei curioase scene avea o semnificaţie deosebită.

Vicontele Fabien privea pe rând pe cele două femei care se asemănau atât de mult, încât n-ar fi putut spune care din cele două este contesa Artoff.

Domnul de Kergaz însă nu stătu mult la îndoială şi mergând direct la aceea care intrase pe urmă îi luă mâna.

— Dumneata eşti, dumneata eşti, fără îndoială, zise el.

Într-adevăr aceea era Baccarat.

Evreica intrase pe uşa de la salon.

— Visez! murmură vicontele Fabien d’Asmolles.

— Eu, zise contele Armand de Kergaz, ghicesc totul, domnule, femeia pe care aţi văzut-o aici.

— Eu sunt, zise Rebeca, înaintând către Fabien.

Un surâs trist şi binevoitor flutură pe buzele adevăratei contese.

— Domnilor, zise ea, iertaţi-mă că am pregătit această întâlnire, însă aveam atâta nevoie să mă reabilitez în faţa dumneavoastră, eu pe care dispreţul lumii m-a lăsat totdeauna indiferentă şi resemnată!

— Dar atunci cine este această doamnă? întrebă Fabien arătând cu degetul pe Rebeca în timp ce ea îşi lăsă ochii în jos.

— Sora mea, zise contesa, o soră care mă ura şi care a fost instrumentul orb al celui mai neîmpăcat duşman al meu.

Vicontele înţelese rău cuvintele acestea şi, crezând că Baccarat vorbeşte de Roland, ca de cel mai neîmpăcat

duşman, aruncă o privire de dispreţ acestuia din urmă.

Contesa ghici sensul acelei priviri.

— Vă înşelaţi, zise ea; domnul de Clayet a fost de asemenea un instrument inconştient.

— El! exclamă Fabien.

Baccarat întinse mâna lui Roland.

— Amicul meu, zise ea, ai fost zăpăcit; însă cele mai mari greşeli ale dumitale erau involuntare şi vreau să probez vicontelui că eşti mereu demn de amiciţia sa.

Atunci contesa povesti, fără să pomenească numele lui Rocambole, acea nedemnă intrigă, a cărei victimă fusese.

Domnul de Kergaz murmură:

— Ah! înţeleg totul: ştiu de unde a pornit lovitura.

— Cine este acel mizerabil? întrebă Fabien.

— Domnule viconte, răspunse Baccarat, numele acelui om va rămâne un etern mister. Vă este de ajuns să ştiţi că ora pedepsei a sunat deja pentru el.

— A fost pedepsit?

— Zace în ocnă şi acolo va muri, răspunse cu linişte Baccarat.

Două ore mai târziu, vicontele Fabien d’Asmolles şi Roland Clayet intrau, ţinându-se de mână, în cercul în care onoarea contelui Artoff fusese atât de crud maltratată cu câteva luni mai înainte şi unde rămăsese bine stabilit şi de necontestat că frumoasa contesă Artoff simţise pentru Roland de Clayet una din cele mai nebune şi vinovate pasiuni.

Cercul era complet.

— Domnilor, zise Fabien cu glas tare, fiţi atât de buni şi părăsiţi un moment jocul şi conversaţiile dumneavoastră, căci este vorba de un lucru grav.

Toţi îl priviră cu mirare.

— Vă invit pe toţi să veniţi vineri seară la opera cea mare, urmă vicontele.

— Ca să auzim o operă nouă?

— Nu, ca să vedeţi în loja sa pe o femeie calomniată, pe contesa Artoff şi lângă dânsa o altă femeie care îi seamănă cum seamănă două picături de apă, o femeie care l-a înşelat pe amicul nostru Roland, spunându-i că este contesa Artoff şi l-a făcut astfel să joace un rol odios.

Şi cum mirarea membrilor acelui club ajunsese la culme, Roland zise cu glas tare:

— Pe onoare, domnilor, jur că adevărata contesă Artoff este o femeie onestă, iar eu am fost un prost şi un lesne încrezător.

Baccarat era reabilitată!

Capitolul XXXIII.

Să revenim la ceea ce se petrecuse în timpul zilei.

Contesa Artoff şi sora sa Cerise se duseseră la Fontenay-aux-Roses, unde le aştepta doctorul Samuel Albot. Vila locuită de nobilul bolnav era situată afară din oraş, în fundul unei văi pline de flori şi de verdeaţă. Arborii mari erau plantaţi în jurul său şi o tăcere mare domnea pretutindeni, în această locuinţă.

În momentul în care ajungea contesa, doctorul tocmai se afla pe terasă şi veni el singur să deschidă poarta.

Baccarat sări cu iuţeală din trăsură, examină cu atenţie figura doctorului şi nu îndrăzni să zică decât aceste cuvinte:

— Ei bine?

Doctorul îi luă mâna.

— Speră, îi zise el.

— Dumnezeule! spui adevărul?

— Merge mult mai bine. sper să-l vindec.

Doctorul, după ce o salută pe Cerise, luă braţul contesei şi o conduse în vilă.

— Unde este? unde este el? îl întrebă contesa cu o teribilă grijă.

— Tăcere! exclamă doctorul.

O duse într-un mic salon, care se afla la stânga sălii şi-i oferi un scaun.

— Dar unde este, doctore? întrebă din nou contesa, cu o nerăbdare vădită; vreau să-l văd.

— Nu încă, doamnă.

— Pentru ce, Dumnezeule?

Un surâs, în care se citea uşor cât înţelegea de bine acea nerăbdare, flutură pe buzele mulatrului.

— Doamnă, zise el contesei, liniştiţi-vă; contele merge mai bine, mult mai bine.

— Aşadar, nu se poate să-l văd?

— Nu se poate, cel puţin pentru moment.

— Ah! strigă contesa nerăbdătoare, îmi ascunzi ceva.

— Nimic, absolut nimic, doamnă; dar, lasă-mă să-ţi pun o întrebare, una singură.

— Vorbeşte. vorbeşte iute!

— Dacă vi s-ar da să alegeţi între a-l vedea pe soţul dumneavoastră imediat şi a-i întârzia vindecarea sau a-l vedea peste câteva ore.

— Oh! dar explică-te, doctore, explică-te numaidecât. trebuie! mă faci să mor!

— Ei bine! doamnă contesă, zise doctorul cu gravitate, ascultă-mă atunci.

Şi doctorul urmă:

— Tratamentul pe care l-am prescris contelui a lucrat cu destul succes. Este încă nebun. Însă nebunia sa nu mai este aceeaşi.

— Ah!

— A redevenit el însuşi; ştie că este contele Artoff.

Contesa scoase un ţipăt de bucurie.

— Pentru aceasta, doamnă, urmă doctorul, mi-e teamă că, dacă vă veţi arăta.

— Dar. pentru ce?

— Văzându-vă, toate amintirile îi vor reveni.

Baccarat plecă fruntea, însă luă o hotărâre sublimă de abnegaţie.

— Ei bine! zise ea, vindecă-l, doctore; numai vindecă-l şi voi consimţi să nu-l mai văd niciodată, dacă va fi nevoie.

— Nu, doamnă, nu! răspunse doctorul. Exageraţi, mărimea sacrificiului ce vi-l cer. Aşteptaţi câteva ore numai, şi chiar.

Păru ca se gândeşte, şi Baccarat îşi fixă ochii pe buzele lui, aşteptând ca o sentinţă de viaţă sau de moarte cuvintele ce avea să le pronunţe.

— Cred chiar, reluă mulatrul, după o scurtă tăcere, că veţi putea, prin crăpătura uşii şi cu multă.

— Voi putea să-l văd. Dumnezeule! Dar nu-ţi cer nimic altceva.

Doctorul continuă:

— Pentru a ne da bine seama de starea unui nebun, este nevoie, pentru doctor, uneori, ca să-l examineze pe bolnav pe ascuns şi când acesta se crede absolut singur. Pentru aceasta, am pus să se spargă, în această cameră, înainte de plecarea noastră în Spania, un oblon care dă în camera alăturată.

Zicând acestea, doctorul se sculă şi se apropie de o oglindă. O carte de vizită se găsea acolo, vârâtă între sticlă şi ramă. Doctorul o luă.

— Priviţi! zise el contesei.

Baccarat se apropie şi aruncă o privire avidă prin oglindă, prin spaţiul căreia vedea o mică porţiune lăsată liberă, fără stratul de metal ce se pune pe dos.

Zări atunci o cameră de culcare şi în această cameră stând într-un fotoliu, pe conte, care-şi ţinea capul între mâini şi părea că se gândeşte.

— Tăcere! nu faceţi zgomot, doamnă.

Deschise un dulap gol. Acel dulap nu era separat de camera contelui decât de o tăblie subţire, prin care se putea auzi cu uşurinţă tot ceea ce se vorbea în camera contelui. La zgomotul ce-l făcu dulapul când se deschise, contele tresări şi ridică capul. Atunci doctorul puse un deget pe buze şi zise încet de tot contesei:

— Uitaţi-vă. ascultaţi, dar să nu faceţi zgomot şi luând-o de mână pe Cerise îi zise:

— Vino cu mine, doamnă.

Contesa rămase singură, cu ochiul lipit de oglindă şi urechea atentă la cel mai mic zgomot. Puţin după aceea văzu uşa camerei deschizându-se şi pe Cerise intrând; era singură, doctorul, fără îndoială, rămăsese în antecameră şi Baccarat îl văzu revenind în salon.

— I-am dat o mică lecţie surorii dumneavoastră, zise el încet la urechea contesei.

La zgomotul ce-l făcu uşa deschizându-se, contele se sculă cu vioiciune şi o privi cu atenţie pe Cerise.

— Bună ziua, îi zise dânsa.

Contele continuă să o privească, păru că stă la îndoială un moment, apoi sfârşi prin a-i întinde mâna, zicându-i:

— Ah! dumneata eşti, Cerise.

— Da, frate, răspunse ea.

— Ştii tu, reluă el, conducând-o până la canapea, ştii tu, scumpa mea Cerise, că e foarte mult de când n-ai mai venit să mă vezi?

— Da de unde, conte, sunt abia două zile.

Contele surâse.

— Dar e destul de mult două zile, mica mea soră, zise el.

Îi strânse mâna cu iubire.

— Dar Léon? întrebă el.

— Va veni şi el să te vadă mâine.

— Adevărat?

— Foarte adevărat.

Contele începu să vorbească cu Cerise despre copilul ei, despre bărbat, despre ocupaţiile lor; toate acestea într-un mod atât de rezonabil, cum ar fi vorbit şi cu trei luni mai înainte.

Nu-i pomeni nimic de contesă. Dimpotrivă, căută să ocolească orice aluzie, orice pretext care i-ar fi dat ocazia să i se pronunţe numele.

Cerise petrecu aproape o jumătate de oră cu el, apoi se retrase. Contele o conduse până la uşă. Când uşa se închise

după Cerise, contele se întoarse la fotoliul său, pe care se lăsă să cadă. Îşi luă capul între mâini şi izbucni în plâns.

Când Cerise reintră în salon, îl găsi pe doctor susţinând în braţele sale pe contesă, aproape leşinată.

Samuel Albot avusese grijă să închidă dulapul, astfel că bolnavul nu mai putea să audă ce se petrece în salon.

— Oh! murmură contesa, nu mai este nebun şi-şi aduce aminte. Dumnezeule, cât de mult trebuie să mă dispreţuiască!

— Doamnă, zise doctorul, bărbatul dumneavoastră plânge şi, după cum ziceţi, nebunia dispare pe măsură ce aducerea aminte revine. Lacrimile acestea sunt o dovadă suficientă.

Baccarat plângea cu lacrimi fierbinţi.

— Acum, reluă mulatrul, îmi mai rămâne de făcut o ultimă experienţă şi am convingerea că va fi hotărâtoare.

Cerise şi Baccarat îl priviră.

Apoi doctorul, aplecându-se la urechea contesei, îi zise:

— Dacă îl iubiţi şi nu vreţi să-l omorâţi pe loc, în numele cerului, doamnă, plecaţi!

— Să plec! exclamă Baccarat.

— Da, plecaţi! plecaţi îndată.

Şi cum dânsa părea că nu înţelege:

— Bărbatul dumneavoastră, în ajunul duelului, a petrecut noaptea la domnul d’Asmolles, nu este aşa?

— Da, răspunse contesa.

— Ei bine! zise doctorul, trebuie ca mâine dimineaţă, când se vor ivi primele raze ale zilei, domnul d’Asmolles să fie aici. Iată tot ceea ce vă pot spune astăzi, doamnă; aveţi credinţă în Dumnezeu; bărbatul dumneavoastră este scăpat şi nu mai este mult până ce îl veţi vedea la picioarele dumneavoastră. Lacrimile pe care le varsă nu vă spun ele că vă iubeşte mereu?

Baccarat se sculă legănându-se şi, sprijinită de Cerise şi de doctor, se urcă în trăsură. Nu ştia ce voia să facă doctorul, însă avea în el o credinţă oarbă. O oră după aceea

intra în Paris. Seara, la orele opt, se duse la domnul de Clayet, unde ştim ce s-a petrecut.

— Domnule, zise ea, vicontelui d'Asmolles, când totul fu explicat şi pe când el se pregătea să se ducă la club, ca să o reabiliteze în gura mare, domnule viconte, nenorocitul meu bărbat este la Fontenay-aux-Roses, sub paza unui doctor abil, pe care-l cunoaşteţi, Samuel Albot.

Fabien se înclină.

— Doctorul vă aşteaptă, urmă dânsa, şi pretinde că vederea dumneavoastră va face bietului meu conte un bine imens.

— Mă voi duce, doamnă.

— Mâine, când se va lumina de ziuă, doctorul vă aşteaptă. La revedere.

Fabien fusese la club, se întorsese acasă şi nu crezuse că mai este nevoie să spună tinerei sale soţii despre evenimentele de peste zi.

A doua zi de dimineaţă se îndreptă spre Fontenay-aux-Roses; îl găsi pe Samuel Albot în faţa vilei. Doctorul mulatru, ne aducem aminte, fusese medic al falsului marchiz de Chamery. Domnul d'Asmolles, care nu trebuia să afle vreodată teribilul sfârşit al aceluia pe care-l numise fratele său, întinse mâna doctorului şi i-o strânse cu prietenie. Doctorul îl conduse în acelaşi salon în care, în ajun, o primise pe contesa Artoff. Apoi, pentru el ca şi pentru contesă, deplasă cartea de vizită şi-i zise:

— Uitaţi-vă!

Vicontele se aplecă şi-l văzu pe contele Artoff culcat pe o canapea şi părând că doarme profund.

Contele avea o legătură pe ochi, căci Samuel Albot îl supusese, în ajun, după ce-i dăduse mai întâi un narcotic, la tratamentul indian pe care-l suportase Zampa, cu deosebire numai că doza de iarbă indiană ce i se aplicase în comprese era mult mai mică, ca să nu fie nici o primejdie.

Doctorul explică toate acestea domnului d'Asmolles, apoi adăugă:

— Astă-noapte m-am întâlnit cu contesa la dânsa, la Paris. Am aflat că dumneavoastră cunoaşteţi existenţa acelei femei care-i seamănă atât de perfect.

— Am văzut-o cu proprii mei ochi, doctore.

— Prin urmare, nu mai am ce să vă spun?

— Absolut nimic. Ştiu totul, afară de un lucru.

— Anume?

— Cum îl cheamă pe mizerabilul care a condus toată această intrigă?

— Aceasta, zise doctorul, este un secret de nepătruns.

— Ei bine! ce aştepţi de la mine?

— Ascultaţi-mă, zise doctorul.

Mulatrul şi domnul d’Asmolles vorbiră mult timp încet de tot, apoi primul trecu în camera unde dormea contele, îi scoase cu precauţie legătura de la ochi şi-l deşteptă.

Gentilomul rus se uită mirat în jurul lui şi păru că nu ştie unde se află. Îl privi pe doctor şi-i zise:

— Cine eşti dumneata?

— Medicul dumneavoastră, domnule conte, răspunse mulatrul.

— Sunt bolnav?

— Aţi fost.

— Cât timp?

— Aproape trei luni.

— Este curios, zise contele, foarte curios!

Începu din nou să se uite în jurul lui.

— Unde sunt? întrebă el.

— La Fontenay-aux-Roses.

— În casa mea?

— În casa dumneavoastră.

— Ah! exclamă contele cu mult sânge rece, vă bateţi joc de mine?

— Nicidecum, domnule conte.

— N-am avut niciodată un imobil la Fontenay-aux-Roses.

— Vă rog, domnule conte, zise Samuel, care în acelaşi timp lovi de două ori în perete, am să vă prezint o persoană

dintre cunoştinţele dumneavoastră, la a cărei vedere desigur că o să vă aduceţi aminte.

Uşa se deschise şi intră Fabien.

Deodată, contele îşi lovi fruntea, scoase un strigăt, şi se sculă palid şi tremurând.

— Ah! zise el, îmi reamintesc. îmi reamintesc!

Se dădu înapoi până lângă perete, îl privi fix pe viconte şi adăugă:

— Da, da, nu este aşa, la dumneata m-am culcat în ajunul duelului. Oh! dar ce s-a petrecut?

— Vă voi spune eu, răspunse Fabien.

Doctorul ieşi în vârful picioarelor.

Capitolul XXXIV.

Fabien îl luă pe conte de mână.

— Te voi ruga să fii foarte liniştit. îi zise el.

Contele Artoff ridică asupra lui ochii săi albaştri, iar privirea sa limpede şi clară arăta că nu mai era nebun.

— Staţi aici, aproape de mine, continuă vicontele, şi după cum v-am promis, vă voi spune totul.

— Haide, zise contele, vă ascult.

— Aţi fost nebun, zise Fabien.

— Aşa trebuie să fie, deoarece nu ştiu cum de mă aflu aici.

— Sunteţi aici de o lună. Mai înainte însă de a fi aici, aţi fost la Nisa.

— Curios lucru! nu-mi amintesc deloc.

— Totuşi, aşa este.

— Şi. mai înainte?

— Mai înainte stăteaţi acasă.

— Dar, în fine, de când sunt nebun?

— De trei luni.

Contele îşi trecu mâna prin păr, silindu-se să-şi adune amintirile, apoi zise:

— În ce moment am devenit nebun?

— În momentul în care era să încrucişaţi spada cu Roland de Clayet, pe teren.

— Ei bine!

— Ei bine! accesul v-a cuprins, aţi căzut la picioarele domnului Roland de Clayet!

— Oroare! exclamă contele, pălind.

— Şi v-aţi luat drept el. I-aţi cerut scuze, dumneavoastră, Roland de Clayet, contelui Artoff.

— Dumnezeule! murmură tânărul rus, este oare adevărat ce-mi spuneţi, domnule viconte?

— Pe onoare.

— Şi. apoi, ce-am mai făcut?

— Aţi fost condus acasă.

— La mine?

— Da.

— La palatul meu din strada Pépinière?

— Da, prietene.

Contele avu un moment de furie stăpânită:

— Dar. ea nu era, cel puţin, ea nu era: nu este aşa?

Nu îndrăzni să-i pronunţe numele şi vocea sa deveni şuierătoare.

— Era.

— Şi m-a văzut?

— V-a văzut şi v-a îngrijit; dânsa v-a condus şi v-a readus de la Nisa.

— Ah! murmură contele, prea mare infamie, trebuie să mă răzbun!

— Tocmai voiam să vă propun, domnule conte, zise Fabien. Trebuie să-l omorâţi pe Clayet, trebuie s-o omorâţi pe femeia care l-a iubit. trebuie să-i omorâţi împreună.

— Împreună? sunt împreună?

— Desigur.

Buzele contelui se albiseră, iar pe margini începuse să-i apară o spumă sângerândă.

Fabien, atât de liniştit altădată, părea că devenise alt om.

— Ce vrei? zise el, eraţi nebun. un bărbat nebun este comod.

— Ei bine! zise contele care se ridică şi ai cărui ochi avură o lucire teribilă, nebunia mea a trecut şi le-o voi proba la amândoi.

— Ţine-ţi această scrisoare, zise Fabien, şi-i întinse o scrisoare fără semnătură, dar al cărui scris semăna atât de mult cu al contesei, încât oricine se putea înşela; scris pe care Rocambole îl imitase atât de minunat că era să se înşele chiar contesa singură. Acel bilet era unul din acelea pe care le primise Roland şi pe care îl păstrase.

Cum şi pentru ce se găsea el în mâinile domnului d'Asmolles? Era, fără îndoială, secretul doctorului Albot.

Biletul glăsuia: „La ora unsprezece, la casa cea mică. Te aştept."

— Citeşte, zise vicontele, vezi, îl aşteaptă.

— Dar. unde? când? zise contele, tremurând de furie.

— La Passy; în casa pe care a închiriat-o anume pentru el.

— Şi. este pentru astăzi întâlnirea?

— Da, amicul meu.

Fabien arătă o pendulă.

— Vino, zise el; este ora zece. Am trăsura mea, cu doi cai buni la poartă. Avem timp să ajungem la Passy.

— Haidem dar! strigă contele, haidem, amicul meu.

— Vino, îi zise Fabien.

Vicontele bătu în perete.

Un servitor intră. Contele îl recunoscu pe feciorul său din casă.

Valetul intră cu pălăria şi pardesiul stăpânului său.

— Vezi bine că nu mai sunt nebun, îl recunosc pe valetul meu.

În câteva secunde, contele Artoff fu îmbrăcat.

— Vino, îi repetă Fabien apucându-l de mână. Domnul d'Asmolles îl făcu pe conte să străbată salonul cel mare, un lung coridor şi, după ce coborâră câteva trepte, bietul nebun deveni acum cuminte, privi cu naivitate marea grădină în care se afla.

— Cum! zise el, este o lună de când mă aflu aici?

— Da, dragul meu.

— M-am mai plimbat pe sub aceşti arbori?

— Fără îndoială, în toate zilele.

— Ah! murmură contele, vederea dumitale mi-a redat mintea.

— Nu, răspunse Fabien surâzând.

— Dar cine atunci?

— Un remediu indian al doctorului Samuel Albot, acel mulatru care te-a îngrijit şi pe care l-ai văzut odinioară.

— Toate acestea sunt foarte curioase.

— Ah! zise Fabien, când te vei înapoia de la Passy, vei mai afla şi alte lucruri, prietene.

— Oh! vorbeşte acum, vorbeşte. sunt gata, mă aştept la orice.

— Nu, mai întâi răzbună-te, şi zicând acestea Fabien scoase din buzunar un frumos pumnal, închis într-o teacă de piele neagră.

— Ţine, zise el, cu acesta îi vei pedepsi pe vinovaţi.

Contele Artoff îl luă şi lăsă să-i scape un fel de răget.

— Fii liniştit, murmură dânsul, mâna mea nu va tremura strângându-l.

Pe când schimbau aceste cuvinte, cei doi bărbaţi ajunseră la marginea grădinii.

Poarta era deschisă şi cupeul vicontelui aştepta.

— Urcă-te, zise Fabien, apoi se adresă vizitiului:

— La Passy, strada Pompei.

Cupeul plecă ca un fulger, străbătu Parisul, ajunse la Passy şi se opri la intrarea străzii indicate.

Acolo vicontele coborî împreună cu însoţitorul său.

Contele Artoff avea paliditatea străvezie a unui cadavru.

— Să lăsăm trăsura aici, zise vicontele, nu poţi surprinde ne cineva când faci prea mare zgomot.

Contele Artoff strângea cu tărie pumnalul în mâna sa încleştată.

În timpul drumului de la Fontenay-aux-Roses la Passy, păstrase o tăcere profundă. Cu toate acestea, când coborî şi păşi în stradă strânse braţul lui Fabien şi zise:

— Priveşte-mă, sunt palid, nu-i aşa?

— Puţin.

— Ei bine! această paliditate este furia noastră, a oamenilor de la nord; este furia albă; am rămas tot rus, amicul meu.

Fabien se opri în faţa casei în care Rebeca se întâlnea odinioară cu Roland de Clayet. În faţa acestei case staţiona o cabrioletă elegantă la care era înhămat un cal englezesc.

— Este trăsura lui, zise Fabien şi sună.

O femeie din casă veni şi deschise; păru tulburată la vederea acelor doi bărbaţi, necunoscuţi pentru ea, şi zise cu iuţeală:

— Doamna nu este aici.

— Este, zise Fabien, suntem amici de-ai domnului Roland şi o să ne laşi să intrăm.

— Pe cine să anunţ?

— Pe nimeni. Ţine, uite pentru tine.

Fabien se întoarse către conte şi-şi duse un deget la buze.

— Tăcere! şopti el.

Femeia din casă dispăru şi cei doi bărbaţi străbătură vestibulul în vârful picioarelor. Urcară o scară, înăbuşind mereu zgomotul paşilor. Pe terasa primului etaj domnul d’Asmolles se opri şi se întoarse către conte; acesta era palid ca un mort, însă mergea cu pasul sigur, cu capul sus şi ochii aprinşi.

Domnul d’Asmolles îşi lipi urechea de broasca unei uşi.

— Ascultă, zise el; îi aud.

Contele se aplecă la rândul său şi corpul îi fu zguduit de o tremurătură sălbatică.

Auzi o voce pe care o recunoscu, sau cel puţin aşa credea, că o recunoaşte. Şi cum o rază de lumină se vedea străbătând, se aplecă mai jos şi privi prin gaura cheii.

În faţa lui, în dreptul luminii ce venea de la fereastra pe jumătate deschisă, se afla o femeie trântită leneş pe o canapea.

Era contesa Artoff; dar contesa, îmbătrânită cu trei-patru ani cel puţin, deşi tot frumoasă. În genunchi, înaintea ei, pe o pernă de puf, un tânăr bărbat îi ţinea mâinile. Ea zicea, cu o voce destul de tare, ca să o poată auzi contele:

— Aşadar, mă iubeşti?

— Mereu, răspunse tânărul bărbat care se întoarse spre uşă.

Contele îl recunoscu pe Roland şi beat de furie făcu să sară uşa în bucăţi şi se repezi în camera unde se aflau cei doi amanţi, scoţând pumnalul pe care i-l dăduse domnul d’Asmolles. Dar în aceeaşi clipă se deschise o altă uşă, o femeie intră şi ea se aruncă între el şi grupul speriat care se ridicase cu iuţeală. Pumnalul pe care contele îl întinsese, îi scăpă din mână şi căzu pe parchet, pe când el se opri zăpăcit, ca lovit de trăsnet.

Femeia care intrase era o altă contesă Artoff, dar mai tânără, mai frumoasă decât aceea la picioarele căreia îl văzuse pe Roland. Aceasta din urmă purta capul sus, avea fruntea curată şi privirea limpede. Dânsa veni spre conte şi punându-i mâinile sale albe pe umeri îi zise:

— Ei bine! iubitul meu Stanislas, care din noi două poartă numele tău? Dânsa sau eu?

Contele pricepu totul scoase un strigăt, căzu în genunchi, şopti cuvântul „iertare” şi leşină.

În acelaşi timp intră doctorul Samuel Albot şi zise contesei:

— Fiţi liniştită, doamnă, soţul dumneavoastră nu mai este nebun; criza aceasta l-a scăpat.

Câteva ore mai târziu contele Artoff, slăbit încă, pentru că acele emoţii nu puteau decât să-l zdrobească, stătea pe un fotoliu la una din ferestrele casei din Passy.

Domnul d’Asmolles nu mai era acolo.

În locul vicontelui, trei persoane îl înconjurau pe tânărul rus. Aceste trei persoane erau: contesa, Roland de Clayet, căruia contele îi dăduse mâna şi doctorul Samuel Albot.

Contele aflase din gura lor teribila poveste, pe care noi o cunoaştem şi pricepu acum totul.

— Dragul meu, îi zise contesa, acum putem trăi fericiţi şi liniştiţi; sir Williams este mort şi moştenitorul viciilor sale este redus la neputinţă.

— D'Asmolles nu ştie nimic? zise contele.

— Şi nu vor şti niciodată nimic, nici el, nici soţia lui. Ar fi să le otrăvim viaţa pentru totdeauna, dacă gândul că l-au iubit pe acel mizerabil şi l-au numit fratele lor li s-ar înfiltra în minte.

— Dar el?

— Ah! marchizul de Chamery, adevăratul, acela care a luat-o de soţie pe domnişoara de Sallandrera?

— Da.

— Ei bine! va reveni după câţiva ani înnegrit de cerul indian şi de nerecunoscut. Femeia lui îi va povesti, zi cu zi şi aproape oră cu oră existenţa lui Rocambole la Paris.

El va învăţa toate aceste amănunte pe câtă vreme vicontele şi soţia lui, din cauza timpului, vor începe să le uite.

Contesa înconjură cu braţele gâtul bărbatului său, se aplecă la urechea lui şi-i şopti cu un accent de nespusă iubire:

— Oh! am suferit prea mult şi credeam că voi muri. Acum vreau să trăiesc, să trăiesc pentru tine, numai pentru tine, singură cu tine. Te iubesc!

Capitolul XXXV.

Cinci ani după evenimentele ce le-am povestit, doamna contesă Artoff, care era la Odessa, primea următoarea scrisoare: „Scumpă contesă, Scrisoarea aceasta nu-ţi va sosi decât cu puţine zile înaintea mea.

Albert şi cu mine ne întoarcem sau, mai bine zis, am cerut ca să ne întoarcem.

Ştii pentru ce?

Pentru că bărbatul meu nu mai este de recunoscut şi chiar nu mai seamănă cu el însuşi. Cerul indian l-a înnegrit atât de mult, încât căpitanul navei, care ne-a transportat în China acum cinci ani, şi care a fost ieri la noi la masă, nu-l mai recunoştea.

Între altele, scumpă contesă, la o vânătoare de tigri a suferit o lovitură de labă, care i-a rupt obrazul, fără a-l desfigura însă. Albert al meu este tot atât de frumos, însă cicatricea i-a dat cu totul altă înfăţişare. În consecinţă, putem reveni în Franţa fără nici un pericol. Nici Blanche, nici Fabien nu vor observa înlocuirea. De altfel, Albert îşi cunoaşte bine rolul său. A învăţat, zi cu zi viaţa mizerabilului pe care îl ştiţi.

Ne vom îmbarca la sfârşitul lui februarie. Drumul ţine şase luni. Te asigur că nu ne vom opri mult în Spania; numai atâta cât ne va trebui pentru a o lua pe biata mea mamă, care va fi acolo pe la finele lui septembrie. Albert simte un dor nebun de sora lui.

Complimentele mele contelui Artoff.

A dumitale, Conception”

* * „BLANCHE DE CHAMERY, VICONTESA D’ASMOLLES, CONTESEI ARTOFF.

ODESSA.

Scumpă contesă, Inima îmi tresaltă de bucurie!

Fratele meu se întoarce. Mi-a scris că nu va întârzia mult. Un post-scriptum, al bunei şi fermecătoarei Conception, mă anunţă că nava pe care se îmbarcă va ancora la Cádiz pe la finele lui septembrie.

Acum suntem în 15 ale acestei luni, scumpă contesă; prin urmare, Fabien şi cu mine ne ducem să ieşim înaintea scumpului nostru Albert.

Vom fi la Cádiz peste cinci zile.

La revedere contesă, te aşteptăm iarna aceasta la Paris.

Este atât de mult de când nu v-am văzut, pe dumneata şi pe scumpul conte, pe care Fabien îl iubeşte ca pe un frate.

A dumitale pentru totdeauna.

Blanche d’Asmolles”

* * „CONCEPTION, DUCESA DE CHAMERY-SALLANDRERA.

VICONTESEI BLANCHE D’ASMOLLES.

LA HOTELUL „REGII MAURI”, CÁDIZ.

DIN PORTUL CÁDIZ, PE BORDUL FREGATEI „CERVANTES”

Buna mea soră, De ieri ne aflăm în portul Cádiz, însă din cauza carantinei la care suntem supuşi nu putem debarca până peste opt zile. Cu toate acestea, căpitanul mi-a spus că ne putem vedea înainte de aceste mortale opt zile, că-şi va lua el răspunderea fraudei ce o face, mai cu seamă că toată lumea de pe „Cervantes”, echipaj şi pasageri, sunt în cea mai bună stare.

A scris un cuvânt comandantului de port, care nu mai este Pedro C., ruda generalului S. pe care l-am cunoscut la Paris, ci un vechi ofiţer de marină, cu care a servit treizeci de ani pe bordul aceleiaşi corăbii.

Comandantul se va însărcina fără îndoială, să vă aducă pe barca sa, astă-seară.”

În seara când acest din urmă bilet ajunse la hotelul „Regii Mauri”, pe la ora patru, vicontele Fabien d’Asmolles şi soţia sa coborâră în port şi găsiră, ca altădată Fernand Rocher şi Hermine, barca comandantului care îi aştepta. Căpitanul Gomez, acesta era numele noului comandant al portului Cádiz, veni înaintea lor şi-i salută cu cel mai mare respect.

Comandantul îl văzuse în ajun pe Fabien şi-i promisese că va face tot posibilul ca să scurteze timpul de carantină al vasului „Cervantes”. De dimineaţă primise un bilet al căpitanului prin care era anunţat că va fi aşteptat el şi soţia sa, pe la ora cinci, în port.

— Domnule viconte, zise comandantul, vechiul meu amic, comandantul vasului „Cervantes”, vrea să mă facă să comit o gravă abatere de la regulamentul maritim şi nu pot

micşora această abatere, decât punând în aplicare principiul care zice: „O greşeală recunoscută este pe jumătate iertată”. Vă veţi duce pe ascuns pe bordul lui „Cervantes”.

— Va fi destul de greu, zise Fabien râzând şi arătând portul cu mâna. Nu se poate să nu fim zăriţi de cineva.

— Aşteptaţi puţin, răspunse căpitanul; am un mic plan pe care vi-l voi expune.

Întinse mâna.

— Iată, zise el, vedeţi acolo vasul „Cervantes”?

— Da, zise Blanche.

— Şi puţin mai departe, la stânga, vedeţi acea insulă?

— Da, căpitane.

— Insula aceea servea de şantier unei brigăzi de ocnaşi care fac coarde şi cabluri de sârmă. Dimineaţa sunt duşi acolo şi lăsaţi sub paza a patru gardieni, până seara.

— Insula aceea are o grotă frumoasă, plină cu stalactite; prin urmare, insula poate fi un motiv al plimbării noastre şi eu vă voi conduce ca să admiraţi grota.

— Foarte bine, zise vicontele.

— Când se va înnopta, continuă căpitanul, ne vom urca în barcă şi, aproape în acelaşi moment, căpitanul de pe „Cervantes”, cu ducele şi ducesa de Sallandrera, se vor urca în şalupa vasului; cele două bărci se vor întâlni ca din întâmplare. Înţelegi?

— Da, desigur, răspunse Fabien.

Căpitanul oferi mâna vicontesei pentru a coborî în barcă, apoi la o comandă a sa cei doisprezece ocnaşi se aplecară pe lopeţi şi barca ieşi din port.

Un ceas mai târziu, Fabien şi soţia sa debarcau în insulă. Era tocmai ora când ocnaşii luau masa de seară; erau cu toţii aşezaţi în cerc, aproape de ţărm, vorbind şi glumind între ei. La apariţia căpitanului, se sculară cu respect şi scoaseră bonetele.

— Poftă bună! zise căpitanul Gomez, în treacăt.

El dădu braţul doamnei d’Asmolles, iar Fabien mergea lângă dânşii.

Căpitanul zări, la treizeci de paşi de grupul celorlalţi, pe un ocnaş culcat şi care, la vederea căpitanului, încercă să se scoale, însă nu putu decât să-şi scoată boneta şi recăzu, scoţând un geamăt de durere.

— Ce are omul acesta? îl întrebă căpitanul pe un gardian.

— Ah! răspunse acesta, este marchizul, şi-a rupt piciorul cu puţin înainte de sosirea dumneavoastră şi trebuie să-l ducem la spital astă-seară:

— Ah! este marchizul?

— Da, domnule comandant.

— Aveţi şi marchizi la ocnă? întrebă Fabien râzând.

— Oh! răspunse căpitanul, tot râzând, este un marchiz fals. Se spune că ar fi de origine franceză.

— Şi ce crimă a comis?

— Pe legea mea dacă ştiu, răspunse căpitanul portului; gardienii cunosc mai bine povestea lui. Tot ceea ce vă pot spune este că, acum cinci ani, a evadat şi s-a desfigurat ca să nu mai fie recunoscut, însă peste opt zile a fost prins.

Ocnaşul gemea de durere.

— Bietul om! murmură doamna d’Asmolles, care, sprijinită tot de braţul comandantului, se apropie de ocnaş; acesta nu se putea mişca din cauza piciorului, dar o văzu, se uită la dânsa cu aviditate, se uită la domnul d’Asmolles şi scoase un strigăt.

— Bietul om! exclamă, la rândul său Fabien, este îngrozitor la vedere, dar pare că suferă foarte mult.

— Comandante, zise Blanche cu o voce mişcată, oare nu o să-l trimiţi pe acest nenorocit la spital ca să i se dea îngrijirile de care are nevoie?

Deschise punga, scoase câteva piese de aur şi dându-le ocnaşului îi zise:

— Ai curaj! Dumnezeu este bun şi iartă.

La aceste cuvinte, pe care vicontesa le pronunţă înainte de a se depărta, condamnatul răspunse printr-un geamăt surd. Pe femeia care se depărta şi care îi dăduse de pomană, vorbindu-i de bunătatea lui Dumnezeu şi de iertare, pe femeia aceasta el o numise sora sa.

Rocambole uită pentru moment durerile lui fizice; ocnaşul, cu umerii răniţi de biciul gardienilor, simţi un fel de ameţeală; i se păru că vede trecând pe dinaintea lui: Parisul, Champs-Élysées, Bulevardul Italienilor, precum şi toată lumea în mijlocul căreia trăise. Două lacrimi străluciră în ochii lui; apoi murmură cu disperare:

— Nu m-a recunoscut! Oh! tot ce-am suferit până astăzi nu înseamnă nimic; aceasta e pedeapsa. adevărata pedeapsă.

SFÂRŞIT